

UiO : Universitetet i Oslo

Et demokrati i eksistensiell krise?

En diskursanalyse av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president

Jakob Fossland Dietz

Masteroppgave i statsvitenskap

45 studiepoeng

Institutt for statsvitenskap, Universitetet i Oslo

Det samfunnsvitenskapelige fakultet

Våren 2022

Antall ord: 29 940

Et demokrati i eksistensiell krise?

En diskursanalyse av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president

© Jakob Fossland Dietz

2022

Et demokrati i eksistensiell krise? En diskursanalyse av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president

<http://www.duo.uio.no>

Policies require identities, but identities do not exist as objective accounts of what people and places 'really are,' but as continuously restated, negotiated, and reshaped subjects and objects.

Lene Hansen, *Security As Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War* (2006)

Even Strom Thurmond came to support voting rights. But Republicans today can't and won't. Not a single Republican has displayed the courage to stand up to a defeated president to protect America's right to vote. Not one. Not one. (...) We will choose — the issue is: Will we choose democracy over autocracy, light over shadows, justice over injustice?

President Joseph R. Biden, Atlanta, 11. januar 2022

The truth is, my Democratic friends do not have all the answers and my Republican friends do not, either. This has always been the case. (...) The issues facing our democracy today are not insurmountable if we choose to tackle them together.

Senator Joseph Manchin III, *Washington Post*, 7. april 2021

Sammendrag

Det amerikanske demokratiet er inne i en brytningstid, og i likhet med tidligere epoker står spørsmål om valg og stemmerett sentralt. I denne diskursanalysen argumenterer jeg for at det i Joe Bidens første år som USAs president eksisterte to kontrastfylte diskurser i Det demokratiske partiets interne debatt om valg, stemmerett, demokrati og, ikke minst, tverrpolitisk samarbeid. Den første diskursen betraktet Det republikanske partiet – dets nyere utvikling og handlinger – som grunnleggende og umiddelbart truende mot demokratiet. Her stod anklager om ‘Jim Crow i nye klær’, ‘angrep mot valg og stemmeretten’, ‘The Big Lie’ og ‘autoritær utvikling’ sentralt. Den andre diskursen, derimot, betraktet Det republikanske partiet som en nødvendig samarbeidspartner i beskyttelsen av nettopp valg, stemmerett og demokrati. Her dominerte ideer om ‘viktigheten av tverrpolitisk samarbeid’ (‘bipartisanship’), ‘begge partiers ansvar for partipolitisk splittelse’, ‘ansvarlighet’ og ‘langsiktighet’. Oppgaven baserer seg på en diskursanalysemodell presentert av statsviteren Lene Hansen i boken *Security as Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War* (2006), og som empiri benyttes strategisk utvalgte taler og debattinnlegg fra det amerikanske Senatet, avisinnlegg og offisielle presidenttaler. Analysen viser hvordan det eksisterte betydelige idémessige forskjeller internt i Det demokratiske partiet knyttet til valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid. Jeg argumenterer også for at det fulgte svært ulike implikasjoner for politisk handling fra diskursene, og viser med dette diskursanalysens statsvitenskapelige nytte i å belyse sammenhengen mellom språkbruk, virkelighetsoppfatninger, politisk identitet og politisk handling.

Forord

Tusen takk til Hilde Eliassen Restad for inspirerende og konstruktiv veiledning i arbeidet med denne oppgaven. Takk for dine grundige kommentarer og tilbakemeldinger på ideer og utkast, og takk for engasjementet ditt på vegne av hele prosjektet. Til slutt, takk for samarbeid også utover akkurat denne oppgaven. Jeg unner fremtidige masterstudenter veiledere som deg.

En særlig takk rettes også til Øivind Bratberg. Dine faglige tilbakemeldinger og ditt engasjement i undervisning av forskningsmetode og tekstanalyse har betydd mye for meg, både i skrivingen av denne oppgaven og gjennom hele mastergraden.

Til slutt, takk til familien min og alle andre venner og nære som har støttet meg i skrivingen.

Tross de betydelige bidragene nevnt over er alle feil og mangler i denne oppgaven ene og alene mine.

Jakob Fossland Dietz

Oslo, 15. mai 2022

Innholdsfortegnelse

<i>Figurer</i>	<i>XI</i>
<i>Tabeller</i>	<i>XI</i>
1.0 Innledning	2
1.1 Bakgrunn og problemstilling.....	2
1.2 Oppgavens hovedargument og fremgangsmåte.....	4
1.3 Metodologiske utfordringer.....	6
1.4 Eksisterende litteratur	7
1.5 Oppgavens teoretiske og statsvitenskapelige formål.....	7
1.6 Disposisjon for resten av oppgaven	9
2.0 Diskursanalyse, fremgangsmåte og design	11
2.1 Diskursanalysens antakelser	11
2.2 Lene Hansen: kobling og differensiering	13
2.3 Lene Hansen: romlig, tidsmessig og etisk identitet	16
2.3 Design	17
3.0 Tekstutvalg	20
3.1 Lene Hansens tre tekstutvalgskriterier	20
3.2 Et ytterligere kriterium.....	23
3.3 Tidslinjeoversikt over tekstene.....	24
3.4 Spørsmål og innvendinger	25
3.5 Avklaringer om språk.....	27
4.0 Analyse	28
4.1 Identitetskonstruksjon 1: ‘Demokratene’ og ‘Republikanerne’	28
4.1.1 Romlig identitet	28
4.1.2 Tidsmessig identitet.....	33
4.1.3 Etisk identitet	35
4.1.4 Identitetskonstruksjon 1 illustrert	38
4.2 Identitetskonstruksjon 2: ‘Oss tverrpolitiske’ og ‘De partipolitiske’	39
4.2.1 Romlig identitet	39

4.2.2 Tidsmessig identitet.....	46
4.2.3 Etisk identitet.....	49
4.2.4 Identitetskonstruksjon 2 illustrert	49
4.3 Nyanser og tvetydigheter	50
4.3.1 Presise analyseenheter?	52
4.3.2 Velbegrunnet gruppering?	53
5.0 Politisk handling, reproduksjon, kausalitet og styrkeforhold	55
5.1 Politisk handling.....	56
5.1.1 Kontekst for reproduksjonen av diskursene	56
5.1.2 De nye tekstene.....	57
5.1.2 Reproduksjon av alarm-diskursen	59
5.1.3 Reproduksjon av tverrpolitisk samarbeid-diskursen	62
5.1.4 Politisk handling.....	65
5.2 Diskusjon av kausalitet	65
5.2.1 Kausalitetens umulighet i diskursanalyse?	66
5.2.2 Styrkeforholdet mellom diskursene.....	67
5.2.3 Diskursanalytisk betydning av funn	70
5.2.3 Lene Hansens modell og innenrikspolitiske identitetskonstruksjoner	71
6.0 Diskusjon og refleksjon	73
6.1 Identiteter og «policies» – eller signaliseringer og «politics»?	74
6.1.1 Manchin og Biden	75
6.1.2 Strategisk kommunikasjon og ikke «politisk identitet»?.....	77
6.2 Statsvitenskapelig fagdebatt og diskursene	79
6.2.1 Fagdebatt om partipolitisk polarisering og diskursene.....	79
6.2.2 Fagdebatt om demokratisk tilbakegang og diskursene.....	82
6.2.3 Faglitteraturens alarm	84
6.2.4 Selvrefleksjon	86
7.0 Konklusjon	88
8.0 Bibliografi.....	91
Transkripsjoner.....	101
Transkripsjoner av tekstene benyttet i Kapittel 4.....	101
Transkripsjoner av tekstene benyttet i Kapittel 5.....	133

Figurer

Figur 1: Kobling og differensiering (Hansen, 2006, s. 42). Mine oversettelser.	14
Figur 2: Forskingsdesignet til Hansens analyse (Hansen, 2006, s. 88).....	18
Figur 3: Utvidet forskningsdesign for diskursanalyse (Hansen, 2006, s. 81)	18
Figur 4: Designet for denne oppgavens analyse.	19
Figur 5: Tidslinjeoversikt over tekstene.	25
Figur 6: Identitetskonstruksjon 1 ('Demokratene' og 'Republikanerne')	38
Figur 7: Identitetskonstruksjon 2 ('Oss tverrpolitiske' og 'De partipolitiske')	50
Figur 8: Analysens resultat og tekstenes plassering.	51
Figur 9: Tidslinjeplassering av tekstene som benyttes i Kapittel 4 og Kapittel 5.....	58

Tabeller

Tabell 1: Utvalgsriterier og vanlige teksttyper (Hansen, 2006, s. 87)	21
Tabell 2: Tekstenes oppfyllelse av utvalgsriteriene.	24
Tabell 3: De nye tekstenes oppfyllelse av utvalgsriteriene.	59

1.0 Innledning

1.1 Bakgrunn og problemstilling

I løpet av Joe Bidens første år som USAs president forsøkte Det demokratiske partiet å vedta to føderale valg- og stemmerettsreformer. Den første, *Freedom to Vote Act* (FTVA), var en omfattende reform som i følge det juridisk-politiske instituttet *Brennan Center* ville «beskyttet amerikanske valg fra velgerundertrykkelse, partisk sabotasje, partipolitisk opptegning av valgdistrikter og skjulte penger» (Brennan Center, 2021a). Helt konkret ville reformen blant annet etablert valgdagen som nasjonal fridag, pålagt en føderal forhåndsstemmetid på minimum 15 dager, avskaffet partipolitisk opptegning av valgdistrikter (*gerrymandering*), innført restriksjoner på delstaters muligheter til å fjerne velgere fra manntallet, stilt spesifikke krav til dokumentasjon og åpenhet knyttet til valgkampfinansiering, og pålagt delstater å føre sikkerhetstilsyn i etterkant av føderale valg (S.2747, 2021; Panetta, 2022; Naylor, 2022). Den andre reformen Demokratene forsøkte å vedta, *John Lewis Voting Rights Advancement Act* (VRAA), ville gjenopprettet og styrket den mest sentrale delen av den amerikanske stemmerettsloven fra 1965, Voting Rights Act, som Høyesterett reverserte i 2013 (Brennan Center, 2021b). Bestemmelsen som her vises til er den delen av 1965-loven som enkelt forklart ga føderale myndigheter anledning til å stoppe diskriminerende og anti-demokratiske endringer i valglover på delstatsnivå (H.R.4, 2021; Sherman, 2021).

I forbindelse med forsøkene på å vedta disse to reformene – eller *For the People Act* (FTPA), en reform som i løpet av 2021 ble erstattet av FTVA – foregikk det en intens debatt internt i Det demokratiske partiet knyttet til valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid. I første omgang handlet debatten om påståtte trusler mot valg, stemmerett og demokrati i USA og om hvordan de foreslåtte reformene kunne respondere på slike påståtte trusler. I andre omgang handlet debatten om *hvordan* partiet skulle få reformene vedtatt, og her var det sentrale spørsmålet om hvorvidt Demokratene skulle endre eller fjerne en bestemt regel i det amerikanske Senatet – den såkalte *filibuster-regelen* – for å gjøre det mulig å vedta reformene. Enkelt forklart kunne partiet ved å endre filibuster-regelen gjort det mulig å vedta reformene med 50 og ikke 60 stemmer i Senatet, noe som i praksis ville betydd at reformene kunne blitt vedtatt i Kongressen med støtte fra kun Demokratiske, og ingen Republikanske, representanter.

Problemstillingen i denne oppgaven er: *Hvilke diskurser kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president, og hva slags implikasjoner for politisk handling fulgte av de rådende diskursene?*

Bakgrunnen for debatten kan sies å ha vært tredelt. For det første hadde Demokratenes valgseire fra november 2020 og januar 2021 utstyrt partiet med et såkalt *styringstriangel* («government trifecta») på føderalt nivå – det vil si kontroll over Det hvite hus og flertallsmakt i *begge* Kongressens kamre – for kongressperioden januar 2021 til januar 2023 (Harb, 2021). Til tross for knappe Demokratiske flertall i Representantenes hus (222-211¹) og særlig Senatet (50-50), innebar styringstriangelet betydelig lovgivningsmakt for Det demokratiske partiet og reell mulighet for vedtakelse av de to nevnte valg- og stemmerettsreformene gjennom endring av filibuster-regelen.²

For det andre var vedtakelse av valg- og stemmerettsreformer en erklært prioritet for Demokratene. Partiets tre øverste ledere på føderalt nivå – president Joe Biden, majoritetslederen i Senatet Chuck Schumer og lederen av Representantenes hus Nancy Pelosi – tok tydelig og gjentatte ganger til orde for å få vedtatt VRAA og FTVA/FTPA (Biden, 2021b, 2022; Schumer, 2021, 2022; Pelosi, 2021, 2022). Reformene var, i følge dem, essensielle for bekjempelsen av valgmanipulasjon, valgsabotasje og anti-demokratiske lover på delstatsnivå, og dermed vitale for sikringen av frie og rettferdige valg i USA (ibid.). FTPA, forløperen til FTVA, ble til og med gitt titlene «H.R.1» og «S.1» i Representantenes hus og Senatet, titler som indikerte reformens førsteprioritet for partiet (H.R.1, 2021; S.1, 2021; Nilsen, 2021).

For det tredje ble *det første året* med Demokratisk styringstriangel i perioden 2021-2023 – altså Bidens første år som president – ansett som en avgjørende tid av dem som ønsket reformene vedtatt. Dette sprang ut av kjensgjerningen i amerikansk politikk at *jo nærmere en kommer neste valg, desto mindre politisk realistisk og praktisk gjennomførbart blir det å*

---

¹ 222-211 var fordelingen ved innsettelsen av Kongressen 3. januar 2021.

² Den amerikanske grunnlovens Artikkel 1 Paragraf 3 gir den sittende visepresidenten den avgjørende stemmen i senatsavstemninger som ender uavgjort (U.S. Constitution, Art. 1, § 3). Dette var Demokraten Kamala Harris, og derfor utgjorde 50-50-fordelingen i Senatet et teknisk flertall til Det demokratiske partiet.

vedta og gjennomføre store eller mellomstore politiske reformer. Med kongressvalg i november 2022 ble Bidens første år pekt på som Demokratenes mest realistiske politiske mulighetsrom for vedtakelse av reformene.

Resultatet etter Bidens første år er nå klart: Det demokratiske partiet fikk ikke vedtatt noen valg- og stemmerettsreformer, hverken VRAA eller FTVA/FTPA. Slik sett representerer de tre forholdene nevnt over et paradoks som denne oppgaven belyser: tross Det demokratiske partiets besittelse av et føderalt styringstriangel; tross valg- og stemmerettsreformenes erklærte prioritet for partiet; og tross at Bidens første år ble ansett som den aktuelle tiden for vedtakelse av reformene – ble ingenting vedtatt.

1.2 Oppgavens hovedargument og fremgangsmåte

Hovedargumentet i denne oppgaven er at to *diskurser* – analytisk forstått som to *politiske identitetskonstruksjoner* – kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt. Jeg argumenterer for at den politiske identitetskonstruksjonen av ‘Republikanerne’ (‘De andre’) som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’ og ‘upatriotiske’ – og ‘Demokratene’ (‘Selvet’) som det motsatte – utgjorde en *alarm-diskurs* som dro politikken i retning av vedtakelse av VRAA og FTVA/FTPA gjennom tilslutning til endring av filibuster-regelen i Senatet. Samtidig argumenterer jeg for at en konkurrerende diskurs – *tverrpolitisk samarbeid-diskursen* – dro politikken i retning av ikke-vedtakelse gjennom ikke-tilslutning til endring av filibuster-regelen. I denne diskursen ble det etablert en politisk identitetskonstruksjon der ‘De partipolitiske’ (‘De andre’) ble konstruert som ‘splittende’, ‘korttenkte’, ‘inkonsekvente’ og ‘uansvarlige’, mens ‘Oss tverrpolitiske’ (‘Selvet’) ble konstruert som ‘samlende’, ‘langsiktede’, ‘konsekvente’ og ‘ansvarlige’.

Jeg besvarer dermed oppgavens problemstilling ved bruk av et konsept som ligger ved kjernen av en diskursanalysemodell presentert av den danske statsviteren Lene Hansen i boken *Security as Practice: Discourse Analysis and the Bosnian War*, og det er *politiske identitetskonstruksjoner* (Hansen, 2006). Kort forklart bygger dette konseptet på antakelsen om at når vi mennesker tolker og tillegger mening til virkeligheten rundt oss, herunder *politisk virkelighet*, så tillegger vi ulike subjekter (andre mennesker, grupper, politiske partier, stater, osv.) ulike egenskaper. Fordi denne tillegnelsen antas å konstruere et ‘Selv’ og

et 'De andre', altså identiteter med motstridende egenskaper, brukes begrepet *identitetskonstruksjoner*. *Diskurs og identitetskonstruksjon*, forholdet mellom disse konseptene og det epistemologiske og ontologiske grunnlaget for diskursanalyse blir grundig forklart i Kapittel 2. Det blir også diskursanalysemodellen som hele denne oppgaven baserer seg på, og det er altså Lene Hansens modell fra boken nevnt over.

Empirien jeg benytter i analysen, er *tekst*. Der en regresjonsanalyses kjerne er dataene man putter inn i den, er diskursanalysens kjerne *tekstene* som tas i bruk. Konkret bruker jeg taler, debattinnlegg fra det amerikanske Senatet og avisinnlegg skrevet eller fremført av representanter fra Det demokratiske partiet i løpet av Joe Bidens første år som president. Tekstene knytter seg direkte til Demokratenes debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid. De inkluderer en tale fra Det demokratiske partiets leder, president Joe Biden; et senatsinnlegg fra partiets leder i Senatet, Chuck Schumer; to avisinnlegg skrevet av partiets senator fra delstaten West Virginia, Joe Manchin; et senatsinnlegg holdt av en av partiets senatorer fra delstaten Georgia, Raphael Warnock; og til slutt et avisinnlegg skrevet av en av partiets senatorer fra delstaten Arizona, Kyrsten Sinema. Disse tekstene er strategisk og bevisst valgt ut for å oppfylle Lene Hansens *tre tekstutvalgskriterier* (Hansen, 2006, s. 85), samt et fjerde utvalgskriterium laget for å imøtekomme denne oppgavens problemstilling. Disse kriteriene og andre viktige hensyn og valg jeg har tatt i forbindelse med tekstutvalget forklares og diskuteres grundig i Kapittel 3.

Måten jeg benytter empirien på, er ved bruk av det Lene Hansen introduserer som *tre ulike analytiske briller* for analyse og sporing av politisk identitetskonstruksjon – og dermed diskurs – i tekst (ibid., s. 46). Disse vil grundig forklares i Kapittel 2 og når de skal benyttes i selve analysen i Kapittel 4. Essensen er imidlertid at de tre analytiske brillene benyttes for å spore hvordan bestemt bruk av ord, uttrykk, analogier, formuleringer, betoning, repetisjoner, sammenlikninger, historiske referanser, resonnementer, retoriske spørsmål og andre språklige tegn, i sine bestemte kontekster, viser hvordan avsenderne fremstiller omverdenen, tillegger andre aktører egenskaper og dermed konstruerer politisk identitet.

Fremgangsmåten er med andre ord det diskursanalytikere kaller *tekstnær*, eller som Lene Hansen skriver: analysen er «located at the level of explicit articulations» (ibid., s. 37). Dette betyr at analysen foregår på ord- og setningsnivå og at talene og tekstene refereres til på siterende vis. Tekstnær fremgangsmåte er nyttig, som Øivind Bratberg forklarer det i boka

Tekstanalyse for samfunnsvitere, for å «få tak på hvordan ulike aktører plasseres og klassifiseres, og hvilket forhold taleren etablerer mellom seg selv og andre aktører og fenomener» (Bratberg, 2017, s. 54).

1.3 Metodologiske utfordringer

Forskningsmetodologisk er teori- og empiribruken denne oppgaven legger opp til på ingen måte uproblematisk. Det første å merke seg er at teori- og empiribruken setter den som utfører undersøkelsen – i denne oppgaven meg – i sentrum av analysen. Dette gjør at subjektive avveininger og fortolkninger vil kunne påvirke analysens innhold, og dermed resultatene. En forskningsmetodologisk ulempe med dette er at oppgaven, i likhet med andre diskursanalyser, vanskelig blir *repliserbar*. Repliserbarhet er, som kjent, et sentralt mål for samfunnsvitenskapelig forskning (King et al., 1994, s. 26).

En relatert utfordring handler om mulige analytiske bias. Ingen forsker foretar fortolkende analyser uten ulike former for forutinntatthet, og de aller fleste statsvitenskapsstudenter, meg selv inkludert, har egne meninger om den politiske substansen de arbeider med. Kanskje legger mine egne tanker, sympatier eller antipatier føringer for hvordan jeg tolker det empiriske materialet? Denne utfordringen reflekterer jeg rundt i Kapittel 6.

Det tekstnære har samtidig forskningsmetodologiske fordeler. Analysen i denne oppgaven, som mange andre diskursanalyser, sørger for stor grad av åpenhet om *hvilken* empiri som brukes hvor, *på hvilken måte* teorien benyttes i relasjon til empirien og dermed *hvordan* slutninger dras. Dette åpner for noe som står svært sentralt innen samfunnsvitenskapene, nemlig *transparens i teori-og empiribruk*. Dette gir blant annet gode muligheter for kritikk og imøtegåelse.

Et mer grunnleggende spørsmål om oppgavens metodologi knytter seg til *hva som konkret undersøkes*. I mye statsvitenskap har forskningen som mål å være deskriptiv eller årsaksforklarende. Diskursanalysen, derimot, søker ikke primært å si noe om den materielle virkeligheten (Jørgensen & Phillips, 1999, s. 31). Dette har å gjøre med analyseformens epistemologiske og ontologiske utgangspunkt. I diskursanalysen utgjør språket fortolkninger av – og er med på å forme – den samfunnsmessige virkeligheten (Mathisen, 1997, s. 3; Dunn

& Neumann, 2016, s. 2; Bratberg, 2017, s. 33). Språket utgjør ikke-nøytrale *representasjoner* av virkeligheten. Analysen handler ikke, som Bratberg forklarer det, om «årsak og konsekvens, men om å forstå menneskers livsverden: å analysere hvordan vi konstruerer, opprettholder og utfordrer dominerende tanke sett og institusjonene vi omgir oss med» (Bratberg, 2017, s. 58).

1.4 Eksisterende litteratur

I avslutningen av denne oppgaven, Kapittel 6, settes diskursene som identifiseres i analysen i lys av eksisterende statsvitenskapelig faglitteratur. Helt spesifikt betraktes og diskuteres de to diskursene jeg identifiserer – alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen – i lys av to svært aktuelle forskningsfelt innen kontemporær statsvitenskap, nemlig (1) partipolitisk polarisering i USA og (2) demokratisk tilbakegang i USA. Her viser jeg hvordan alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen gjenspeiles i sentrale faglige diskusjoner i disse to relaterte med likevel distinkte fagfeltene. Slik plasserer jeg denne oppgavens analyse i kontekst av eksisterende statsvitenskapelig faglitteratur.

Valget om å legge en slik ‘plassering’ i avslutningen av oppgaven – og ikke her, ved begynnelsen – er at diskursanalysen grunnleggende sett også ser på *forskning* – være det statsvitenskapelig eller annen – i et diskursivt perspektiv. Heller ikke forskning, i tråd med diskursanalysens logikk, kan anses som nøytral representasjon av virkelighet frakoblet språket. Derfor gir det mer mening ikke å presentere relevant forskningslitteratur *før* analysen av diskursene denne oppgaven presenterer. Håpet mitt er at leseren, etter Kapittel 6, ser tanken bak og verdien av dette valget.

1.5 Oppgavens teoretiske og statsvitenskapelige formål

Analysen i denne oppgaven er et case-studie på den måten at den er ment å illustrere bruken av Lene Hansens diskursanalysesteori – i likhet med Hansens eget ‘case-studie’ av vestlig debatt om Bosnia-krigen på 1990-tallet i sin bok (Hansen, 2006, s. 11). Jeg forsøker å vise at Hansens modell – som er en diskursanalysemodell myntet på analyse av *utenrikspolitiske* identitetskonstruksjoner – *også* kan benyttes for sporing av *innenrikspolitiske* identitetskonstruksjoner. «In a clear and accessible form, Lene Hansen offers the first full and

detailed account of how to use discourse analysis to study foreign policymaking», skrev professor Barry Buzan i forordet av Hansens bok da den ble publisert i 2006 (ibid., s. xiii). Ved å benytte Hansens tre analytiske briller for sporing av konstruksjoner av ‘Selvet’ og ‘De andre’ i Demokratenes debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid, utvider jeg bruksområdet til modellen til også å inkludere det innenrikspolitiske. «Foreign policies need to ascribe meaning to the situation and to construct the objects within it, and in doing so they articulate and draw upon specific identities of other states, regions, peoples, and institutions as well as on the identity of a national, regional, or institutional Self», skriver Hansen (ibid., s. xvi). Jeg argumenterer for at det samme gjelder for innenrikspolitiske handlinger og lovgivning, og bruker Demokratenes debatt som case.

Videre er Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Bidens første år som president valgt fordi den synliggjør bredden og dybden av Lene Hansens diskursanalysemodell. Debatten inneholder kontrastfylte representasjoner av virkeligheten, tilhørende ulike politiske posisjoner, nyanser og tvetydigheter i konstruksjonene av ‘Selvet’ og ‘De andre’, og til slutt artikuleringer av historisk betydningsfulle konsepter som del av konstruksjonen av politisk identitet. Dette er punkter som direkte gjenspeiler eller likner de Hansen selv benytter i begrunnelsen av *sitt* valg av den vestlige debatten om Bosnia-krigen som ‘case’ i hennes bok (Hansen, 2006, s. 11).

Til slutt utgjør denne oppgaven også det Hansen kaller et ‘case pluss’-studie (ibid.) ved at den forsøker å gi en grundig, selvstendig analyse av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president. Grunnen til at dette kan ha statsvitenskapelig nytteverdi er at analysen byr på det som kanskje er et underkommunisert perspektiv på partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang i USA i kontemporær statsvitenskapelig litteratur. De siste tiårene, og særlig det siste tiåret, er det skrevet svært mange fagartikler og bøker om partipolitisk polarisering i USA og om hvordan denne polariseringen – i kombinasjon med andre faktorer – kan true eller reelt sett truer det amerikanske demokratiet. Over 20 slike bøker og artikler, både innenfor *partipolitisk polarisering*-litteraturen og *demokratisk tilbakegang*-litteraturen, siteres eller refereres til i Kapittel 6. Færre systematiske og fortolkende undersøkelser er imidlertid gjort på hvordan *de politiske aktørene selv* forstår seg på ‘partipolitisk polarisering’ og hva slags virkelighetsoppfatninger om ‘demokratisk tilbakegang’ som råder *blant aktørene selv* – og videre hvordan aktørenes selvforståelse og virkelighetsoppfatning på disse områdene har

implikasjoner for politikken som føres. Håpet mitt med denne oppgaven er å bidra med et slikt perspektiv.

1.6 Disposisjon for resten av oppgaven

Resten av denne oppgaven består av seks kapitler.

I Kapittel 2 gjøres det rede for hvordan oppgavens problemstilling besvares. Dette inkluderer en kort introduksjon av analysens viktigste metodologiske verktøy, og disse inkluderer konseptet *kobling og differensiering*, ideen om *binære motsetninger*, og ikke minst Lene Hansens *tre diskursanalytiske briller*. Kapitlet starter med en kort introduksjon til diskursanalysens viktigste antakelser om språk, mening, identitet og politikk, antakelser som springer ut av denne forskningstradisjonens epistemologiske og ontologiske utgangspunkt. Avslutningsvis presenteres oppgavens design.

I Kapittel 3 presenteres og diskuteres oppgavens tekstutvalg. Dette er viet et eget kapittel fordi tekstutvalget kan sies å være kjernen av enhver diskursanalyse. Tekstene jeg benytter er valgt for å oppfylle tre tekstutvalgskriterier Lene Hansen opererer med i sin bok, samt ett ytterligere kriterium laget for å imøtekomme denne oppgavens problemstilling. Den påfølgende delen diskuterer tre spørsmål eller innvendinger til tekstutvalget. Her diskuteres antallet tekster og mengden tekst, de valgte teksttypene og tekstenes representativitet.

I Kapittel 4 analyseres de strategisk utvalgte tekstene fra Kapittel 3 ved hjelp av de metodologiske verktøyene presentert i Kapittel 2. Det er med andre ord her oppgaven sporer politiske identitetskonstruksjoner ved hjelp av Lene Hansens tre analytiske briller og dermed besvarer problemstillingens første del («*Hvilke diskurser kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president*»). Analysen identifiserer to diskurser, *alarm-diskursen* og *tverrpolitisk samarbeid-diskursen*, og disse identifiseres altså gjennom sporingen av politiske identitetskonstruksjoner. Identitetskonstruksjon 1, som definerer alarm-diskursen, presenteres i delkapittel 4.1.1, og Identitetskonstruksjon 2, som definerer tverrpolitisk samarbeid-diskursen, presenteres i delkapittel 4.1.2. I delkapittel 4.1.3 presenteres analysens funn i en oversiktlig figur, og videre diskuteres to mulige innvendinger til analysen.

I Kapittel 5 blir problemstillingens andre del – «*og hva slags implikasjoner for politisk handling fulgte av de rådende diskursene?*» – besvart. Her vil *et nytt sett med tekster* bli benyttet for vise hvordan de to diskursene ble «reprodusert» i forkant av en avgjørende avstemning i Senatet 20. januar 2022. Denne gjennomgangen, i kombinasjon med resultatet av selve avstemningen, viser hva slags implikasjoner for politisk handling som fulgte av diskursene. For å tydeliggjøre argumentet om diskursenes reproduksjon og relevans for politisk handling illustreres de nye tekstene i en helhetlig tidslinje (Figur 9). I andre del av Kapittel 5 problematiserer jeg argumentet om at «politisk handling fulgte av de rådende diskursene» ved å forklare og diskutere konseptet *kausaltitet* i relasjon til diskursanalyse. Denne problematiseringen leder ut i en diskusjon om *styrkeforholdet mellom diskursene*, og i denne diskusjonen forsøker jeg å *sannsynliggjøre* at diskursene – på ‘ikke-kausalt’ vis – hadde implikasjoner for politisk handling. Her kommer jeg til kjernen av hva diskursanalyse handler om, og nytteverdien denne analyseformen har i å belyse sammenhengen mellom språkbruk, virkelighetsoppfatninger, politisk identitet og politisk handling.

I Kapittel 6 gjør jeg to ulike ting. I delkapittel 6.1 presenterer jeg en grunnleggende innvending til analysens empiri- og teoribruk. Spesifikt spør jeg om det egentlig er hold i å se på språket i mine utvalgte tekster som «uttrykk for politisk identitet», slik analysen i oppgaven gjør. I delkapittel 6.2 settes diskursene i lys av statsvitenskapelig fagdebatt om (1) partipolitisk polarisering i USA, og (2) demokratisk tilbakegang i USA, og denne plasseringen leder videre inn i en selvrefleksjon knyttet til min egen diskursive posisjon og mulige analytiske bias i skrivingen av denne oppgaven.

I Kapittel 7 avsluttes oppgaven med en kort konklusjon hvor jeg oppsummerer analysens viktigste funn og kommer med forslag til videre forskning.

2.0 Diskursanalyse, fremgangsmåte og design

Diskursanalyse er en kvalitativ metodelære og forskningstradisjon som legger til grunn visse antakelser om språk, mening og identitet, og som på grunn av disse antakelsene egner seg til prosjekter som søker å spore kollektive virkelighetsoppfatninger gjennom tekst. I dette kapitlet gjøres det kort rede for disse antakelsene, hvordan og hvorfor jeg har valgt å benytte meg av akkurat Lene Hansens diskursanalysemodell, og til slutt oppgavens overordnede design.

2.1 Diskursanalysens antakelser

I første omgang bygger diskursanalysen på antakelsen om at måtene vi mennesker beskriver omverdenen og fremstiller relasjonene våre på – gjennom språket – *ikke er nøytral*. Språket vi benytter anses som en fortolket *representasjon* heller enn en nøytral *refleksjon* av den materielle virkeligheten. Diskursanalysen er dermed ikke deskriptiv i den forstand at den prøver å beskrive hvordan verden *faktisk er*, slik mye statsvitenskap gjør. Den søker isteden å spore ‘forestillinger om’ eller ‘synet på’ den materielle virkeligheten (Bergström & Boréus, 2012, s. 354).

I forskningsnotatet *Diskursanalyse for statsvitere* definerer statsviter Werner Christie Mathisen diskursanalyse som «analyse av språkbruk i en samfunnsmessig kontekst, med fokus på hvordan de ideer og begreper som produseres i denne konteksten tolker og er med på å forme (et visst utsnitt av) den samfunnsmessige virkeligheten» (Mathisen, 1997, s. 3). Det er altså *språkbruk* som er analysens kjerne, noe også de svenske statsviterne Göran Bergström og Kristina Boréus eksplisitt påpeker (Bergström & Boréus, 2012, s. 354). For å benytte et eksempel fra denne oppgavens analyse, hvis Joe Biden kaller Republikanske delstatsforsamlings vedtatte valg- og stemmerettslover for «Jim Crow 2.0» eller presenterer visse handlinger som «uamerikanske», da retter diskursanalysens fokus seg mot hvordan slik språkbruk utgjør fortolkninger av, og dessuten kan være med på å forme, den samfunnsmessige virkeligheten.

Verdt å merke seg er at diskursanalysen, i tråd med Mathisens definisjon, legger til grunn at det *finnes* en objektiv virkelighet (han omtaler «den samfunnsmessige virkeligheten» som en reell størrelse). Påstanden er kun den at språket vi mennesker bruker for å beskrive denne

virkeligheten ikke er en objektiv eller passiv gjenspeiling av den samme virkeligheten. Alt i verden, herunder politiske institusjoner og subjekter, tilskrives *mening* av oss mennesker, og denne meningstilskrivelsen er med på å *forme* institusjonene og subjektene (Mathisen, 1997, s. 2). Som statsviterne Kevin Dunn og Iver Neumann påpeker: «societies construct and attach meanings and values to the material world around us. They do so through the construction of discourses» (Dunn & Neumann, 2016, s. 2). Diskursanalysen retter seg altså mot hvordan kollektive virkelighetsoppfatninger og tankesett, herunder politiske aktørers forståelse av seg selv og andre – med andre ord *identitet* – ligger innbakt i språket (Bratberg, 2017, s. 36).

Relatert til antakelsen over har diskursanalysen også et visst syn på forholdet mellom *ord* og *handling* (Mathisen, 1997, s. 5). I politikk, journalistikk og daglig tale blir det fra tid til annen hevdet at «handlinger er viktigere enn ord». Til stadighet oppfordres det om å «se på hva hen *gjør*, ikke hva hen *sier*». En slik tankegang er lett å ha sympati med i den forstand at politikere kan gi uttrykk for meninger og holdninger i språket som ikke nødvendigvis reflekteres i handlinger. Diskursanalysen, derimot, bygger på antakelsen om at *ord* og *handling* generelt sett ikke står i opposisjon til hverandre, men heller må sees på som komplementære fenomen. «Det vi sier før eller mens vi gjør noe er i høy grad bestemmende for denne handlingens karakter», skriver Mathisen (ibid., s. 4). For å vise dette påpeker han at til og med bare et fåtall ord kan bestemme om for eksempel en fysisk handling bør karakteriseres – og reelt sett behandles juridisk, sosialt og psykisk – «som en kjærlighetsakt eller voldtekt, et tyveri eller et lån» (ibid., s. 4). Ord gir altså *mening* til handlinger, gjerne fordi de sier noe om intensjon, og på grunn av dette har bruken av dem betydelige og høyst reelle konsekvenser i den virkelige verden.

Dette gjelder også i politikken. De færreste politikere, statsvitere eller andre vil tenke på en statsråds beklagelse – eller ikke-beklagelse – fra Stortingets talestol, som «bare ord». Ordene *er* eller regnes som handling. På liknende vis kan taler og debatt, og språket i disse, legge betydelige føringer og *gi mening* til handling. Einar Gerhardsens Kråkerøy-tale fra 1948, eller Vladimir Putins Ukraina-tale 21. februar 2022, *ga mening og retning* til påfølgende politiske handlinger og praksis. Offentlige taler og debatter i USA om ‘krigføring’ mot rusmidler eller terror («War on Drugs», «War on Terror») kan sies å ha lagt føringer for politiske, sosiale og menneskelige handlingsmønstre og valg. Til og med ord ytret *etter* en handling kan være med på å *gi handlingen mening*. En statsleders hyllest eller fordømmelse av et voldelig politisk

angrep gjort i den samme statslederens navn *etter* selve angrepet, for eksempel, kan sies å endre angrepets karakter og dermed mening.

Den utydelige overgangen mellom ord og handling er kanskje *særlig* sentral akkurat i politikken fordi politikere og deres ord tenkes å *representere* store grupper av mennesker og legge faktiske føringer for praksis i mektige samfunnsinstitusjoner. Mathisen mener derfor at vi, som statsvitere, «må studere de *diskurser som former og formidler aktørenes identitet* som politiske aktører» (Mathisens utheving) (Mathisen, 1997, s. 5). Tekster og språket i diskurser gjør politiske aktører til dem de er, de former egne og andres preferanser og de regulerer deres handlinger (ibid.).

Ved kjernen av statsvitenskapelig diskursanalyse står dermed *hvordan politisk identitet konstrueres gjennom språket*. «Konstruksjon» betyr i denne sammenhengen ikke det samme som «oppdiktning», for ofte er konstruksjoner basert på (mer eller mindre) reelt eksisterende fenomener. Samtidig snakker vi ikke om nøytral historiefortelling eller objektiv virkelighetsbeskrivelse (i den grad noe slikt eksisterer), noe begrepet «konstruksjon» tydelig indikerer. Fokuset ligger på *analyse av tekst for sporing av politiske identitetskonstruksjoner*. Det er i videreføringen av dette at Lene Hansens diskursanalysemodell er benyttet i denne oppgaven, for ved kjernen av hennes modell og design ligger nemlig en prosess som synliggjør og gjør det mulig å spore politisk identitet: *kobling og differensiering* (Hansen, 2006, s. 41).

2.2 Lene Hansen: kobling og differensiering

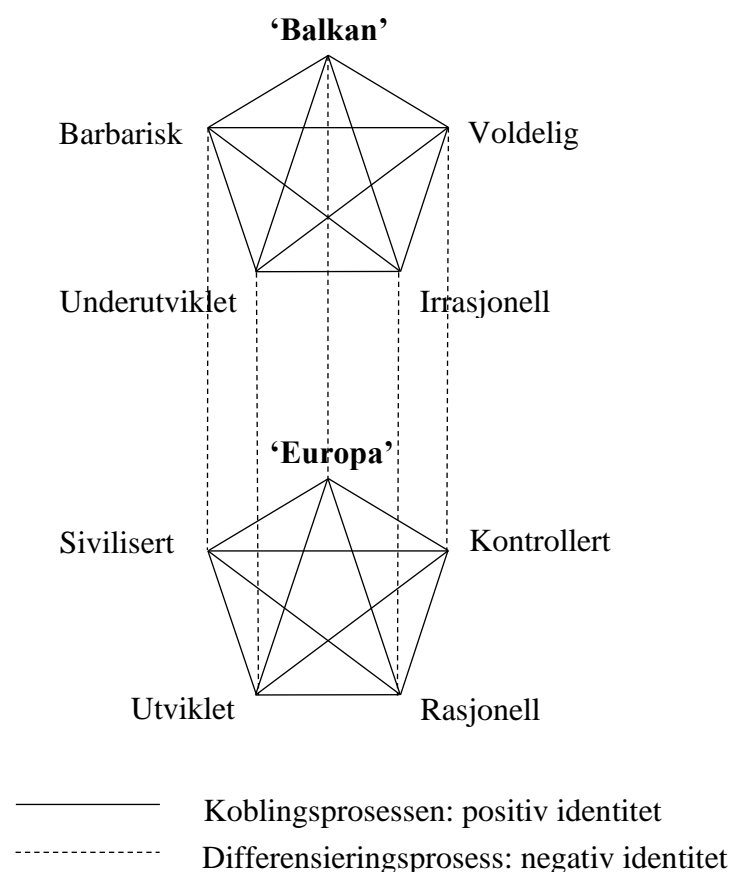
I delen over har jeg vist sentrale deler av grunnlaget for diskursanalyse, og begrunnet, blant annet med henvisning til Werner Christie Mathisen, hvorfor *politiske identitetskonstruksjoner* er relevante for statsvitere som driver med diskursanalyse. Det store spørsmålet er riktignok dette: *hvordan* kan politiske identitetskonstruksjoner spores og analyseres, helt konkret? Og aller viktigst, *hvordan vil jeg* spore og analysere politiske identitetskonstruksjoner i denne oppgaven?

Som nevnt innledningsvis er analysen i denne oppgaven tekstnær. Den retter seg mot ord, uttrykk, analogier, formuleringer, betoning, repetisjoner, sammenlikninger, historiske

referanser, retoriske spørsmål og andre språklige tegn som i sine bestemte kontekster viser hvordan avsenderne fremstiller omverdenen, tilleggjer andre aktører egenskaper og dermed konstruerer politisk identitet. Det sistnevnte her – tilleggelsen av egenskaper og konstruksjonen av politisk identitet – foregår i følge Lene Hansens modell gjennom såkalt *kobling og differensiering* (ibid., s. 41).

Kort forklart handler kobling og differensiering om hvordan *visse egenskaper kan kobles sammen og knyttes til et subjekt*, og samtidig hvordan *et annet sett egenskaper kan differensieres fra de første og knyttes til et annet subjekt*. For å gjøre dette mer håndgripelig, se følgende figur, hentet fra Hansens bok,

Figur 1: Kobling og differensiering (Hansen, 2006, s. 42). Mine oversettelser.

I illustrasjonen over ser vi hvordan egenskaper som 'barbarisk', 'voldelig', 'underutviklet' og 'irrasjonell' *kobles sammen* (den øverste pentagonstjernen i Figur 1) og knyttes til subjektet

‘Balkan’. Samtidig ser vi hvordan et sett motsatte egenskaper – ‘sivilisert’, ‘kontrollert’, ‘utviklet’ og ‘rasjonell’ – kobles sammen og *differensierer* subjektet ‘Europa’ fra ‘Balkan’ (de prikkete strekene i Figur 1). Illustrasjonen er ment å vise en idealtipe av en vestlig politisk identitetskonstruksjon av ‘Selvet’ (Europa) og ‘De andre’ (Balkan).

I modellen opererer Hansen dermed med det som er et mye brukt konsept innen diskursanalyse, nemlig *binære motsetninger* (Derrida, 1976; Salkie, 1995, s. 23; Dunn & Neumann, 2016, s. 55). Dette er et konsept hvor diskursanalytikere kan sies å lene seg på innsikter fra psykologifaget i påstanden om at binære kognitive distinksjoner, slik som dem i figuren, strukturerer menneskers virkelighetsoppfatninger. Logikken her bygger også på ideen om at måten vi mennesker former identiteter, er relasjonelt betinget. *Noe* må forstås, og vil alltid formes, i lys av *noe annet* (Bratberg, 2017, s. 46).

Hansen argumenterer for at det fulgte bestemte implikasjoner for politisk handling fra diskursene hun identifiserte. ‘Balkan’-diskursen dro i følge Hansen politikken i retning av en vestlig ikke-intervensjonspolitikk i spørsmålet om militær intervensjon i Bosnia på 1990-tallet ettersom identitetskonstruksjonen av ‘Balkan’ og ‘Vesten’ «constituted it [Balkan] as an alien and dangerous Other, and absolved ‘the West’ of any moral or geopolitical responsibility for its development» (Hansen, 2006, s. 104). Det Hansen kaller ‘folkemord’-diskursen, derimot – en diskurs som artikulerte et vestlig ansvar for å forhindre folkemord på europeisk jord – tok form på midten av 1990-tallet og ble med dette en utfordrende mot-diskurs vis-a-vis ‘Balkan’-diskursen hvor helt andre implikasjoner for politisk handling fulgte, i følge Hansen (ibid., s. 179-180).

Formålet med å forklare illustrasjonen over, ideene om binære motsetninger og at identitet er relasjonelt betinget, samt Hansens hovedargument, er at jeg i denne masteroppgaven vil benytte meg av samme logikk. Illustrasjonen over kan sies å være en *politisk identitetskonstruksjon* ettersom den konstruerer et politisk ‘Selv’ og et ‘De andre’, og denne forståelsen benytter jeg aktivt i min analyse. Dette kommer tydelig frem i Kapittel 4.

Spørsmålet som imidlertid gjenstår er hvordan jeg i *denne* oppgavens analyse går *fra empiri* (ord, uttrykk, analogier, formuleringer, betoning, osv.) *til slutninger* om politiske identitetskonstruksjoner. *Hvordan* er tekstene jeg benytter lest og analysert? *Hvordan* er identitetskonstruksjoner sporet?

2.3 Lene Hansen: romlig, tidsmessig og etisk identitet

Det korte svaret er at jeg har benyttet meg av det Lene Hansen introduserer som *tre analytiske briller* – eller verktøy, om en vil – for sporing av politisk identitetskonstruksjon i tekst. Disse tre brillene, presentert i Hansens bok, er *romlig, tidsmessig og etisk* identitetskonstruksjon (Hansen, 2006, s. 46). «Spatiality, temporality, and ethicality are analytical lenses that bring out the important political substance of identity construction», skriver hun, og grunnen til dette er at disse tre formene for identitet spores gjennom analyse av nettopp *kobling og differensiering*. «Methodologically, spatial, temporal, and ethical constructions are investigated through analysis of linking and differentiation [kobling og differensiering]» (ibid.).

Min analyse i Kapittel 4 benytter disse tre analytiske brillene på systematisk vis. En viktig grunn for dette valget er at de bidrar til å belyse kompleksitet, dybde og nyanser i identitetskonstruksjonene på fruktbart vis. Politisk identitet er sammensatt, så å spore den krever redskaper som er laget nettopp for å få tak på ulike sider og elementer av den. Dette er et sentralt poeng også for Hansen, som begrunner viktigheten av de tre analytiske brillene med at bruken av dem kan fange opp kompleksitet: «Rather than simply identifying two constructions of identity as ‘different,’ how this difference is located in spatial, temporal and/or ethical constructions of identity can be traced», forklarer hun (ibid., s. 51).

En annen viktig grunn for bruken av de tre analytiske brillene er at det gir analysen et *systematisk preg*. Analysen vil fortsatt være subjektiv i den forstand at lesningen av tekstene, analysen og slutningene gjøres av undertegnede, men med sporingen av romlig, tidsmessig og etisk identitet blir analysen samtidig mer systematisk og dermed mer transparent og enklere å gå etter i sømmene. Dette er en viktig årsak til valget mitt om å benytte Hansens diskursanalysemodell i utgangspunktet – den byr på relativt håndfaste verktøy som muliggjør en viss grad av systematikk i sporingen av diskurs, og dermed transparens i analysen. Mange innføringer i diskursanalyse gjør ikke dette, noe blant annet Øivind Bratberg forklarer årsaker til og reflekterer rundt i delkapitlet *Empirisk anvendelse: «vi trenger et oppskriftshefte!»* i *Tekstanalyse for samfunnsvitere* (Bratberg, 2017, s. 53). Hva romlig, tidsmessig og etisk

identitetskonstruksjon innebærer *hver for seg* i analysen av mitt tekstutvalg blir grundig gjennomgått i selve analysen i Kapittel 4.

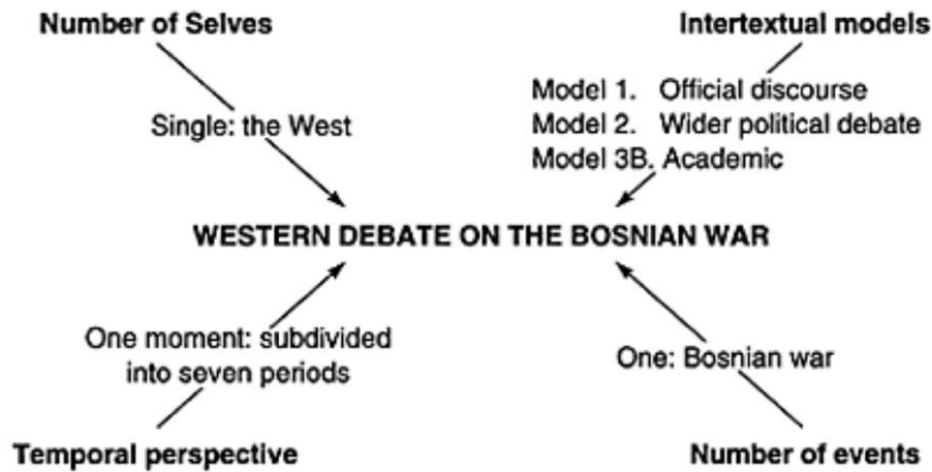
Analytisk behandles konseptene *diskurs* og *politiske identitetskonstruksjoner* som overlappende i resten av denne oppgaven. Dette gjøres i tråd med Lene Hansens modell, hvor politiske identitetskonstruksjoner forstås som *grunnleggende diskursive* og identitet er forstått som å være «konstruert gjennom diskurs» («constructed through discourse») (Hansen, 2006 s. 6-7). «Identitetskonstruksjon 1» og «alarm-diskursen» betegner dermed den samme diskursen/identitetskonstruksjonen, og det samme gjør «Identitetskonstruksjon 2» og «tverrpolitisk samarbeid-diskursen». I Kapittel 4 illustreres overlappingen av disse to konseptene tydelig i Figur 8 («Analysens resultat og tekstenes plassering»).

Videre er det essensielt at begge begreper – både identitetskonstruksjon og diskurs – forstås som *analytiske*. Dette er et viktig poeng som ofte understrekes av dem som driver med diskursanalyse (Mathisen, 1997, s. 19; Hansen, 2006, s. 51). Diskurser, som Mathisen påpeker, «foreligger ikke som klart avgrensede empiriske fenomener» og må derfor «arbeides med som idealtyper» (Mathisen, 1997, s. 19). Idealtyper er begrepsmessige rendyrkinger av fenomener som benyttes for å analysere samfunnsmessig komplekse forhold. Videre kan *diskurser* helt enkelt forstås som «kollektive virkelighetsoppfatninger» (Bratberg, 2017, s. 34). Identitetskonstruksjon 1 og 2, eller alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen, kan dermed anses som *analytiske rendyrkinger av visse kollektive virkelighetsoppfatninger*. Dette på samme måte som Lene Hansens ‘Balkan’-diskurs og ‘folkemord’-diskurs heller ikke var klart avgrensede empiriske fenomener, men heller begrepsmessige rendyrkinger av bestemte kollektive virkelighetsoppfatninger (Hansen, 2006).

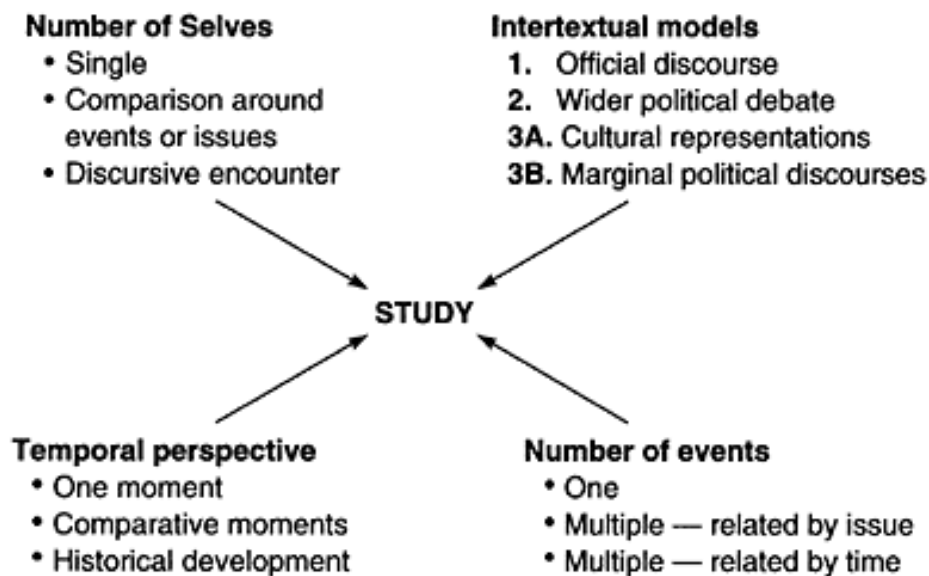
2.3 Design

I dette avsluttende delkapitlet presenterer jeg oppgavens overordnede design. Designet består av fire deler, og disse betegner hva *ulike diskursanalyser* – i Hansens modell – kan inneholde. De kan inneholde (1) et ulikt antall konstruksjoner av ‘Selvet’ (og ‘De andre’), (2) ulike såkalte «intertekstuelle modeller», (3) ulike tidsperspektiver, og (4) ulikt antall hendelser. For å gjøre dette håndgripelig, se Figur 2 og Figur 3 – begge hentet fra Lene Hansens bok – nedenfor,

Figur 2: Forskningsdesignet til Hansens analyse (Hansen, 2006, s. 88)

Figur 3: Utvidet forskningsdesign for diskursanalyse (Hansen, 2006, s. 81)

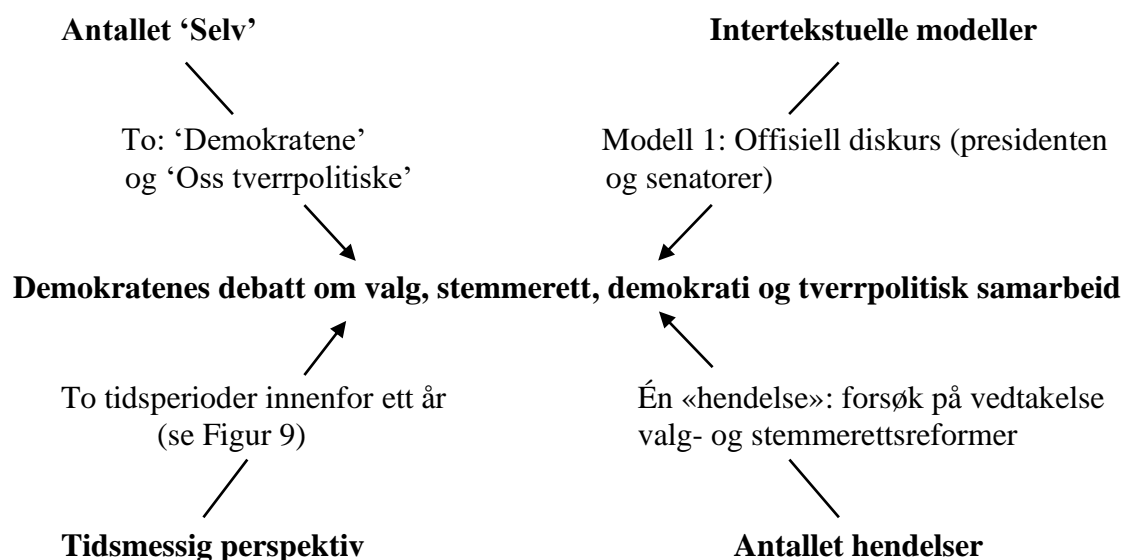

I den første figuren over, Figur 2, ser vi hvordan Hansens analyse innehar (1) ett ‘Selv’, (2) tre ulike kilder for diskurssporing (intertekstuelle modeller), (3) én tidsperiode delt i syv kortere perioder, og (4) én hendelse (Bosnia-krigen). Med de innovervendte pilene viser figuren videre hvordan disse fire elementene til sammen utgjør hennes analyse av den

vestlige debatten om Bosnia-krigen. I Figur 3 viser Hansen hvordan alle de fire punktene imidlertid kan variere fra studie til studie, altså hvordan det finnes potensiale for diskursanalyser av ulikt design.

Mitt design i denne oppgaven opererer med *to ulike* 'Selv' ('Demokratene' og 'Oss tverrpolitiske'), den benytter det Hansen omtaler som «*Offisiell diskurs*» (offisielle politiske autoriteter er avsenderne av tekstene som analyseres), den knytter seg til *to tidspunkt* (to tidspunkt innenfor Bidens første år som president), og den omhandler til slutt *én «hendelse»* (Demokratenes forsøk på å vedta valg- og stemmerettsreformer). På grunn av dette ser designet for denne oppgaven ut som det følgende,

Figur 4: Designet for denne oppgavens analyse.

3.0 Tekstutvalg

I dette kapitlet gjør jeg rede for og diskuterer tekstutvalget mitt for den kommende analysen i Kapittel 4. Kort oppsummert er seks tekster strategisk valgt ut med utgangspunkt i (1) Lene Hansens *tre tekstutvalgskriterier* og (2) et fjerde kriterium. Først introduseres Hansens tre utvalgskriterier og deretter vises det hvordan disse oppfylles av de seks utvalgte tekstene. Videre gjør jeg rede for det fjerde kriteriet og forklarer grunnen til at dette er inkludert. Deretter, med utgangspunkt i en tidslinje som viser de utvalgte tekstene på en oversiktlig måte, diskuterer jeg ulike aspekter ved og mulige innvendinger til eget tekstutvalg.

3.1 Lene Hansens tre tekstutvalgskriterier

Lene Hansens tre tekstutvalgskriterier knytter seg til tekstenes innhold og form, samfunnsmessige rekkevidde og avsendere. Årsaken til at jeg benytter meg av disse kriteriene er at de passer – og er utarbeidet av Hansen – for å finne relevante og velegnede tekster for en diskursanalyse som retter seg mot *kontemporære identitetskonstruksjoner* (noe min analyse gjør), og ikke historisk materiale (Hansen, 2006, s. 85). «The most difficult questions regarding textual selection appear in the case of contemporary general material (...) within intertextual models 1 and 2. Here, texts should be selected that meet the following three criteria» (ibid.), skriver Hansen, og kriteriene er som følger:

1. Tekstene er «karakterisert av den tydelige artikuleringen av identiteter og politikk» (min oversettelse av «the clear articulation of identities and policies»);
2. Tekstene er «lest eller lyttet til i bredt omfang» («widely read or attended to»);
3. Tekstene har den «formelle autoriteten til å definere en politisk posisjon» («formal authority to define a political position»). (ibid., s. 85)

Disse tre kriteriene har, i følge Hansen, ulike analytiske og metodologiske fordeler. Kriterium 1 muliggjør benyttelsen av Hansens diskursanalytiske rammeverk fordi tydelige artikuleringer av identitet og politikk er en forutsetning for sporing av politisk identitet, Kriterium 2 sørger for at tekstene ‘spiller sentrale roller i defineringen av diskursene’, og Kriterium 3 ‘signaliserer viktigheten av status og makt’ i den samme defineringen (ibid.). Ettersom *ulike typer av tekst* oppfyller kriteriene i forskjellig grad, har Hansen laget en

oversikt over av vanlige type tekstgrupper, og vurdert deres oppfyllelse av kriteriene med kategoriene «Ja», «Nei» og «Variabelt». Se oversikten under,

Tabell 1: Utvalgsriterier og vanlige teksttyper (Hansen, 2006, s. 87)

Table 5.2 Criteria of selection and common types of general material

<i>Type of text</i>	<i>Criteria</i>		
	<i>Clear articulations</i>	<i>Widely read and attended to</i>	<i>Formal authority</i>
Presidential addresses	Yes	Yes	Yes
Parliamentary debates	Yes	Variable	Yes
Legislation, communiques	No	Variable	Yes
Field reporting	No	Variable	No
Editorials	Yes	Variable	No ^a
Opinions	Yes	Variable	No

Note

^aFormal authority within media discourse.

De tre kriteriene i oversikten over er altså de samme som jeg listet opp. Teksttypen Hansen trekker frem som den aller mest egnede for hennes diskursanalysemodell finner vi øverst i oversikten, og dette er offisielle presidenttaler («Presidential addresses») (ibid., s. 87). Slike taler inneholder tydelig formidlet politisk identitet og posisjoner; de blir holdt for et bredt publikum og nasjonalt kringkastet; og de holdes av presidenten, USAs aller største formelle politiske autoritet.

Det er med disse tre punktene som kriterier at jeg har valgt ut de seks tekstene som analyseres i denne oppgaven. Tekstene, i tidsmessig kronologisk rekkefølge, er de følgende:

1. Senator Raphael Warnocks (D-GA) første tale som senator i Senatet 17. mars, 2021 (Warnock, 2021a);

2. Senator Chuck Schumers (D-NY) debattinnlegg i den første høringen i den 117. Kongressen om valg- og stemmerettsreformen *For the People Act* 24. mars, 2021 (Schumer, 2021);
3. Senator Joe Manchins (D-WV) avis-innlegg om tverrpolitisk samarbeid, filibuster-regelen, valg og stemmerett i *Washington Post* 7. april, 2021 (Manchin, 2021a);
4. Senator Joe Manchins (D-WV) avis-innlegg om valg, stemmerett og tverrpolitisk samarbeid i *Charleston Gazette-Mail* 6. juni, 2021 (Manchin, 2021b);
5. Senator Kyrsten Sinemas (D-AZ) avis-innlegg om tverrpolitisk samarbeid, filibuster-regelen, valg og stemmerett i *Washington Post* 21. juni, 2021 (Sinema, 2021);
6. President Joe Bidens første store presidenttale om valg, stemmerett og demokrati 13. juli, 2021 (Biden, 2021b).

I første omgang oppfyller alle disse tekstene Kriterium 1. Senatsinnleggene, avis-innleggene og presidenttalen er alle karakterisert av tydelige artikuleringer av politiske standpunkt om stemmerett, valg, demokrati og tverrpolitisk samarbeid, og alle inneholder politisk identitetsbærende begrunnelser og rasjonaliseringer av standpunktene. Dette kommer tydelig frem i analysen i Kapittel 4. I andre omgang kan alle tekstene sies å oppfylle Kriterium 2. Til å begynne med kan Bidens tale sies å ha blitt «lest eller lyttet til i bredt omfang» (Hansen, 2006, s. 85). Dette var en tale holdt med et omfattende pressekorps og prominente gjester til stede, gitt fra et offisielt podium ved National Constitution Center i «grunnlovsbyen» Philadelphia. Talen ble bredt vist, lyttet til og kommentert i USAs riksdekkende medier. Presidenttalen oppfylte altså alle de tre kriteriene, slik Hansens indikerte at presidenttaler generelt vil gjøre (Tabell 1). Videre kan Schumers og Warnocks senats- og komité-innlegg i antas å ha blitt lest eller lyttet til i et relativt bredt omfang. Dette var debattinnlegg holdt med en rekke andre senatorer tilstede i senatssalen eller i komité, filmet og kringkastet av den nasjonalt dekkende kringkastingsstasjonen *C-SPAN* og deretter referert til, sitert, vist videoklipp eller presentert lydklipp av i en rekke nasjonale, lokale og sosiale medier i tiden etter innleggende ble holdt. Avisinnleggene til Manchin og Sinema ble – på samme måte som presidenttalen og senatsinnleggene – sitert, omtalt og diskutert i en rekke nasjonale medier på grunn av det politisk betente og aktuelle innholdet i dem. Til slutt oppfyller alle tekstene Kriterium 3. Talene og innleggene er gitt eller skrevet av sittende amerikanske senatorer eller USAs sittende president. De innehar dermed den formelle autoriteten til å definere politiske posisjoner.

3.2 Et ytterligere kriterium

Som tidligere nevnt har jeg inkludert et ytterligere tekstvalgkriterium laget spesifikt for å imøtekomme *denne* oppgavens problemstilling. Dette fjerde kriteriet lyder,

4. Tekstene (a) belyser *noen av de mest prominente Demokratenes* konstruksjoner av identitet og politikk, men må også, samtidig, (b) ha avsendere som *stod på hver sin side av Demokratenes debatt*.

Dette kriteriet, Kriterium 4, innehar to deler. Del (a) er medvirkende grunn til at akkurat Bidens tale og Schumers debattinnlegg ble valgt ut. Som vinner av Det demokratiske partiets primærvalg i 2020 og USAs sittende president var Biden lederen av Det demokratiske partiet i den aktuelle tidsperioden. Chuck Schumer, i tillegg til å være senator fra delstaten New York, var Demokratenes mektige majoritetsleder i Senatet. Ettersom denne oppgaven er ment å belyse «rådende» identitetskonstruksjoner i Det demokratiske partiet var det derfor et poeng å inkludere taler og innlegg fra dem som i størst grad formelt representerte partiet, nemlig de øverste og mest prominente lederne. Det er langt mer rimelig for en diskursanalytiker å anta at rådende diskurs i et politisk parti målbæres av partiets ledere, enn av mer marginale stemmer.

Del (b) av Kriterium 4 er medvirkende grunn til at akkurat Manchins, Sinemas og Warnocks taler og avisinnlegg ble valgt ut. Joe Manchin og Kyrsten Sinema, senatorer fra delstatene West Virginia og Arizona, ble i løpet av Bidens første år som president kjente for sin motstand mot å gjøre endringen av filibuster-regelen i Senatet som ville muliggjort vedtakelsen av valg- og stemmerettreformer med kun 50, og ikke 60, stemmer. Nærmere forklaring av den aktuelle senatsregelen og konteksten for Manchins og Sinemas posisjon kommer i analysen i Kapittel 4, men deres posisjon stod i klar kontrast til de resterende 48 Demokratene i Senatet. Raphael Warnock, en av disse 48, kan sies å ha vært en representant for den svært tydelige motvekten til Manchins og Sinemas posisjon. Fra han ble valgt som senator fra delstaten Georgia 5. januar 2021 – og gjennom hele Bidens første år som president – stod «kampen» for valg- og stemmerettsreformer ved kjernen av hans virke som senator (Bacon, 2021). Han deltok i Demokratenes arbeid på dette temaet gjennom hele Bidens første år og var en av fanebærerene av ideen om at filibuster-regelen ikke måtte stå i veien for vedtakelsen av det han anså som nær eksistensielle valg- og stemmerettsreformer (ibid.).

Ettersom ett av hovedformålene med diskursanalysen er å belyse det kontrastfylte mellom ulike kollektive virkelighetsoppfatninger og identitetskonstruksjoner – eller «det ikke-opplagte og spenningene mellom ulike perspektiver», som Øivind Bratberg formulerer det (Bratberg, 2017, s. 54) – ble valget av tekster fra akkurat Manchin, Sinema og Warnock en formålstjenlig avgrensning.

Tekstene fra Biden, Schumer, Manchin, Sinema og Warnock er dermed valgt ut med det formål at de til sammen oppfyllte *både* Lene Hansens tre utvalgskriterier knyttet til tekstenes innhold og form, samfunnsmessige rekkevidde og avsendere, *og* at de i kombinasjon kunne belyse (a) konstruksjoner av identitet blant noen av de mest prominente representantene for Det demokratiske partiet, og (b) kontrastene mellom ulike virkelighetsoppfatninger.

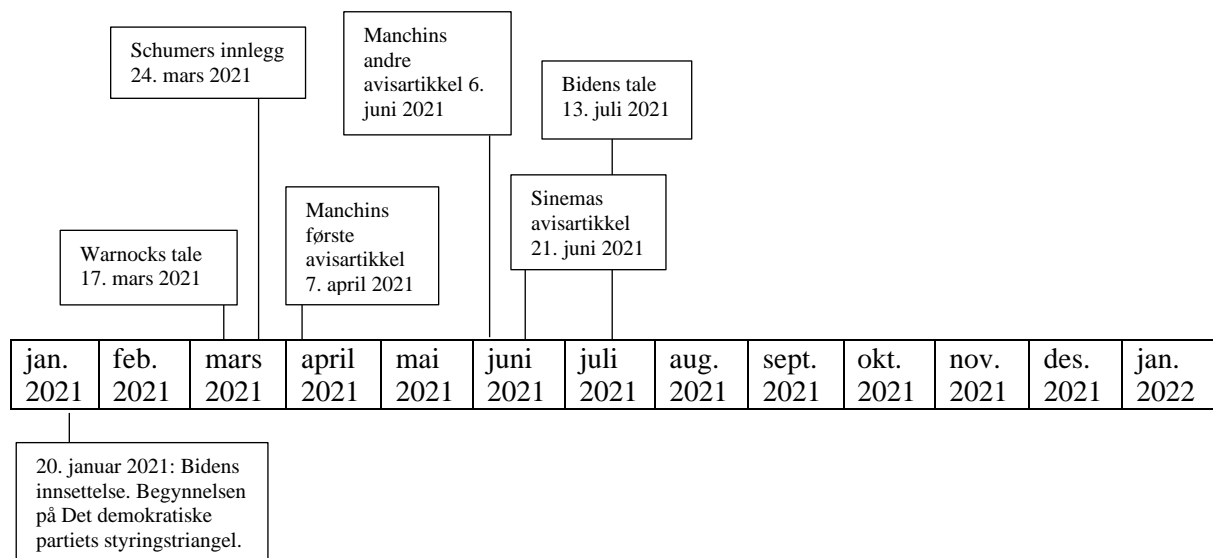
Tabell 2: Tekstenes oppfyllelse av utvalgskriteriene.

<i>Lene Hansens (2006) tre utvalgskriterier</i>				<i>Mitt ekstra utvalgskriterium</i>	
<i>Tekster</i>	<i>Klare artikuleringer</i>	<i>Bredt lest eller lyttet til</i>	<i>Formell autoritet</i>	<i>(a)</i>	<i>(b)</i>
Warnocks tale	Ja	Ja	Ja	Ja (kombinert)	Ja (kombinert)
Schumers tale	Ja	Ja	Ja		
Manchins avisartikkel 1	Ja	Ja	Ja		
Manchins avisartikkel 2	Ja	Ja	Ja		
Sinemas avisartikkel	Ja	Ja	Ja		
Bidens tale	Ja	Ja, i størst grad.	Ja, i størst grad.		

3.3 Tidslinjeoversikt over tekstene

For å gi leseren en visuell oversikt over de strategisk utvalgte tekstene har jeg illustrert tekstene på en tidslinje i figuren nedenfor,

Figur 5: Tidslinjeoversikt over tekstene.

Tidslinjeoversikten over viser tidspunktet for de seks utvalgte tekstene på en tidslinje over Bidens første år som president (2021-2022), det vil si det første året av toårsperioden med et Demokratisk styringstriangel på føderalt nivå (2021-2023³). Formålet med å vise denne oversikten er at den gir leseren en oversikt over det empiriske grunnlaget for analysen i Kapittel 4 og at den fungerer som et fint visuelt utgangspunkt for det følgende kapitlet om spørsmål og innvendinger til tekstutvalget mitt.

3.4 Spørsmål og innvendinger

En innvending til tekstutvalget mitt er spørsmålet om hvorvidt det er inkludert *et tilstrekkelig antall tekster*. På den ene siden kan en tenke seg at tekstutvalget mitt kunne vært større enn hva det er, og slik fanget og sporet diskurs mer presist (Bratberg, 2017, s. 54). En kan tenke at jo større tekstgrunnlag, desto mer treffende analyse. Samtidig har ikke målet for tekstutvalget vært *størrelse* i seg selv – målet har vært tilstrekkelig empiri for meningsfull besvarelse og diskusjon av problemstillingen. Dette viser til det Benjamin Saunders omtaler som et «allment akseptert metodologisk prinsipp i kvalitativ forskning», nemlig *metning*

³ Dette skrives med forbehold om at for eksempel dødsfall eller partibytter kan endre fordelingen og dermed flertalls-situasjonen – og videre styringstriangel-situasjonen – underveis i perioden. Noe slikt skjedde imidlertid ikke fra januar 2021 til januar 2022.

(«saturation») (Saunders et al., 2017, s. 1893). Prinsippet kan enkelt beskrives som det punktet i et forskningsprosjekt hvor ytterligere datainnsamling- eller analyse er unødvendig (ibid.). Etter mitt syn tilfredsstiller tekstutvalget i denne oppgaven dette prinsippet både på grunn av det strategiske utvalget fra de fire tekstutvalgskriteriene, og fordi talene og avisinnleggene til sammen er *tilstrekkelig lange* for å være rike kilder til tekstnær diskurssporing. Dette vil vises tydelig i analysen i Kapittel 4, og kan bekreftes med et kjapt blikk på lengden av transkripsjonene nederst i dette dokumentet. Dessuten kan tekstutvalget mitt sies å være naturlig tilpasset masteroppgavens omfang. Lene Hansen påpeker selv at tekstmengde og antall tekster må avhenge av en undersøkelses omfang, og skriver at «there is a difference between an MA thesis, a PhD dissertation, a monograph, and an academic article, and hence what can reasonably be expected» (Hansen, 2006, s. 86). Til slutt er det også verdt å nevne at jeg i Kapittel 5 inkluderer et sett med seks *nye* tekster slik at det totalt faktisk benyttes 12 tekster som empiri i denne oppgaven. Dette andre settet med tekst, som også vil plasseres inn i tidslinjen visualisert ovenfor, kommer jeg imidlertid tilbake til når det benyttes i Kapittel 5.

Et annet spørsmål til tekstutvalget handler om *teksttyper og spesifikke tekster*. Biden, Schumer, Warnock, Manchin og Sinema har debattert valg- og stemmerettsreformer og tverrpolitisk samarbeid også i *andre kontekster*, for eksempel i intervjuer, på pressekonferanser, i sosiale medier og på kringkastede folkemøter («town halls») i den aktuelle tidsperioden. Hvorfor ble akkurat *taler, senatsinnlegg og avisinnlegg* valgt ut? Det enkle svaret her er at det ble tatt hensyn til Hansens tre tekstutvalgskriterier. Relativt lange, ikke-avbrutte, konvensjonelle og bredt medie-omtalte taler, debattinnlegg og artikler oppfylte rett og slett Hansens kriterier bedre enn kortere innlegg på sosiale medier og intervjuer, pressekonferanser eller folkemøter preget av avbrytende spørsmål og dialog.

En siste innvending til utvalget av tekst er at det i for liten grad belyser Det demokratiske partiet som helhet. Det er kun fem personer som er avsendere av tekstene. Kanskje går sentrale deler av debatten tapt når ikke for eksempel Demokrater fra Representantenes hus, Demokrater på delstatsnivå, Demokratiske velgere eller *andre* Demokratiske senatorer er inkludert? Dette kan jo tenkes. Samtidig er det slik at debatten denne oppgaven har i fokus – den kontekstspesifikke debatten omkring vedtakelsen av valg- og stemmerettsreformer og filibuster-regelen i Senatet – kan sies å være godt representert av tekstene fra de utvalgte aktørene. Debattens ytterpunkter på Demokratisk side ble i stor grad preget av posisjonene og

konstruksjonene som ble artikulert tydelig av nettopp Manchin, Sinema, Biden, Schumer og Warnock. I tillegg til dette inkluderes dessuten flere stemmer fra Det demokratiske partiet i Senatet i Kapittel 5 som kan sies å befinne seg et sted «mellom» Manchin og Sinema på den ene siden av debatten, og Biden, Schumer og Warnock på den andre. På den måten får jeg i større grad belyst debatten i Det demokratiske partiet som helhet, i alle fall i Senatet.

3.5 Avklaringer om språk

I den følgende analysen har jeg forsøkt å balansere bruken av norsk og engelsk. På den ene siden er det ønskelig med mest mulig direkte bruk av talenes og tekstenes originalspråk, engelsk, fordi diskursanalyse handler om å spore mening som ligger innbakt i språket. Ettersom ulike språk inneholder forskjellige koder og mening, kan oversettelser bli misvisende og i verste fall svekke kvaliteten på slutningene. På den andre siden foreligger det et behov for tekstflyt, og noen oversettelser kan gjøres uten at nevneverdig mening går tapt. Jeg veksler derfor mellom å gjengi tekstene på engelsk og norsk. Alle originaltekstene på engelsk er transkribert og ligger vedlagt.

Forøvrig benytter jeg konsekvent stor «d» og stor «r» i omtale av Demokratene og Republikanerne i resten av denne oppgaven, slik jeg har gjort hittil. Dette er i all hovedsak gjort for å tydeliggjøre henvisninger til Det demokratiske partiet og dets representanter («Demokratisk flertall», «Demokratene», osv.), og skille disse henvisningene fra begrepet *demokrati* («valg og demokrati», «demokratisk», «anti-demokratisk», osv.).

4.0 Analyse

4.1 Identitetskonstruksjon 1: 'Demokratene' og 'Republikanerne'

Felles for Joe Bidens, Chuck Schumers og Raphael Warnocks taler er ett hovedbudskap: det amerikanske demokratiet er truet, og man er nødt til å handle umiddelbart for redde det. «We're are facing the most significant test of our democracy since the Civil War», sier Biden. «That's not hyperbole. Since the Civil War. (...) I'm not saying this to alarm you; I'm saying this because you should be alarmed» (Biden, 2021b). Warnocks budskap, i likhet med Bidens, handler om hvordan stemmeretten, valg og demokratiet blir «angrepet» (Warnock, 2021a). «Politicians in my home state and all across America, in their craven lust for power, have launched a full-fledged assault on voting rights», oppsummerer han (ibid.). «They are focused on winning at any cost, even the cost of the democracy itself.» (ibid.). Schumers advarsel kan sies å være minst like kraftfull: «If we don't stop these vicious and often racist actions, third-world autocracy like Erdogan's Turkey or Orbán's Hungary will be on its way» (Schumer, 2021). Felles for de tre er dessuten at alle tar til orde for vedtakelsen av føderale valg- og stemmerettsreformer, spesifikt *For the People Act* (forløperen til *Freedom to Vote Act*) og *John Lewis Voting Rights Act* (altså gjenopprettelsen av Voting Rights Act fra 1965) (Biden, 2021b, Warnock, 2021a, Schumer, 2021).

I den følgende analysen viser jeg hvordan Bidens, Schumers og Warnocks taler produserer en politisk identitetskonstruksjon med *en bestemt konstruksjon av 'Selvet' og 'De andre'*. Denne identitetskonstruksjonen utgjør videre det jeg kaller *alarm-diskursen* i Demokratenes debatt. Identitetskonstruksjonen spores ved hjelp av Hansens tre analytiske briller, *romlig*, *tidsmessig* og *etisk* identitet, og benytter logikken om kobling, differensiering og binært motstridende egenskaper redegjort for i Kapittel 2. I avslutningen av kapitlet presenteres analysens hovedfunn i en illustrerende figur.

4.1.1 Romlig identitet

De første analytiske brillene jeg i det følgende benytter kaller Lene Hansen for *romlig identitet* («spatial identity») (Hansen, 2006, s. 47). Ideen om «romlig identitet» bygger på en antakelse godt kjent for diskursanalytikere: identitet er relasjonelt konstituert. Romlig identitetskonstruksjon involverer konstruksjonen av grenser, spesifikt konstruksjon av

identitet gjennom avgrensning i rom. Med disse analytiske brillene kan fokuset for analysen for eksempel rettes mot tydelige (men også mindre tydelige) geografiske avgrensninger. Konstruksjonen av land (for eksempel 'Norge', 'Israel' eller 'Kina') eller konstruksjonen av regioner (for eksempel 'Balkan', 'Orienten' eller 'Midtøsten') dras frem som nærliggende eksempler av Hansen (ibid.). Samtidig inkluderer romlig identitet også «*abstrakt* politisk rom, grenser og subjekter», i følge Hansen, som utdyper at «one might find discourses which evolve around the construction of political subjects such as 'terrorists,' 'barbarians,' 'tribes,' 'heathens,' 'savages,' 'homosexuals,' 'women,' 'civilization,' 'the international community,' 'humanity,' and 'the people'» (ibid., s. 47). Dette er relevant for meg ettersom jeg tar for meg *subjekter i innenrikspolitisk kontekst*, og ikke land/regioner/enheter i utenrikspolitisk kontekst, som Hansen gjør i sin analyse. Slike konstruksjoner kan altså inkludere politisk rom og et bredt spekter av politiske subjekter (ibid.).

I talene til Biden, Schumer og Warnock blir 'Republikanerne' presentert som et romlig subjekt som utgjør et klart og tydelig motstykke til 'Demokratene'. Den første gangen 'Republikanerne' eksplisitt nevnes i Bidens tale er i forbindelse med prosessen rundt *For the People Act*, forløperen til FTVA som ble vedtatt av det Demokratiske flertallet i Representantenes hus 3. mars, 2021. «Last month, Republicans opposed even debating, even considering For the People Act. Senate Democrats stood united to protect our democracy and the sanctity of the vote» sa Biden (Biden, 2021b). Konstruksjonen av 'Republikanerne' og 'Demokratene' følger samme spor i resten av Bidens tale. Biden anklager Texas' Republikansk-ledede delstatsforsamling for dets påståtte ønske om å godta «partisan poll watchers to intimidate voters and imperil impartial poll workers», og han anklager Republikanske medlemmer av delstatsforsamlinger over hele landet for å ha vedtatt og foreslått nye lover i 2021 som «gjør det vanskeligere for amerikanere å stemme» (ibid.). Den ene gangen Biden omtaler 'Republikanerne' i direkte positivt ordelag er det i hyllest av Republikanske valgansatte. «Because of the extraordinary courage of election officials — many of them Republicans (...) because of them, democracy held» (ibid.). Her refererer Biden til presidentvalget i november 2020 og den påfølgende maktovertakelsesperioden frem til 20. januar 2021. Administrasjonsministeren i delstaten Georgia (litt forvirrende kalt Secretary of State, i likhet med USAs utenriksminister), Brad Raffensberger, er trolig det mest omtalte eksemplet på en Republikaner – foruten visepresident Mike Pence – som trosset den Republikanske lederen og den gang sittende president Donald Trump ved ikke å bøye seg for hans press for å reversere resultater fra presidentvalget. Dette var press som inkluderte en

offentliggjort telefonsamtale der Trump presser Raffensberger til å «finne 11 780 stemmer» (Shear & Saul, 2021). Poenget er, i det *ene* tilfellet ‘Republikanerne’ nevnes i positiv forstand i Bidens tale ligger det samtidig en fordømmelse av ‘Republikanerne’ i form av den tidligere Republikanske lederen og andre Republikanske ledere som spilte på lag med ham.

På disse måtene konstruerer Biden i sin tale subjektene ‘Republikanerne’ og ‘Demokratene’. De binære motsetningene av egenskaper som tillegges subjektene er ikke til å ta feil av. Der ‘Republikanerne’ tillegges egenskaper som ‘anti-demokratiske’ og ‘kyniske’, tillegges ‘Demokratene’ egenskaper som ‘demokratiske’ og ‘prinsipielle’. Et viktig analytisk poeng her er at Biden ikke behøver å ytre at «vi Demokrater er demokratiske og prinsipielle» *eksplisitt* for at jeg skal kunne dra slutninger om identitetskonstruksjon (Hansen, 2006, s. 44). Lene Hansen illustrerer akkurat dette poenget med et eksempel fra amerikansk utenrikspolitisk identitetskonstruksjon: «When Bush constructs Saddam Hussein as ‘evil,’ he does not explicitly say that he, himself, is ‘not evil’; when the ‘Iraqi people’ are defined as ‘oppressed,’ he does not immediately declare that ‘the American people are not oppressed.’» (ibid., s. 44). Gitt Bidens faktiske rolle som Demokrat og Det demokratiske partiets leder, skaper han et tydelig skille mellom ‘Selvet’ og ‘De andre’ – altså ‘Demokratene’ og ‘Republikanerne’ – også uten å ytre det eksplisitt.

Mer eksplisitt er den romlige identitetskonstruksjonen i den delen av talen Biden snakker om det han kaller «*nye* former for angrep på frie og rettferdige valg» (min utheving) (Biden, 2021b). «They want the ability to reject the final count and ignore the will of the people if their preferred candidate loses», sier Biden. «To me, this is simple: This is election subversion (...) We have to ask: Are you on the side of truth or lies; fact or fiction; justice or injustice; democracy or autocracy?» (Biden, 2021b). Her byr Biden selv på eksplisitte *binære motsetninger* (f.eks. «demokrati» versus «autokrati»), og kobler de negative egenskapene til ‘De andre’ og de positive egenskapene til ‘Selvet’. «They» er de ‘anti-demokratiske’ og ‘kyniske’ Republikanerne – ‘Selvet’ er de ‘demokratiske’ og ‘prinsipielle’ Demokratene.

Raphael Warnock – i kontrast til Biden – nevner interessant nok ikke Republikanerne eller Demokratene eksplisitt én eneste gang i sin tale. Den romlige identitetskonstruksjonen av ‘Republikanerne’ og ‘Demokratene’ kommer samtidig tydelig frem. «Since the January election», sier Warnock, «some 250 voter suppression bills have been introduced by state legislatures all across the country from Georgia to Arizona, from new Hampshire to Florida,

using the big lie of voter fraud as a pretext for voter suppression» (Warnock, 2021a). Tallet Warnock her refererer til, og påstanden han kommer med, må sees i kontekst av *Brennan Center*-instituttet sin månedlige *Voting Laws Roundup*-rapport, som per 19. februar 2021 viste at «253 restriktive lovforslag» den gang var introdusert i løpet av 2021 (Brennan Center, 2021c). «Republikanske lovgivere», oppsummerte *Washington Post* seks dager før Warnock holdt sin tale, «har introdusert minst 250 lover i 43 delstater som vil begrense post-, forhånds- og valgdagsstemming (...)» (Gardner et al., 2021). Warnocks uttalelse kan dermed tolkes som en konstruksjon av ‘Republikanerne’ som ‘kyniske’ («using the big lie of voter fraud as pretext») og ‘anti-demokratiske’ («voter suppression»). Gjennom språket kobler altså Warnock disse to egenskapene og tilskriver dem subjektet ‘Republikanerne’.

Den samme konstruksjonen underbygges videre med Warnocks presentasjon av *For the People Act*, den samme reformen Biden omtalte. Warnock hyller reformen som et «major step in the march toward our Democratic ideals» (ibid.). Han nevner at den inkluderer automatisk nasjonal og digital velgerregistrering, føderale pålegg på delstater om å tilby minst to ukers forhåndsstemming, føderalt forbud mot delstaters hindring av post- eller fraværende-stemming, samt føderale tiltak for å hindre fjerning (såkalt «purging») av velgere fra manntallet (ibid.). Ved å ramse opp reformens påståtte «pro-demokrati»-tiltak, og samtidig fremstille ‘Republikanerne’ som opposisjonen til disse tiltakene, konstruerer Warnock – igjen, og i likhet med Biden – ‘Demokratene’ som ‘demokratiske’ og ‘prinsipielle’, samt ‘Republikanerne’ som ‘anti-demokratiske’ og ‘kyniske’.

Den kanskje mest kraftfulle og identitetsbærende måten ‘Republikanerne’ og ‘Demokratene’ konstrueres på, slik jeg ser det, er med bruken av uttrykket «The Big Lie». Alle tre – Biden, Schumer og Warnock – benytter seg av dette uttrykket. Schumer erklærer i sitt innlegg at Republikansk-ledede delstatsforsamlinger har utnyttet den tidligere presidentens «Big Lie» (Schumer, 2021), Warnock sier at «politicians, driven by that Big Lie, aim to severely limit — and, in some cases, eliminate — automatic and same-day voter registration (...)» (Warnock, 2021a), og Biden benytter uttrykket i sin tilbakevising av falske påstander om 2020-valget. «It’s clear», sier Biden. «For those who challenge the results and question the integrity of the election: No other election has ever been held under such scrutiny and such high standards. The Big Lie is just that: a big lie» (Biden, 2021b).

Bruken av dette uttrykket kan sies å være svært viktig i diskursanalytisk forstand. Aller mest nærliggende, slik jeg ser det, er det å tenke at uttrykket for mottakerne av Bidens, Schumers og Warnocks taler skaper assosiasjoner til *politisk propaganda*. Den kanskje aller mest kjente historiske referansen til uttrykket kommer fra *Mein Kampf*, hvor Adolf Hitler skrev at «de brede massene av en nasjon (...), i den primitive simpelheten av deres sinn (...), enklere vil være offer for en stor løgn enn en liten løgn (...)» (min oversettelse fra James Vincent Murphys oversettelse av *Mein Kampf* fra 1939) (Hitler, 1925/1939, s. 196). En annen kjent referanse til uttrykket er et sitat tillagt Josef Goebbels, Nazi-Tysklands propagandaminister, som lyder: «Hvis du forteller en tilstrekkelig stor løgn og repeterer den, så vil folk til slutt ende opp med å tro på den». Sistnevnte sitat har faktisk blitt delt og tillagt Goebbels i svært stort omfang i amerikanske bøker, artikler og hundretusenvís av nettsteder på 2000- og 2010-tallet (Schultze & Bytwerk, 2012, s. 217⁴), og kan slik sett tenkes å være noe en del amerikanere forbinder med uttrykket. Etterkrigshistorikere har videre beskrevet «The Big Lie» som en propagandateknikk benyttet av Goebbels, Hitler og NSDAP for å legge skyld på blant annet jødene for det tyske tapet i første verdenskrig, og dermed koblet «The Big Lie» til den kjente «stab-in-the-back»-myten fra 1920-tallet (Herf, 2006, s. 211).

Hvorvidt assosiasjonene gikk i disse retningene for mottakerne av Bidens, Schumers og Warnocks taler er selvfølgelig ikke sikkert. Om Biden, Schumer og Warnock i det hele tatt tenkte på denne delen av begrepets etymologi og *mening for mottakerne* er heller ikke sikkert. Begrepet kan kanskje heller sies å ha fått en *ny mening* i amerikansk offentlighet i løpet av 2021 nettopp gjennom den omfattende bruken av det fra Demokratiske politikere og i media, for eksempel på nyhetskanaler som *CNN* og *MSNBC*, i beskrivelse av løgnene om presidentvalget i 2020 (Brotman, 2021). Det er uansett, etter mitt syn, liten tvil om at bruken av uttrykket er relevant for Bidens, Schumers og Warnocks politiske identitetskonstruksjon. I det minste viser bruken av uttrykket til at løgnen – som kobles til ‘Republikanerne’ – påstås å være stor og politisk eksplosiv.

---

⁴ Schultze og Bytwerk påpeker at sitatet faktisk trolig *feilaktig* er tillagt Josef Goebbels (Schultze & Bytwerk, 2012, s. 217). Det relevante for mitt analytiske poeng er imidlertid kun at sitatet i stor grad og omfang er tillagt Goebbels i amerikansk offentlighet i nyere tid, noe Schultze og Bytwerk dokumenterer (*ibid.*), og at begrepet «The Big Lie» dermed – for mange amerikanere – er blitt knyttet til og assosiert med propaganda.

Det sentrale analytiske poenget er at når Biden, Schumer og Warnock anklager Republikanere over hele landet for å være drevet av «The Big Lie», da konstrueres ‘Republikanerne’ som ‘konspiratoriske’. Samtidig differensieres ‘Demokratene’ igjen til å inneha den binært motsatte egenskapen, altså ‘sannferdige’. Kort oppsummert, Biden, Schumer og Warnock foretar en romlig identitetskonstruksjon ved å tillegge ‘Republikanerne’ egenskaper som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’ og ‘konspiratoriske’, mens ‘Demokratene’ tillegges egenskaper som ‘demokratiske’, ‘prinsipielle’ og ‘sannferdige’.

4.1.2 Tidsmessig identitet

I delen over så vi hvordan ett subjekts identitet blir konstruert vis-a-vis et annet subjekts identitet gjennom romlig identitetskonstruksjon. Den andre formen for politisk identitetskonstruksjon, i følge Lene Hansen, er *tidsmessig identitet* («temporal identity») (Hansen, 2006, s. 48). Ideen bak tidsmessig identitet er at språklige artikuleringer gir uttrykk for politisk identitet på bakgrunn av temaer som knytter seg til tid, herunder for eksempel ‘utvikling’, ‘transformasjon’, ‘kontinuitet’, ‘endring’, ‘repetisjon’ og ‘stillstand’ (ibid.). I Hansens utenrikspolitiske diskursanalyse handler dette om identitetskonstruksjon innenfor *det nasjonale*. Enkelt forklart, en nasjon konstruerer sin egen identitet ikke kun vis-a-vis andre nasjoner, regioner og subjekter, men også på bakgrunn av *sin egen historie*. Ettersom min analyse dreier seg om det innenrikspolitiske i USA, og ikke utenrikspolitiske identitetskonstruksjoner, vil det her være sentralt å anse hvordan Biden, Schumer og Warnock konstruerer identitet på bakgrunn av *sin egen historie*. Hvordan konstruerer de USAs fortid? Og, ikke minst: hvordan knyttes ideer om ‘progresjon’, ‘kontinuitet’, ‘endring’ og ‘stillstand’ til tillegnelsen av egenskaper og konstruksjonen av ‘Demokratene’ og ‘Republikanerne’?

Biden snakker tidlig i sin tale om *en fortelling*. «I’m here in Philadelphia at the National Constitution Center», sier han. “The city and the place where the story of “We the People” — “We the People” began. It’s a story that’s neither simple nor straightforward» (Biden, 2021b). Fortellingen Biden her sikter til er en fortelling om USA mange kjenner konturene av. Det var i byen Philadelphia at delegatene til den konstitusjonelle konvensjonen av 1787 møttes for å forfatte USAs grunnlov, dokumentet som begynner med ordene «We the People». Litt senere i talen konkretiserer Biden noe av det han legger i at fortellingen hverken er «simple

nor straightforward». «The denial of full and free and fair elections», sier Biden, «is the most un-American thing that any of us can imagine, the most undemocratic, the most unpatriotic, *and yet, sadly, not unprecedented*» (min utheving) (ibid.). Biden trekker så frem en rekke historiske begivenheter som viser både ‘endring’, ‘progresjon’ og ‘kontinuitet’ (Hansen, 2006, s. 48). I én sammenhengende del av talen nevner Biden (1) slavenes manglende rettigheter frem til det 13., 14. og 15. grunnlovstillegget etter den amerikanske borgerkrigen, (2) kvinners manglende stemmerett frem til det 19. grunnlovstillegget, (3) diskriminerende stemmeavgifter og lese- og skrivetester («poll taxes» og «literacy tests»), (4) Ku Klux Klans «terror som varte inn i 1950- og 60-tallet», (5) Høyesteretts svekkelse av den amerikanske stemmerettsloven Voting Rights Act i 2013, (6) «angrepene» på presidentvalget i 2020, og til slutt (7) volden og det «dødelige angrepet» mot Kongressen 6. januar, 2021 (ibid.). Videre, i en annen fortids-beskuende del av talen refererer Biden til «the Founders», «the women of Seneca Falls» og «the brave, heroic foot soldiers of the Civil Rights Movement» som aktører «vi må lære av» (ibid.). Seneca Falls var USAs første kvinnerettighetskonvensjon i 1848. Schumer, på sin side, drar i sin tale frem flere av de samme utviklingstrekkene og referansene, og kaller fortellingen om amerikansk demokrati for «a long and messy one, full of contradictions and halting progress» (Schumer, 2021).

Den tidsmessige identitetskonstruksjonen er her tydelig. Biden og Schumer kobler seg selv til den gradvise utvidelsen av det amerikanske demokratiet – til ‘endring’ og ‘progresjon’. Dessuten, ved å føye inn «angrepene på valget i 2020» og angrepet på Kongressen 6. januar i listen av det mørke og anti-demokratiske fra USAs historie, konstruerer Biden Republikanernes forrige president og leder, Donald Trump, som en salgs forlengelse – en ‘kontinuitet’ – av det ‘mørke’ og ‘anti-demokratiske’. Til slutt ser vi hvordan den tidsmessige identitetskonstruksjonen *henger tett sammen med den romlige*, og dette er et viktig analytisk poeng (Hansen, 2006, s. 47). ‘Republikanerne’ er ikke bare ‘anti-demokratiske’ *i dag* – partiets handlinger føyer seg også inn i en anti-demokratisk kontinuitet og repetisjon i USAs politiske historie.

En kanskje enda tydeligere kobling av denne sorten (kobling av tidsmessig identitet og romlig identitet) finner vi i Bidens, Schumers og Warnocks referanser til uttrykket «Jim Crow». «The 21st century Jim Crow assault is real», sier Biden, i sammenheng med vedtatte eller forslåtte lover fra Republikansk-ledede delstatsforsamlinger (Biden, 2021b). «[They] smack of Jim Crow» sier Schumer, og «This is Jim Crow in new clothes», sier Warnock, i

samme kontekst (Schumer, 2021; Warnock, 2021a). «Jim Crow»-lover er et allment kjent navn på lovene som fra Rekonstruksjonen etter USAs borgerkrig frem til 1960-tallet opprettholdt rasesegregering i USA. Begrepet er ikke bare beskrivende, det er også normativt fordømmende, og forbindes i dag med undertrykkelse og dehumanisering av svarte amerikanere. Biden og Warnock konstruerer ‘Republikanerne’ dermed ikke bare som ‘anti-demokratiske’ – handlingene deres er også del av USAs rasistiske tradisjoner. ‘Demokratene’, derimot, konstrueres som å følge fotsporene til «heltene» i borgerrettighetsbevegelsen fra 1950- og 60-tallet og kvinnerettighetsbevegelsen. Som Lene Hansen skriver om tidsmessig identitetskonstruksjon: «These are narratives of how struggles, defeats, and conquests distinguish and build the Self, usually to construct the contemporary Self as the product of a continuous process of refinement (...)» (Hansen, 2006, s. 49).

«The contemporary Self» kan her forstås det amerikanske ‘Selvet’, men også ‘Selvet’ til *Det demokratiske partiet*. Det å nevne Jim Crow viser nemlig også indirekte til endringene som har skjedd i Det demokratiske partiet – Bidens, Schumers og Warnocks parti – i det 20. århundre. Det var i stor grad sørstatsdemokrater som fra rekonstruksjonen etter borgerkrigen på slutten av 1800-tallet til 1960-tallet støttet segregering og stod i opposisjon til grunnleggende politiske rettigheter til svarte. Benyttelsen av uttrykket «Jim Crow» kan sånn sett tolkes som et uttrykk for tidsmessig identitetskonstruksjon der Biden, Schumer og Warnock distanserer seg fra sitt *eget partis* røtter. At denne typen tidsmessig identitetskonstruksjon kan gjøre seg gjeldende, generelt sett, er forøvrig ikke en uvanlig tanke blant diskursanalytikere. I én analyse argumenterer for eksempel den danske diskursanalytikeren Ole Wæver for at EU – i større grad enn å være (romlig) konstruert vis-a-vis ‘De andre’ – har konstruert sin identitet i kontrast til *sin egen fortid* (Wæver, 1996). Poenget er, Bidens, Schumers og Warnocks tidsmessige identitetskonstruksjoner – i likhet med de romlige – tillegger ‘Republikanerne’ (‘De andre’) egenskapene ‘anti-demokratiske’, ‘konspiratoriske’ og ‘kyniske’, mens de selv, ‘Demokratene’ (‘Selvet’) tillegges de motsatte egenskapene: ‘demokratiske’, ‘sannferdige’, og ‘prinsipielle’.

4.1.3 Etisk identitet

Den tredje og siste formen for identitetskonstruksjon Lene Hansen opererer med, er *etisk identitet* («ethical identity») (Hansen, 2006, s. 50). Uttrykk for etisk identitetskonstruksjon

kan spores gjennom fokus på teksters artikuleringer av etikk, moral og ansvar. Med den «moralske kraften i visse representasjoner», forklarer Hansen, skapes identitet (ibid.). Når politisk diskurs artikulerer etikk og ansvar, for eksempel ved å konstruere en krig som ‘folkemord’, visse handlinger som ‘menneskerettighetsbrudd’ eller en militærintervensjon som ‘humanitær’, «a powerful discursive move is undertaken in that the issue is moved out of the realm of the strategic and ‘selfishly national’ and re-located within the ‘higher grounds’ of the morally good», skriver Hansen (ibid.).

For mine formål handler etisk identitet om nettopp det Hansen forklarer – med én justering. Istedenfor at en sak blir forflyttet fra det ‘egosentriske *nasjonale*’, slik Hansen beskriver, blir saker i min analyse forflyttet fra det ‘egosentriske *partipolitiske*’ til «the higher grounds of the morally good». Justeringen er gjort fordi subjektene i denne identitetskonstruksjonen er *politiske partier*, og ikke *stater*. Logikken er imidlertid den samme.

Det første eksemplet på etisk identitet det er nærliggende å dra frem er måten Biden og Warnock konstruerer stemmerett, valg og demokrati i religiøse termer. Biden omtaler ikke stemmeretten bare som «fundamental» og «konstitusjonell» – han beskriver den også som «hellig» («sacred») (Biden, 2021b). Biden erklærer at han lovet Gud i en «sacred trust» å beskytte grunnloven og USA mot både utenrikspolitiske og innenrikspolitiske trusler (min utheving) (ibid.). Warnock, som før han ble senator var pastor ved Ebenezer Baptist-kirken i Atlanta, Georgia – kirken hvor Martin Luther King Jr. var med-pastor fra 1960 til 1968 – tar det religiøse et steg lenger. Ikke bare omtaler han ideen om «one person, one vote» for «hellig», han erklærer også at han ser på demokrati som «den politiske implementeringen av en spirituell idé» – «the sacred worth of all human beings, the notion that we all have within us a spark of the divine, and a right to participate in the shaping of our destiny» (Warnock, 2021a). Ved å bruke religiøs terminologi på denne måten kan vi slå fast at Biden, og særlig Warnock, forflytter argumentene sine knyttet til stemmerett og demokrati fra det ‘egosentriske partipolitiske’ inn i «the higher grounds of the morally good». Å støtte Bidens og Warnocks sak er ikke noe alle amerikanere bør gjøre av kun politiske grunner – det er også det religiøst forsvarlige, og dermed moralsk riktige.

Det neste eksemplet på etisk identitet er måten Biden og Warnock omtaler stemmeretten, valg og demokrati i relasjon til ideen om *patriotisme*. «Ensuring every vote is counted», sier Biden, «has always been the most *patriotic* thing we can do» (min utheving) (Biden, 2021b).

Der Warnock nevner patriotisme, er det i konstruksjonen av en markant kontrast. Warnock forteller at Georgias to senatorer ved hans fødsel, Richard B. Russell og Herman E. Talmadge, var to «ihuga segregasjonister» («ardent segregationists») (Warnock, 2021a). Han gjengir Talmadges uttalelse om at «blod vil renne i Atlantas gater» («blood will run in the streets of Atlanta») i kjølvannet av Høyesteretts forbud mot rasesegregering i skolen fra 1954, og han siterer Talmadges far, Georgias tidligere guvernør, som en gang skal ha erklært at «the South loves the Negro in his place, but his place is at the backdoor» (Warnock, 2021a). «Yet, there is something in the American covenant», sier Warnock, «in its charter documents and its Jeffersonian ideals that bend toward freedom, and led by a preacher and a *patriot* named King, Americans of all races stood up (...), and I now hold the seat, the Senate seat, where Herman E. Talmadge sat, *and that's why I love America*» (mine uthevinger) (Warnock, 2021a).

I amerikansk politisk offentlighet kan *patriotisme* sies å være et svært potent konsept. Ordet «patriot» bærer med seg stolthet, og selv om betydningen av ordet er betent (USAs forrige og nåværende president, Biden og Trump, bruker ordet i veldig ulike sammenhenger), kan det forstås som å være et slags synonym til det å elske USA og det å sette landet foran partiet («country over party»). Det å være patriot er i seg selv *det rette*, så på denne måten fungerer Bidens og Warnocks bruk av begrepet som en plassering av stemmerett- og demokrati-tematikken i «the higher grounds of the morally good» (Hansen, 2006, s. 50).

Gjennom slik etisk identitetskonstruksjon underbygges til slutt koblingen og differensieringen av de binært motstridende egenskapene til 'Selvet' og 'De andre' – altså 'Demokratene' og 'Republikanerne'. Oss 'demokratiske', 'prinsipielle' og 'sannferdige' Demokrater har til og med 'Gud på vår side' og er 'patriotiske', mens de 'anti-demokratiske', 'kyniske' og 'konspiratoriske' Republikanerne står i 'opposisjon til det hellige' og er 'upatriotiske'.

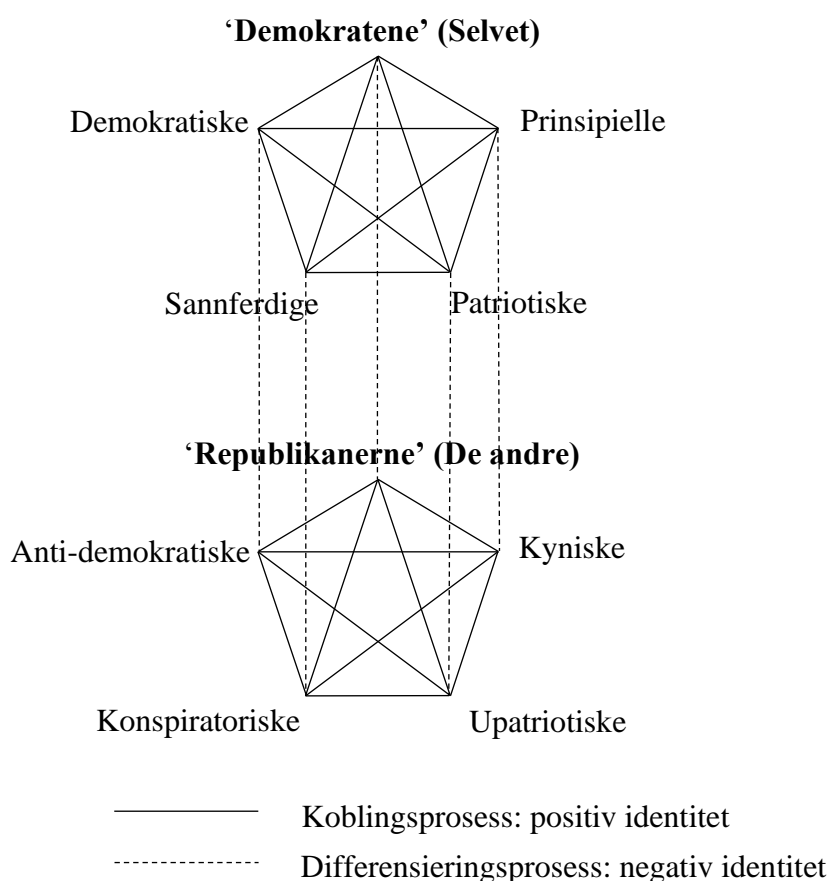
Til slutt ligger det moralsk kraft i en rekke andre ord og uttrykk Biden, Schumer og Warnock benytter. Warnock og Schumer omtaler lover vedtatt av Republikanske delstatsforsamlinger som «drakoniske», «onde» og «rasistiske» (Warnock, 2021a; Schumer, 2021). Biden benytter ordet «assault» om Republikanske lovforslag og handlinger, og spør Republikanske politikere: «Have you no shame?» (Biden, 2021b). Med denne moralsk ladde språkbruken

setter Biden, Schumer og Warnock det moralsk forkastelige opp mot det moralsk gode. Dette komplementerer for øvrig bruken av «Jim Crow» og «The Big Lie», som tidligere nevnt.

4.1.4 Identitetskonstruksjon 1 illustrert

Kort oppsummert, i tekstene til Biden, Schumer og Warnock kobles ‘Demokratenes’ prisverdige egenskaper (‘demokratiske’, ‘prinsipielle’, ‘sannferdige’ og ‘patriotiske’), samtidig som de samme egenskapene differensieres med ‘Republikanernes’ binært motsatte og kritikkverdige egenskaper (‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’ og ‘upatriotiske’). På denne måten konstrueres ‘Selvet’ og ‘De andre’ gjennom romlig, tidsmessig og etisk identitetskonstruksjon. Funnet kan illustreres på følgende vis,

Figur 6: Identitetskonstruksjon 1 (‘Demokratene’ og ‘Republikanerne’)

4.2 Identitetskonstruksjon 2: ‘Oss tverrpolitiske’ og ‘De partipolitiske’

Felles for Joe Manchins og Kyrsten Sinemas avisinnlegg er ett hovedpoeng: tverrpolitisk samarbeid er en nødvendighet for reell beskyttelse av det amerikanske demokratiet. «The truth, I would argue», skriver Manchin, «is that voting and election reform that is done in a partisan manner will all but ensure partisan divisions continue to deepen» (Manchin, 2021b). Sinemas budskap, i likhet med Manchins, er at all politikk – inkludert det som omhandler stemmerett, valg og demokrati – trenger samarbeid mellom og støtte fra *begge* partier. «The best way to achieve durable, lasting results? Bipartisan cooperation», skriver Sinema (Sinema, 2021).

4.2.1 Romlig identitet

På samme måte som Biden og Warnock gjennom sine taler konstruerte subjektene ‘Republikanerne’ og ‘Demokratene’, konstruerer Manchin og Sinema i sine avisinnlegg innenrikspolitiske subjekter. Et startpunkt for å kartlegge disse subjektene er å betrakte en kontrastfylt dikotomi som kan sies å definere både Manchins og Sinemas avisinnlegg: «bipartisanship» versus «partisanship». Ordene «bipartisan» eller «bipartisanship» benyttes til sammen 16 ganger, og «partisan» eller «partisanship» 12 ganger, i de tre tekstene (Manchin, 2021b, Sinema, 2021). Akkurat her har jeg forøvrig valgt å benytte *ordfrekvens* som indikasjon på konseptenes relevans og viktighet i tekstene, og låner med dette epistemologiske prinsipper fra kvantitativ innholdsanalyse (Bratberg, 2017, s. 123). I *samtlig*e av de totalt 28 tilfellene er bruken ikke til å ta feil av: der «bipartisanship» er noe grunnleggende positivt og ønsket, er «partisanship» noe negativt og uønsket. «We will not solve our nation’s problems in one Congress if we seek only partisan solutions», skriver for eksempel Manchin. Med utgangspunkt i denne sentrale dikotomien konstruerer Manchin og Sinema romlige subjekter jeg i det følgende vil kalle ‘Oss tverrpolitiske’ (‘Selvet’) og ‘De partipolitiske’ (‘De andre’).

Et naturlig startpunkt for den romlige identitetskonstruksjonen er Manchins oppsummering av den amerikanske valg- og stemmerettsdebatten. Manchin mener denne debatten er blitt «politicized», altså *politisert*, og han utfyller,

Today's debate about how to best protect our right to vote and to hold elections (...) is not about finding common ground, but seeking partisan advantage. Whether it is state laws that seek to needlessly restrict voting or politicians who ignore the need to secure our elections, partisan policymaking won't instill confidence in our democracy — it will destroy it. (Manchin, 2021b)

Det første å merke seg fra dette utdraget er hvordan «seeking partisan advantage» og «partisan policymaking» blir konstruert som trusler mot det amerikanske demokratiet. Det opplagte alternativet – «bipartisanship» – konstrueres som løsningen. Det andre å merke seg er hvordan ansvaret for dagens «politiserte» debatt legges på 'De partipolitiske' – og her både Republikanere og Demokrater. Der «state laws that seek to needlessly restrict voting» er en opplagt referanse til Republikansk lovgivning på delstatsnivå, må «politicians who ignore the need to secure our elections» i denne konteksten tolkes som en kritikk av Demokratiske lovgivere for deres 'ignorering av valg-sikkerhet'. Der Warnock, Biden og Schumer konstruerte en virkelighet der 'Republikanerne angriper demokratiet', konstruerer altså Manchin en virkelighet der 'partipolitiske aktører på begge sider ødelegger demokratiet'. Med dette som utgangspunkt konkluderer Manchin at føderal stemmerettslovgivning er nødt til å være et resultat av at Demokrater og Republikanere samarbeider. Uten slik tverrpolitisk samarbeid er det risiko for ytterligere splittelse, advarer han (ibid., 2021b).

Sinema deler i stor grad Manchins støtte til det tverrpolitiske. Hun snakker varmt om tverrpolitisk samarbeid hun selv var med å lede i forbindelse med en infrastrukturpakke som i november 2021 ble vedtatt med støtte fra en rekke Republikanske senatorer («(...) 10 Democrats and 11 Republicans that I am helping lead has reached an agreement on an infrastructure investment framework»), og hun hyller tverrpolitisk dialog om innvandring og politireform (Sinema, 2021). Hun kritiserer politiske kommentatorer i media for ikke lenger å ha tro på samarbeid mellom Demokrater og Republikanere («I understand bipartisanship seems outdated to many pundits»), og erklærer at den beste måten å oppnå resultater *som vedvarer*, er slikt tverrpolitisk samarbeid.

Helt sentralt for å begripe *meningen* av begrepene «bipartisanship» og «partisanship» i tekstene til Manchin og Sinema, slik jeg ser det, er å betrakte deres *todelte mening*. På den ene siden kan begrepene forstås som *nøytrale* og *deskriptive*, der «bipartisanship» viser til begge partiers støtte til eller involvering i lovforslag, prosesser eller politiske beslutninger –

og der «partisanship» viser til kun ett av partienes støtte til eller involvering i det samme. På den andre siden kan begrepene forstås *normativt*. Begrepene blir nemlig ofte brukt av både Demokrater og Republikanere for å *gi legitimitet til* («this legislation/investigation/deal has bipartisan support»), eller *diskreditere* («this is a partisan proposal/committee/witch hunt/process») ulike politiske prosesser, lovforslag eller institusjoner.

Den deskriptive og normative todeltheten reflekteres svært tydelig til og med i offisielle definisjoner av begrepene. Cambridge Dictionary definerer «bipartisanship» relativt deskriptivt og ikke-normativt som «enighet eller samarbeid mellom to politiske partier som vanligvis står i opposisjon til hverandre», men definerer samtidig «partisanship» tydelig normativt som «sterk støtte til en person, et prinsipp eller politisk parti, ofte i fravær av grundig betraktning eller overveielse av saken» (mine oversettelser) (Cambridge Dictionary, 2022a, 2022b). Cambridge Dictionary's tilhørende eksempler på *bruk* av begrepene tydeliggjør den normative slagsiden av ordene, der førstnevnte eksemplifiseres med det positivt ladde «a new era of bipartisanship in the US Congress», mens det sistnevnte eksemplifiseres med det negativt ladde «we need less partisanship in government» (ibid., 2022a, 2022b). Også definisjonene fra ordboken Merriam-Webster reflekterer det deskriptive og normative i ordene, der «bipartisan» defineres som «av, eller relatert til, medlemmer av to partier» og spesifikt «karakterisert av eller involverende samarbeid, enighet og kompromiss mellom to store politiske partier», mens «partisan» beskrives som «sterk tilhørighet til et parti, en fraksjon, en sak eller person» og spesifikt «utvisning av blind, forutinntatt og usaklig lojalitet» (mine oversettelser) (Merriam-Webster, 2022a, 2022b).

Særlig den normative meningen i disse to begrepene kan trolig forklares med det som lenge har vært (og fortsatt kan sies å være) dominerende ideer knyttet til amerikansk politisk historie og USAs topartisystem. Fordi dette systemet historisk har forutsatt en viss grad av samarbeid på tvers mellom de to partiene, blir «bipartisanship» ofte benyttet og forstått synonymt med 'velfungerende styring', 'kompromissvillighet' og 'politikkutforming med bred legitimitet'. «Partisanship», på samme måte, blir ofte nærmest automatisk sett på som 'opportunistisk' og 'ignorering av halve folket', og dermed 'udemokratisk'. Poenget er, Manchins og Sinemas bruk av begrepene reflekterer den todelte meningen, altså både det deskriptive og det normative – og særlig det normative underbygger konstruksjonen av 'Oss tverrpolitiske' og 'De partipolitiske'.

Det viktige analytiske poenget er at Manchin og Sinema kan sies å tillegge ‘Selvet’ – altså ‘Oss tverrpolitiske’ – egenskaper som ‘kompromissvillige’ og ‘ansvarlige’, mens ‘De andre’ – altså ‘De partipolitiske’ – blir konstruert og tillagt egenskaper som ‘splittende’ og ‘uansvarlige’.

Sinema uttrykker riktignok en litt annen tankegang enn Manchin i stemmeretts- og demokrati-debatten. Sinema påpeker at hun faktisk *støtter* For the People Act, noe Manchin ikke gjør (Manchin, 2021b). Det Sinema imidlertid *ikke støtter*, er endringen eller fjerningen av filibuster-regelen i Senatet som ville muliggjort vedtakelsen av reformen med støtte fra kun Demokrater.

Fordi denne regelen og debatten rundt den er viktig for å forstå Manchins og Sinemas identitetskonstruksjoner, og dermed tverrpolitisk samarbeid-diskursen, vil jeg nå forklare hva den handler om i mer detalj. Kort forklart er en *filibuster* i Senatet en taktikk som benyttes av motstandere av et lovforslag for å hindre lovforslagets vedtakelse. Selve ordet *filibuster* stammer fra nederlandske «freebooter» og det spanske «filibusteros», begreper brukt for å beskrive pirater som på 1800-tallet plyndret de Karibiske øyer (U.S. Senate, 2022). Det var med dette utgangspunktet begrepet for første gang ble tatt i bruk av senatorer på 1850-tallet i beskrivelsen av andre senatorers prosedurale blokkering av lovforslag (ibid.). I 1917, som en reaksjon på slik blokkering og etter ønske fra president Woodrow Wilson, vedtok Senatet en ny regel: Senatsregel 22. Denne lot et 2/3-dels flertall i Senatet bestemme at debatt i forsamlingen *måtte* avsluttes slik at lovforslag kunne gå videre til avstemning, noe som kalles «cloture» (ibid.). Mekanismen ble tatt i bruk for første gang i 1919, da Senatet avsluttet debatt slik at Versailles-traktaten kunne stemmes over. I 1975 ble regelen videre endret fra å kreve et 2/3-dels flertall i Senatet, altså 67 senatorer, til et 3/5-dels flertall, altså 60 senatorer (ibid.).

På 2010-tallet har regelen blitt fjernet fra Senatets godkjenning av presidentnominasjoner, først i 2013 for alle nominasjoner utenom Høyesterett (Peters, 2013), og deretter i 2017 også for høyesterett nominasjoner (Flegenheimer, 2017). Den gjelder imidlertid fortsatt for alminnelige lovforslag, og det er dette som er relevant for nåtidens debatt. Når et lovforslag ligger hos Senatet kreves det kun en majoritet eller teknisk flertall for å vedta loven. Men, og her ligger det sentrale: det kreves altså 3/5-dels flertall *for å avslutte debatt før forslaget kan stemmes over*. Det er på grunn av dette at en 60-stemmers «supermajoritet» i dag i praksis er

minimumsgrensen for vedtakelse av alminnelige lover i Senatet. Å fjerne eller endre Senatsregel 22, altså filibuster-regelen, krever imidlertid kun et alminnelig eller teknisk flertall. Det sistnevnte besatt Det demokratiske partiet i Bidens første år fordi de i tillegg til å ha 50 senatorer på sin side, *også* hadde visepresidenten (Kamala Harris), og visepresidenten avgjør avstemninger i Senatet som ender uavgjort (U.S. Constitution, Art. 1, § 3).

Det Sinema *ikke støtter* er altså fjerningen av filibuster-regelen for å vedta valg- og stemmerettsreformer. Hun skriver,

To those who want to eliminate the legislative filibuster to pass the For the People Act (voting-rights legislation I support and have co-sponsored), I would ask: Would it be good for our country if we did, only to see that legislation rescinded a few years from now and replaced by a nationwide voter-ID law or restrictions on voting by mail in federal elections, over the objections of the minority? (Sinema, 2021)

Spørsmålet Sinema her stiller er retorisk, og ment for leseren og andre Demokrater å svare «nei» på. Risikoen hun presenterer er den at dersom Demokratene fjerner filibuster-regelen og vedtar FTPA-reformen, så vil det ikke være noe som kan stoppe Republikanerne fra å reversere vedtatte reformer og innføre enda mer innskrenkende lovgivning den dagen de kommer tilbake til makten. Sinema retter seg mot sine Demokratiske partifeller, og spør, mellom linjene: ‘er dere virkelig villige til å ta denne risikoen?’.

De påfølgende advarslene fra både Sinema og Manchin tydeliggjør konstruksjonen av ‘De partipolitiske’ og ‘Oss tverrpolitiske’. Fjerning eller endring av filibuster-regelen vil etablere en «ny og farlig presendes for vedtakelsen av gjennomgripende, partipolitiske lover som endrer retningen landet vårt går i hver gang makthavere skiftes ut», skriver Manchin (Manchin, 2021a). «The consequences will be profound — our nation may never see stable governing again», advarer han (ibid.). Sinema er enig. «My support for retaining the 60 vote threshold is not based on the importance of any particular policy», skriver hun. «It is based on what is best for our democracy. The filibuster compels moderation and helps protect the country from wild swings between opposing policy poles» (Sinema, 2021).

På disse måtene konstruerer Manchin og Sinema ‘Selvet’ og ‘De andre’. ‘De partipolitiske’ – altså de som driver med «partisan legislation», de som politiserer debatten, og de som ønsker

å fjerne filibuster-regelen – tillegges egenskaper som ‘korttenkte’ og ‘splittende’. ‘Oss tverrpolitiske’, derimot – vi som samarbeider, vi som ikke er «partisan», vi som ønsker å beholde filibuster-regelen – tillegges egenskaper som ‘langsiktige’ og ‘samlende’. På denne måten – for å gå tilbake til Lene Hansen – *kobles* og *differensieres* subjektenes binært motsatte egenskaper, noe som skaper politisk identitet (Hansen, 2006).

Det kanskje aller tydeligste eksemplet på Manchins tilleggelse av egenskaper kommer i en del av innlegget hvor han, i likhet med Sinema, stiller retoriske spørsmål til sine Demokratiske partifeller. Han skriver,

Democrats in Congress have proposed a sweeping election reform bill called the For the People Act. This more than 800-page bill has garnered zero Republican support. Why? Are the very Republican senators who voted to impeach Trump because of actions that led to an attack on our democracy unwilling to support actions to strengthen our democracy? Are these same senators, whom many in my party applauded for their courage, now threats to the very democracy we seek to protect? The truth, I would argue, is that voting and election reform that is done in a partisan manner will all but ensure partisan divisions continue to deepen. (Manchin, 2021b)

Interessant nok gjør Manchin her noe litt motsatt av Sinema. Der Sinema advarte sine Demokratiske partifeller om risikoen for enda mer restriktive valg- og stemmerettsreformer den dagen Republikanerne kom tilbake til makten, velger Manchin heller å stille retoriske spørsmål ved det han fremstiller som sine partifellers feilaktige syn på bestemte Republikanske senatorer. Manchin spør sine Demokratiske partifeller om de nå virkelig ser på Mitt Romney, Bill Cassidy, Richard Burr, Susan Collins, Lisa Murkowski, Ben Sasse og Pat Toomey – de syv Republikanske senatorene som stemte for å dømme Trump i riksrett i februar 2021 – som ‘trusler’ mot demokratiet fordi de ikke støtter For the People Act (ibid.). Det gjør helt tydelig ikke Manchin, som indirekte påstår at disse senatorenes motstand mot For the People Act mest av alt handler om at reformen er «done in a partisan manner» (Manchin, 2021b). Det som forener Sinemas og Manchins tekster er dermed at ‘Oss tverrpolitiske’, herunder dem som blir presentert som moderate Republikanske senatorer, er de ‘ansvarlige’ og ‘konsekvente’ – og at ‘De partipolitiske’ er det motsatte.

Et siste tydelig eksempel på Manchin og Sinemas romlige konstruksjon av de to subjektene ligger i måten handlingene til ‘De partipolitiske’ blir omtalt. Manchin kritiserer Demokratene som ønsker å fjerne filibuster-regelen for å kunne vedta demokratireform med kun Demokratisk støtte, og skriver: «They’ve attempted to demonize the filibuster and conveniently ignore how it has been critical to protecting the rights of Democrats in the past» (ibid., 2021b). Ved å bruke normativt kraftige uttrykk som «demonize» og «conveniently ignore» i beskrivelsene av Demokraters utsagn og posisjoner, og i tillegg påstå at regelen har tjent Demokratene tidligere, tillegger Manchin Demokrater her egenskapen at de er ‘inkonsekvente’.

Det inkonsekvente topper seg, i Manchins øyne, i det man tar i betraktning et brev fra 7. april, 2017, signert av 33 Demokratiske senatorer (én uavhengig senator, Angus King, telles her som Demokrat) og 28 Republikanske senatorer. Dette brevet inneholdt en oppfordring til lederskapet i Senatet – den gangen majoritetsleder Mitch McConnell og minoritetsleder Chuck Schumer – om å *bevare* filibuster-regelen (Collins & Coons, 2017). Manchin anser dette brevet som bevis på at en rekke nåværende Demokrater har endret posisjon på filibuster-regelen *fordi de nå har makten*. Han skriver,

As a reminder, just four short years ago (...) President Donald Trump was publicly urging Senate Republicans to eliminate the filibuster. Then, it was Senate Democrats who were proudly defending the filibuster. Thirty-three Senate Democrats penned a letter (...) warning of the perils of eliminating the filibuster. (Manchin, 2021b)

I det påfølgende avsnittet i avisinnlegget gjør Manchin det klart at han ser på denne posisjonsendringen blant Demokrater i Senatet som uttrykk for noe ‘inkonsekvent’ – ja, til og med maktmisbruk. «It has been said by much wiser people than me», skriver han, «that absolute power corrupts absolutely. Well, what I’ve seen during my time in Washington is that every party in power will always want to exercise absolute power, absolutely» (ibid., 2021b).

Egenskapene Manchin tillegger ‘De partipolitiske’ er med andre ord ikke til å ta feil av. De – enten de er Demokrater eller Republikanere – er ‘inkonsekvente’ og bruker makt på prinsippløs måte når de får den. Differensieringen av egenskaper er like tydelig – ‘Oss tverrpolitiske’ er ‘konsekvente’.

4.2.2 Tidsmessig identitet

På samme måte som Biden og Schumer presenterer Manchin i sitt avisinnlegg en *fortelling*. Manchins fortelling hyller grunnlovsfedrenes klokskap, men på en ganske annen måte enn det Biden gjorde. «Our founders were wise to see the temptation of absolute power and built in specific checks and balances to force compromise that serves to preserve our fragile democracy», skriver Manchin (ibid.). Narrativet her bygger på ideer kjente for studenter av institusjonelt design og USAs politiske historie. «Checks and balances» er et av de mest brukte uttrykkene i USA for å beskrive prinsippene maktfordelingen i det amerikanske politiske systemet bygger på. «The Senate, its processes and rules, have evolved over time to make absolute power difficult while still delivering solutions to the issues facing our country and I believe that's the Senate's best quality», skriver Manchin (ibid.).

Med koblingen av *de institusjonelle rammene mot maktmisbruk til filibuster-regelen*, ser vi spor av *tidsmessig identitet* i form av etableringen av en positivt ladd 'kontinuitet' og 'stabilitet' (Hansen, 2006, s. 48) i Senatets historie. 'De partipolitiske' konstrueres dermed som 'korttenkte' og 'uansvarlige'.

Enda en dimensjon i Manchins fortelling gjøres tydelig i det andre avisinnlegget. «It's no accident that a state as small as West Virginia has the same number of senators as California or Texas. It goes to the heart of what representative government is all about», skriver Manchin. Videre forklarer han at grunnlovsfedrene ga like mange senatorer til hver delstat fordi de «forstod» at rurale eller små delstater «alltid ville ha helt annerledes utfordringer enn mer folkerike delstater», og slik at disse også skulle være tilstrekkelig representert (Manchin, 2021b). Her viser Manchin til en viktig del av USAs føderalisme, nemlig at hver delstat er representert av to senatorer uavhengig av folketallet, og han fremstiller dette i normativt *positive* termer.

På bakgrunn av nettopp denne virkelighetsoppfattelsen er Manchin tydelig på én ting: han, som senator fra West Virginia, står likt («equal footing») som alle de andre senatorene, og dette er noe hans velgere i West Virginia har rett til å forvente at han gjør (Manchin, 2021a). I videreføringen av dette resonnementet erklærer Manchin sin støtte til filibuster-regelen. Han

kaller regelen for et «critical tool to protecting that input [små/rurale delstaters representasjon] and our democratic form of government» (ibid.).

Identitetskonstruksjonen gjort uttrykk for her kan sies å være både tidsmessig *og* romlig – til og med i geografisk forstand. Igjen skaper Manchin et narrativ av positivt ladd ‘kontinuitet’ og ‘stabilitet’ i USAs og Senatets historie, men i tillegg er *hans egen forståelse av sin rolle som senator fra delstaten West Virginia* med på å konstruere *geografisk betinget* politisk identitet. Dette er et selvstendig analytisk poeng Lene Hansen berører når hun skriver at «(...) identities are often constructed as a mixture of the territorially bounded and the abstract political» (Hansen, 2006, s. 47). Noe liknende kan sies å gjelde Sinema, som (1) skriver at hun er på lag med «Everyday Arizonans» (2) erklærer at hun selv ønsker å være «independent – like Arizona», og (3) skriver at «the difficult work of collaboration is what we expect in Arizona» (Sinema, 2021). Igjen, på samme måte som i Manchins tilfelle kan identitetskonstruksjonen, på grunn av referansene til sin egen delstat, sies å være delvis geografisk betinget (Hansen, 2006, s. 47).

Et konkret bilde på at de siterte artikuleringene kan sies å være uttrykk for *identitetskonstruksjoner* – slik denne diskursanalysen kontinuerlig antar og påstår – er at Kyrsten Sinemas Demokratiske med-senator fra Arizona, senator Mark Kelly, ikke deler hennes posisjoner eller begrunnelser. Kelly var i 2021 åpen om at han kunne gå med på å endre eller fjerne filibuster-regelen, og han endte opp med å stemme «ja» i en endelig avstemning om endring av filibuster-regelen der Sinema stemte «nei». Denne konkrete avstemningen kommer jeg tilbake til i Kapittel 5 om diskurs og politisk handling. Poenget her er: det er snakk om *konstruksjoner* av politisk identitet som av politiske aktører *begrunnes* i både det geografiske og det politisk abstrakte – ikke naturgitte posisjoner som lar seg forklare utelukkende av materielle faktorer.

Et viktig spor av tidsmessig identitetskonstruksjon finnes videre i Manchins referanser til ‘brudd’ og ‘endring’ i beskrivelsene av fjerningene av filibuster-regelen som skjedde i 2013 og 2017. Manchin refererer først til 2013 og beskriver hvordan Demokratenes daværende leder i Senatet, Harry Reid, stod i spissen for elimineringen av filibuster-regelen for presidentnominasjoner på kabinett-nivå og føderale dommere. «I was one of only three Democratic senators to vote against this rule change», skriver han (Manchin, 2021a). Deretter beskriver han hvordan Republikanernes leder i Senatet, Mitch McConnell, i 2017 gjorde det

samme for høyesterettsnominasjoner (den gang for å få godkjent president Trumps første høyesterettsnominasjon, Neil Gorsuch). «I voted against that change, too», fortsetter Manchin. Den påfølgende oppsummeringen tydeliggjør Manchins tidsmessige identitetskonstruksjon:

Every time the Senate voted to weaken the filibuster in the past decade, the political dysfunction and gridlock have grown more severe [‘brudd’ og ‘endring’]. The political games playing out in the halls of Congress only fuel the hateful rhetoric and violence we see across our country right now. The truth is, my Democratic friends do not have all the answers and my Republican friends do not, either. This has always been the case [‘kontinuitet’]. (Manchin, 2021a)

De skadelige ‘bruddene’ og negative ‘endringene’ blir på denne måten konstruert som «politisk spill» – spill som ‘Selvet’ har stått i mot og som ‘De andre’, ‘De partipolitiske’, har ledet an. ‘Selvet’ konstrueres som ‘ansvarlig’ og ‘konsekvent’ («I voted against that change, too»), og ‘De andre’ tillegges egenskapene ‘uansvarlige’ og ‘splittende’ («fuel the hateful rhetoric and violence») (ibid.).

Et siste viktig analytisk og substansielt poeng akkurat her er dessuten hvordan det kan ligge identitetskonstruksjon også i *fraværet* av tekst. Fra utdraget over vil nemlig leseren kunne merke seg at Demokratenes *begrunnelse* til denne første regelendringen ikke nevnes av Manchin. Dette berører igjen de ulike narrativene og konstruksjonene av den materielle virkeligheten. «Discourses engage and contest each other», skriver Lene Hansen, «by challenging policy, identity, and the logic through which they are linked, and in doing so they often provide different readings of facts and events (...)» (Hansen, 2006, s. 32). Der forsvarere av endringen av filibuster-regelen i 2013 vil dra frem Det republikanske partiet i Senatet sin bruk av nettopp filibuster-mekanismen for å blokkere president Barack Obamas politikk og dommer-nominasjoner, vil kritikere ikke anse den utviklingen som vesentlig nok til at den rettferdiggjorde regelendringen. Det sistnevnte gjelder altså trolig Manchin, som lar være å nevne sin egen tidligere partileders (Harry Reid) begrunnelse for regelendringen i 2013.

4.2.3 Etisk identitet

Som tidligere nevnt handler etisk identitet om teksters artikuleringer av etikk, moral og ansvar. «The focus of discourse analysis on articulations of ethical identity implies (...) a concern with the discursive construction of ethics, morality, and responsibility (...)» (Hansen, 2006, s. 50).

I repetisjon av tidligere poenger avslutter Sinema sin avisartikkel med legge ansvar på ‘De andre’, ‘De partipolitiske’. «Instability, partisanship and tribalism continue to infect our politics», skriver Sinema. «The solution, however, is not to continue weakening our democracy’s guardrails. If we eliminate the Senate’s 60-vote threshold, we will lose much more than we gain» (Sinema, 2021). Manchin er enda mer direkte. Han skriver at «(...) congressional action on federal voting rights legislation must be the result of both Democrats and Republicans coming together (...) or we risk further dividing and destroying the republic *we swore to protect and defend as elected officials*» (min utheving) (Manchin, 2021b).

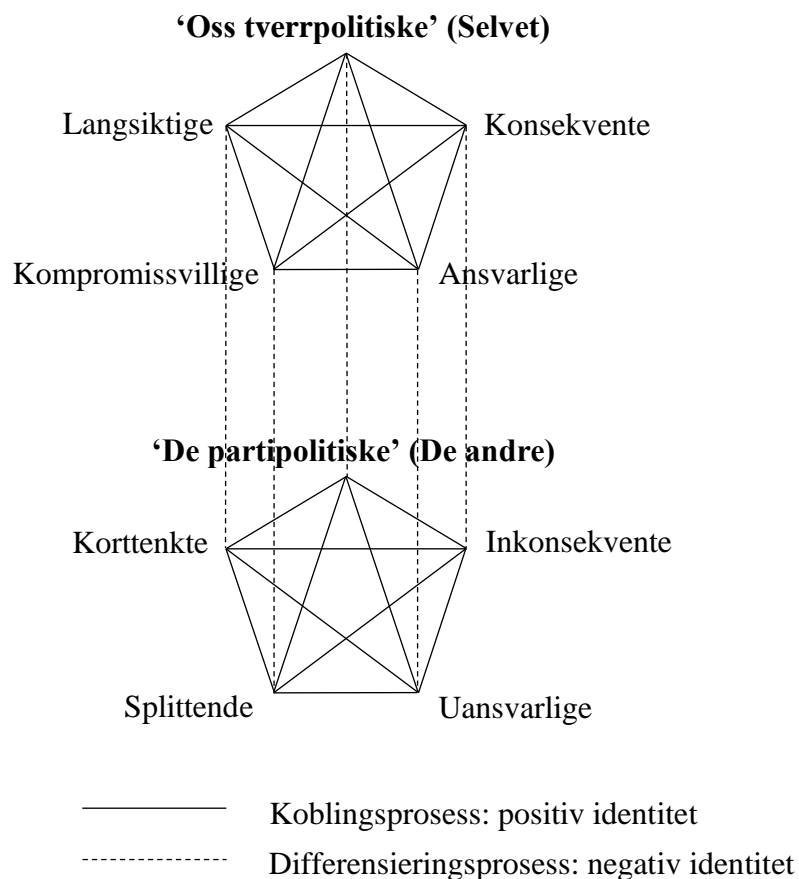
Ved å legge ansvaret for «demokratiets rekkverk» på ‘De partipolitiske’, slik Sinema gjør, og ved å fremheve at ‘De partipolitiske’ også har *lovet* å beskytte republikken, slik Manchin gjør, konstrueres etisk identitet. Ansvaret for å forene nasjonen må huskes på av ‘De partipolitiske’, erklærer Manchin.

Det avsluttende analytiske poenget – i likhet med tidligere i analysen – er at ‘De partipolitiske’ (‘De andre’) i den etiske identitetskonstruksjonen igjen blir tillagt egenskapene ‘uansvarlige’, ‘korttenkte’ og ‘splittende’, mens ‘Oss tverrpolitiske’ (‘Selvet’) igjen blir tillagt de binært motsatte egenskapene ‘ansvarlige’, ‘langsiktige’ og ‘kompromissvillige’.

4.2.4 Identitetskonstruksjon 2 illustrert

Kort oppsummert, Manchin og Sinema tillegger ‘De partipolitiske’ egenskaper som ‘uansvarlige’, ‘korttenkte’, ‘inkonsekvente’ og ‘splittende’. Disse egenskapene blir *koblet sammen*, og videre differensiert fra de binært motsatte egenskapene som tillegges de ‘Oss tverrpolitiske’, nemlig ‘ansvarlige’, ‘konsekvente’, ‘langsiktige’ og ‘kompromissvillige’. På denne måten konstrueres ‘Selvet’ som står i dyp kontrast til ‘De andre’. Se Figur 7.

Figur 7: Identitetskonstruksjon 2 (‘Oss tverrpolitiske’ og ‘De partipolitiske’)

4.3 Nyanser og tvetydigheter

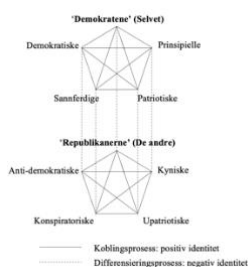
Svaret analysen over har gitt på problemstillingens spørsmål om hvilke diskurser som kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid, er at to kontrastfylte politiske identitetskonstruksjoner – Identitetskonstruksjon 1 og 2 – kom til uttrykk, med to svært ulike forståelser av ‘Selvet’ og ‘De andre’. Som forklart i Kapittel 2 benyttes begrepene «diskurser» og «politiske identitetskonstruksjoner» her om hverandre. I det følgende vil jeg belyse to relaterte men likevel distinkte innvendinger til analysens funn som knytter seg til identitetskonstruksjonenes nyanser og tvetydigheter. Andre innvendinger og diskusjonsmomenter kommer i Kapittel 6. For å gjøre de to følgende problematiseringene så håndgripelige som mulig tar jeg utgangspunkt i Figur 8 nedenfor,

Figur 8: Analysens resultat og tekstenes plassering.

Alarm-diskursen

Identitetskonstruksjon 1

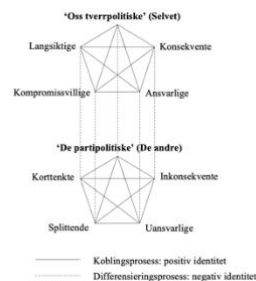
- ‘Republikanerne’ som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’, ‘upatriotiske’
- ‘Demokratene’ som ‘demokratiske’, ‘prinsippielle’, ‘sannferdige’, ‘patriotiske’

Tverrrpolitisk samarbeid-diskursen

Identitetskonstruksjon 2

- ‘De partipolitiske’ som ‘korttenkte’, ‘inkonsekvente’, ‘splittende’, ‘uansvarlige’
- ‘Oss tverrrpolitiske’ som ‘langsiktige’, ‘konsekvente’, ‘samlende’, ‘ansvarlige’

Joe Bidens tale
Chuck Schumers tale
Raphael Warnocks tale

Joe Manchins første avisinnlegg
Joe Manchins andre avisinnlegg
Kyrsten Sinemas avisinnlegg

Figuren over er en oppsummering av resultatene fra analysen. Den viser hvordan de analyserte tekstene definerer hver sin identitetskonstruksjon/diskurs, og akse fra venstre til høyre viser hvordan disse identitetskonstruksjonene/diskursene står i radikal opposisjon til hverandre som resultat av deres grunnleggende ulike forståelser av ‘Selvet’ og ‘De andre’. Der alarm-diskursen (og Identitetskonstruksjon 1) defineres av at ‘Republikanerne’ blir tillagt egenskaper som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’ og ‘upatriotiske’ (og ‘Demokratene’ det motsatte), defineres tverrrpolitisk samarbeid-diskursen (og Identitetskonstruksjon 2) av at ‘De partipolitiske’ blir tillagt egenskaper som ‘korttenkte’, ‘inkonsekvente’, ‘splittende’ og ‘uansvarlige’ (og ‘Oss tverrrpolitiske’ det motsatte).

4.3.1 Presise analyseenheter?

En innvending som belyser de to diskursenes nyanser og tvetydigheter er en påstand om at *tekstenes språklige artikuleringer ikke er så entydige som fremstillingen over gir inntrykk av*. Ett eksempel på dette er Joe Bidens hyllest av Republikanske valgansatte i sin tale. «Because of the extraordinary courage of election officials — *many of them Republicans*», sier Biden (min utheving), «our court system; and those brave Capitol police officers — because of them, democracy held» (Biden, 2021b). Enkelte ‘Republikanere’ konstrueres altså ikke som ‘anti-demokratiske’ og ‘angripende’. Enkelte konstrueres som ‘heltemodige’, og dette internt i Identitetskonstruksjon 1. Konstruksjonen av ‘Republikanerne’ er med andre ord kanskje ikke like entydig som illustrasjonen av Identitetskonstruksjon 1 skulle tilsi, og dette kan sies å vise en nyanse eller tvetydighet i diskursen. Et annet eksempel er når Kyrsten Sinema nevner risikoen for at et mulig fremtidig Republikansk flertall i Senatet ville kunne innføre innskrenkende stemmerettslover på føderalt nivå i framtidsscenariet der filibuster-regelen er svekket eller fjernet. Selv om det var Demokratene Sinema rettet sin advarsel mot i denne delen av avisartikkelen, inneholdt hennes retoriske spørsmål samtidig en implisitt konstruksjon av Republikanerne som ‘anti-demokratiske’ (hun antar Republikansk villighet til vedtakelse av restriktiv stemmerettslovgivning på føderalt nivå, lovgivning det er rimelig å anta at hun selv anser som ‘anti-demokratisk’ ettersom hun støtter For the People Act). Konstruksjonen av ‘De partipolitiske’ og ‘Oss tverrpolitiske’ er med andre ord kanskje ikke så entydig som Identitetskonstruksjon 2 skulle tilsi, og dette kan sies å representere en nyanse eller tvetydighet i tverrpolitisk samarbeid-diskursen.

Grunnen til at det likevel gir mening å presentere tekstenes identitetskonstruksjoner som tydelige ytterpunkter på en akse slik figuren over gjør, er at diskursene, som tidligere nevnt, må anses som *idealtyper* (Mathisen, 1997, s. 19; Hansen, 2006, s. 51). Som analytiske rendyrkinger er ikke diskurser «klart avgrensede empiriske fenomener», som Mathisen skriver (Mathisen, 1997, s. 19). Boksene til venstre og høyre i figuren er rendyrkinger av kollektive tankesett og virkelighetsoppfatninger – de er ikke fullt ut konsistente beskrivelser av hvordan aktører nødvendigvis tenker eller handler.

Et viktig substansielt poeng i denne sammenhengen er dessuten at Manchin og Sinema på ingen måte taler *i mot* ‘sikring av valg og stemmerett’, på samme måte som hverken Biden, Schumer eller Warnock taler *i mot* ‘tverrpolitisk samarbeid’. Begge diskursene ser på både

‘sikring av valg og stemmerett’ og ‘tverrpolitisk samarbeid’ som ønskelig. For eksempel betoner Manchin ettertrykkelig at han støtter ‘sikring av stemmeretten’ i det han erklærer sin støtte til *den første loven* Demokratene ville vedta, nemlig John Lewis Voting Rights Advancement Act (VRAA),

The Voting Rights Act [1965] (...) was monumental in the fight to guarantee freer and fairer elections in the United States. Since its original passage, it has been reauthorized with overwhelming bipartisan votes five separate times. In addition, there is bipartisan support to pass the latest iteration of this legislation, the rightfully named John Lewis Voting Rights Advancement Act. (Manchin, 2021b)

Der diskursene imidlertid skiller lag er i synet på forholdet mellom de to. Der Identitetskonstruksjon 1 langt på vei legger opp til og skaper en implikasjon for politisk handling som sier at *tverrpolitisk samarbeid må ofres for stemmeretten og demokratiet*, skaper Identitetskonstruksjon 2 en implikasjon for politisk handling som sier at *ofring av tverrpolitisk samarbeid i seg selv ville innebære å ofre demokratiet*. Der den naturlige slutningen for alarm-diskursen blir at ‘vi må sikre stemmeretten og demokratiet med eller uten Republikanerne, for hele demokratiet vårt står på spill’, blir den naturlige konklusjonen for tverrpolitisk samarbeid-diskursen at ‘når det er splittelsen mellom Demokratene og Republikanerne som er det store og grunnleggende problemet, da må vi styrke det tverrpolitiske samarbeidet, ikke svekke det ytterligere’. Det var her den grunnleggende spenningen mellom de to diskursene lå. Dette vil vises svært tydelig i det kommende kapitlet om politisk handling, kausalitet og styrkeforholdet mellom diskursene, Kapittel 5.

4.3.2 Velbegrunnet gruppering?

En relatert men likevel distinkt innvending som knytter seg til diskursenes nyanser og tvetydigheter, er spørsmålet om *grupperingen av tekstene er gjort på velbegrunnet vis*. I utgangspunktet kunne en tenke seg, i et teoretisk perspektiv, at *hver eneste tekst utgjør en diskurs i seg selv*. Som Lene Hansen skriver i delkapitlet *From texts to basic discourses*: «One might argue that each individual text constitutes identity through its own particular process of linking and differentiation, that no two texts are therefore ever completely identical and that there are as many discourses as there are texts» (Hansen, 2006, s. 51). I min

analyse er imidlertid Bidens, Schumers og Warnocks taler gruppert sammen, og det samme er innleggene til Manchin og Sinema. Jeg *kunne* argumentert for at koblingen og differensieringen i for eksempel Schumers tekst skilte seg betydelig ut, for eksempel fordi han – til forskjell fra Biden og Warnock – eksplisitt advarte om potensialet for «third-world autocracy like Erdogan’s Turkey or Orbán’s Hungary», eller gikk lenger i artikuleringen av Republikaneres lover og handlinger som «ondskapsfulle» og «rasistiske» (Schumer, 2021). Jeg *kunne* argumentert for at koblingen og differensieringen i Manchins avisinnlegg var ulik den i Sinemas, for eksempel ved å påpeke at reformen Manchin portretterte som ‘uansvarlig’ («sweeping», «more than 800-page bill», «done in a partisan way»), var en reform Sinema uttrykte at hun støttet (Sinema, 2021). Dette viser igjen til identitetskonstruksjonenes nyanser og tvetydigheter.

Årsaken til valget om ikke å gjøre dette er imidlertid *graden av overlapp* i koblingen og differensieringen. De romlige, tidsmessige og etiske identitetskonstruksjonene – herunder tilleggelsen av binært motsatte egenskaper – er etter mitt syn mange og tydelige nok til å gruppere tekstene slik analysen gjør. Det å insistere på at *hver tekst er sin egen diskurs* ville dessuten, i følge Hansen, underspille at språket er sosialt og strukturert, og at politiske debatter ikke eksisterer i vakuum (Hansen, 2006, s. 51). Politiske debatter defineres av individuelle tekster, «but these texts converge around common themes, around certain constructions of identity and sets of policies considered viable, desirable or necessary; (...) policy debates are as a consequence bound together by a smaller number of discourses» (ibid., s. 51). Ikke å gruppere tekstene ville slik sett visket ut diskursanalysens essens, altså ideen om at meningsproduksjon og virkelighetsoppfatninger er av kollektiv art (Bratberg, 2017, s. 36). Diskurs forstås nemlig, helt grunnleggende, som «et kognitivt og normativt fellesskap som kommer til uttrykk i språk» (ibid., s. 35). Synet på *For the People Act* (senere *Freedom to Vote Act*) og *John Lewis Voting Rights Advancement Act* som svært ønskelige og essensielle reformer, forestillingene om «Jim Crow» og «The Big Lie», samt fortellingene om ekspansjonen av amerikansk demokrati, gikk over i hverandre og *må sees i sammenheng*. Det samme gjorde Manchins og Sinemas motstand mot endring av filibuster-regelen i Senatet og deres appell til tverrpolitisk samarbeid (Manchin, 2021a, 2021b; Sinema, 2021).

5.0 Politisk handling, reproduksjon, kausalitet og styrkeforhold

I kapitlet over, Kapittel 4, har jeg analysert de strategisk utvalgte tekstene fra Kapittel 3 ved hjelp av de metodologiske verktøyene presentert i Kapittel 2. Hovedfunnet er at tekstene definerte hver sin diskurs/identitetskonstruksjonen, og at disse står i sterk opposisjon til hverandre som resultat av deres grunnleggende ulike forståelser av 'Selvet' og 'De andre'. Jeg har med andre ord besvart første del av denne oppgavens problemstilling, nemlig *hvilke diskurser som kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president.*

I det følgende kapitlet tar jeg analysen et steg videre, og besvarer problemstillingens andre del, altså spørsmålet om *hva slags implikasjoner for politisk handling som fulgte av de rådende diskursene.* Jeg argumenterer for at det fra Identitetskonstruksjon 1 og 2 – altså alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen – fulgte svært ulike og motstridende implikasjoner for politisk handling for Demokratene i Joe Bidens første år som USAs president.

Måten jeg legger frem argumentet på, er å analysere det Lene Hansen og andre diskursanalytikere kaller «reproduksjon» av diskurs (Hansen, 2006, s. 8; Dunn & Neumann, 2016, s. 5). Reproduksjon av diskurs handler om hvordan språket – ord, uttrykk, konsepter, analogier, osv. – re-artikuleres og dermed kan vise diskursers kontinuitet over tid. Spesifikt viser jeg til hvordan alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen ble systematisk reproduisert i perioden 14. desember 2021 – 19. januar 2022, og at det fra denne reproduksjonen tydelig fulgte to ulike implikasjoner for politisk handling. Helt konkret la diskursene og deres reproduksjon opp til ulik stemmegiving fra Demokratiske senatorer i en avstemning som ble avholdt i Senatet 20. januar 2022. I denne avstemningen avla samtlige senatorer sin stemme i favør eller opposisjon til et konkret forslag som ville laget et unntak i Senatsregel 22, altså filibuster-regelen, og muliggjort vedtakelsen av *John Lewis Voting Rights Advancement Act* og *Freedom to Vote Act* med kun 50 senatorers støtte.

Argumentet jeg fremlegger er på ingen måte uproblematisk. Påstår jeg i det følgende at *diskurser* er med på å *forårsake* et politisk utfall? Ligger det med andre ord i argumentet en påstand om *kausalitet*? Og hvis det *ikke* gjør det, hvordan er det da hold i å påstå at politisk handling i den virkelige verden «fulgte» alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-

diskursen? Dette vil jeg i det følgende diskutere, og diskusjonen vil handle om det såkalte *styrkeforholdet* mellom diskursene. I diskusjonen vises essensen av hva diskursanalyse handler om og den statsvitenskapelige nytteverdien den har i å belyse sammenhengen mellom språkbruk, virkelighetsoppfatninger, politisk identitet og politisk handling.

5.1 Politisk handling

5.1.1 Kontekst for reproduksjonen av diskursene

Mot slutten av 2021 og starten av 2022 gjorde president Joe Biden og Demokrater i Senatet et «siste giv» for å få vedtatt føderale valg- og stemmerettsreformer. Reformene som i dette tidsrommet lå på bordet var *John Lewis Voting Rights Advancement Act* og *Freedom to Vote Act* – altså de to reformene jeg introduserte helt i begynnelsen av denne oppgaven. Sistnevnte reform, FTVA, erstattet *For the People Act* (FTPA) i september 2021 som resultat av forhandlinger i Senatet (DeBonis, 2021). Lovteksten ble endret og delvis nedskalert etter ønske fra senator Joe Manchin, som etter endringene ga sin støtte til den nye reformen, altså FTVA. «The bill, a compromise with moderate Sen. Joe Manchin, focuses on expanding voter access, boosting election integrity and encouraging civil participation», oppsummerte *NBC News* i september 2021 om FTVA (Shabad & Thorp V., 2021). Dermed hadde begge reformer – VRAA og FTVA – full støtte fra *alle* de 50 Demokratiske senatorene mot slutten av 2021, inkludert Manchin og Sinema.

Uten støtte til reformene fra minst 10 av de 50 sittende Republikanske senatorene ville de imidlertid ikke bli vedtatt på grunn av grensa på 60 stemmer for å avslutte debatt (filibuster-regelen), og slik Republikansk støtte var ikke til stede. Den 20. oktober 2021 blokkerte samtlige 50 Republikanske senatorer FTVA ved hjelp av filibuster-mekanismen, og 3. november blokkerte 49 av de samme 50 Republikanske senatorene VRAA, også ved hjelp av filibuster-mekanismen (Hulse, 2021). Senator Lisa Murkowski fra Alaska ble det ene Republikanske unntaket da hun valgte *ikke* å blokkere reformen som ville gjenopprettet stemmerettsloven fra 1965, altså VRAA (ibid.).

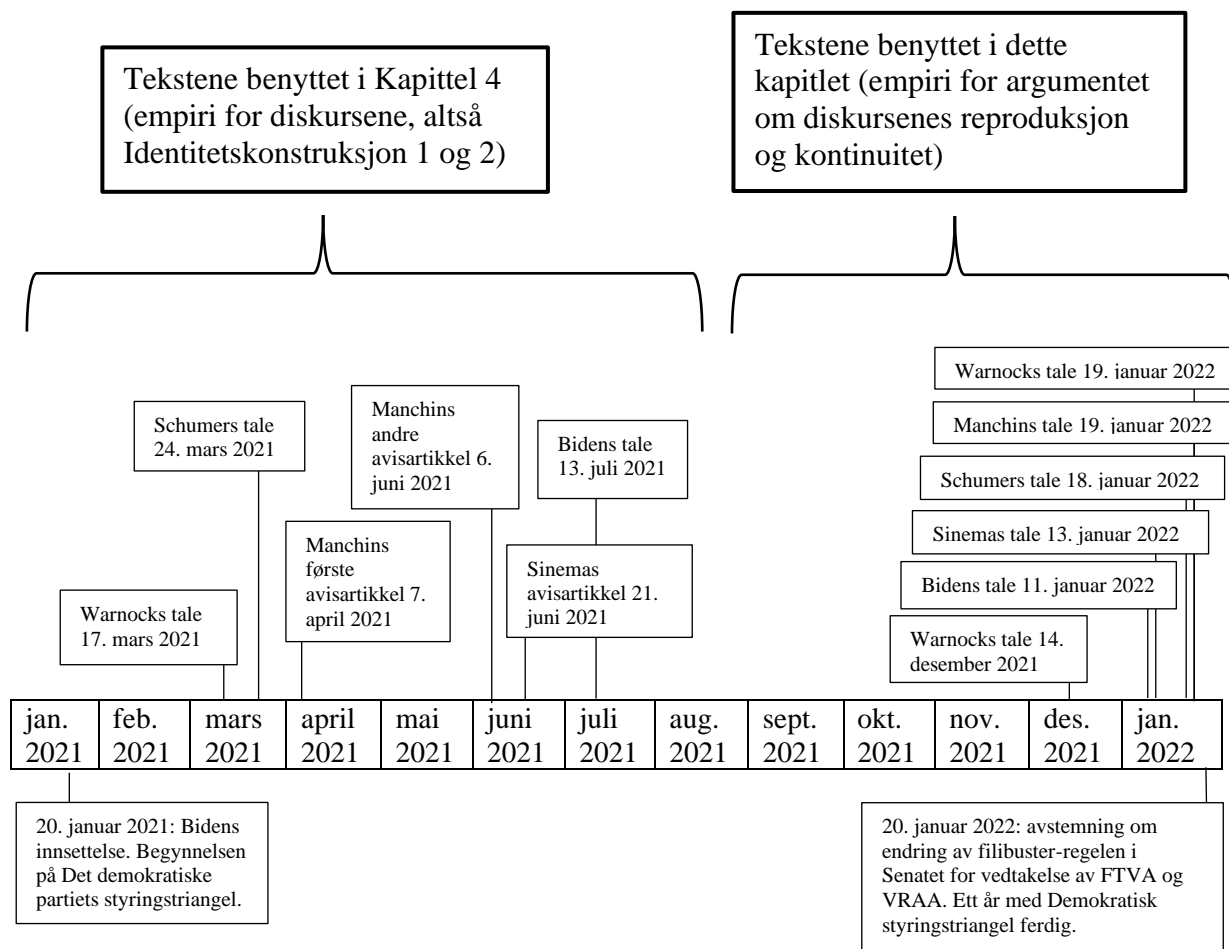
I desember 2021 kulminerte den manglende fremgangen for Demokratene i et løfte fra majoritetsleder Chuck Schumer om at Senatet i januar 2022 ville *stemme over* en spesifikk endring av filibuster-regelen som ville muliggjøre vedtakelsen av reformene med støtte fra

kun 50 senatorer. Det var aldri forventet at denne ville vedtas, for hverken Joe Manchin eller Kyrsten Sinema hadde signalisert noen posisjonsendring på spørsmålet om endring av filibuster-regelen. Samtidig mente majoritetsleder Chuck Schumer at spørsmålet om vedtakelse av FTVA og VRAA var *så viktig* at det var Senatets plikt i det minste å avholde en debatt og gjennomføre avstemningen. Dermed ble det klart for en «showdown» – en åpen politisk konfrontasjon – i Senatet.

5.1.2 De nye tekstene

Det *nye settet med taler* jeg i det følgende benytter som empiri – slik jeg nevnte i Kapittel 3 at jeg ville gjøre – er hentet fra «konfrontasjonen» i Senatet omtalt over. Fem senatstaler jeg benytter er holdt av de samme aktørene fra analysen i Kapittel 4, altså Raphael Warnock, Chuck Schumer, Kyrsten Sinema og Joe Manchin. I tillegg benytter jeg en ny presidenttale fra Biden – hans andre store presidenttale av dette slaget – som ble holdt i Atlanta i delstaten Georgia 11. januar 2022. Denne talen knyttet seg direkte til debatten det var duket for i Senatet, altså spørsmålet om endring av filibuster-regelen og vedtakelse av valg- og stemmerettsreformer. Alle talene er transkribert og ligger vedlagt. For tidslinjeoversikt over tekstene, se Figur 9 nedenfor.

Figur 9: Tidslinjeplassering av tekstene som benyttes i Kapittel 4 og Kapittel 5.

Det å inkludere et *nytt* sett med tekster fra en *ny* tidsperiode (innenfor tidsrammen av Bidens første år som president) er gjort med et helt bevisst formål. Lene Hansen åpner nemlig for at det kan være en god idé «[to] couple the selection of texts to a timeline that identifies periods of higher levels of political and media activity» (Hansen, 2006, s. 86-87), og det er nettopp dette jeg nå gjør. «Selecting material around these periods of heightened activity is more manageable and it provides a structure for an analysis of change, or, adversely, of *how discourses reproduce themselves in the face of criticism, developments 'on the ground,' and new 'factual evidence.'*», skriver Hansen (min utheving) (ibid., s. 87).

Også dette nye tekstutvalget oppfyller forøvrig Lene Hansens tre tekstutvalgskriterier og mitt ytterligere kriterium av de samme grunnene som tekstutvalget redegjort for i Kapittel 3. Se tabellen under,

Tabell 3: De nye tekstenes oppfyllelse av utvalgskriteriene.

<i>Lene Hansens (2006) tre utvalgskriterier</i>				<i>Mitt ekstra utvalgskriterium</i>	
<i>Tekster</i>	<i>Klare artikuleringer</i>	<i>Bredt lest eller lyttet til</i>	<i>Formell autoritet</i>	<i>(a)</i>	<i>(b)</i>
Warnocks tale 14. desember	Ja	Ja	Ja	Ja (kombinert)	Ja (kombinert)
Bidens tale 11. januar	Ja	Ja, i størst grad.	Ja, i størst grad.		
Sinemas tale 13. januar	Ja	Ja	Ja		
Schumers tale 18. januar	Ja	Ja	Ja		
Manchins tale 19. januar	Ja	Ja	Ja		
Warnocks tale 19. januar	Ja	Ja	Ja		

5.1.2 Reproduksjon av alarm-diskursen

Dersom Biden kan sies å ha presentert ‘Republikanerne’ som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’ og ‘upatriotiske’ i Pittsburgh-talen fra juli 2021 (den jeg benyttet i Kapittel 4), må det samme absolutt kunne sies om Atlanta-talen han holdt 11. januar 2022. Her gikk han til direkte angrep på Republikanerne, og uttalte,

Not a single Republican has displayed the courage to stand up to a defeated president to protect America’s right to vote. Not one. Not one.

Jim Crow 2.0 is about two insidious things: voter suppression and election subversion.

(...) Republican legislators in several states have already announced plans to escalate the onslaught this year.

(...) the defeated former president and his supporters use the Big Lie about the 2020 election to fuel torrent (...).

(...) That's the kind of power you see in totalitarian states, not in democracies.

The next few days, when these bills come to a vote, will mark a turning point in this nation's history. We will choose — the issue is: Will we choose democracy over autocracy, light over shadows, justice over injustice? (Biden, 2022)

Biden viste altså igjen til «Jim Crow 2.0» og «The Big Lie», og han brukte igjen ord som «insidious», «onslaught» og «assault». Han omtalte Republikanernes handlinger som noe man «ser i totalitære stater», og han fordømte *samtlig*e Republikanere for manglende mot til å stå opp mot Donald Trump og beskytte stemmeretten (ibid.). Det er med andre ord liten tvil om at Biden *igjen* ga uttrykk for en politisk identitetskonstruksjon med både romlige, tidsmessige og etiske former for politisk identitet – og tilhørende konstruksjon av ‘Selvet’ og ‘De andre’ gjennom kobling og differensiering av egenskaper – slik jeg analyserte det i Kapittel 4. Med dette kan talen sies å være en *reproduksjon* eller *re-presentasjon* av alarm-diskursen, altså Identitetskonstruksjon 1. Her benytter jeg forøvrig bindestrek i ordet «re-presentasjon» med en bestemt hensikt, og det er å minne leseren på at *representasjoner* av virkelighet handler nettopp om «re-presentasjon», bokstavelig talt. Som Dunn og Neumann påpeker, «diskursanalytikere kaller dem for *representasjoner* fordi det bokstavelig talt er snakk om *re-presentasjon*» (mine uthevinger og oversettelse) (Dunn & Neumann, 2016, s. 5).

Videre i talen tar Biden til orde for det jeg i Kapittel 4 omtalte som ‘den naturlige slutningen’ for alarm-diskursen, det vil si støtte til endring av filibuster-regelen,

The filibuster is not used by Republicans to bring the Senate together but to pull it further apart. The filibuster has been weaponized and abused.

Today I'm making it clear: To protect our democracy, I support changing the Senate rules, whichever way they need to be changed to prevent a minority of senators from blocking action on voting rights. (Biden, 2022)

En uke etter Bidens tale gikk majoritetsleder Chuck Schumer opp på talestolen i Senatet. Her la han frem det Biden tok til orde for ved å introdusere et helt konkret forslag til endring i filibuster-regelen (Schumer, 2022). Poenget her er at i denne fremleggelsen konstruerte Schumer igjen 'Republikanerne' som 'anti-demokratiske', 'kyniske', 'konspiratoriske' og 'upatriotiske' gjennom romlig, tidsmessig og etisk identitetskonstruksjon,

(...) at least 19 States have passed 33 laws that make it harder for people to vote, using the Big Lie—the Big Lie, as false as it is—as a justification.

I will remind my colleagues that this is not the old Republican Party. I would remind the American people how dramatically the Republican Party has regressed.

No, sadly, unfortunately, this is Donald Trump's Republican Party. And it is the one now trying to take away the vote from younger Black and Brown, elderly, minority, and low-income voters.

And yet every time we try to engage our Senate Republican colleagues, they resist it. So we have no choice. We are moving ahead on our own. (Schumer, 2022)

Raphael Warnocks reproduksjon av alarm-diskursen velger jeg å belyse med en senatstale han holdt 14. desember 2021, og ikke den han holdt dagen før selve avstemningen i januar 2022. Dette gjør jeg simpelthen fordi Warnock i den sistnevnte talen gikk grundigere til verks i sin argumentasjon, noe som gir min belysning av reproduksjonen mer dybde. Talene omhandlet i stor grad det samme, og begge er transkribert og ligger vedlagt. I senatstalen fra 14. desember presenterte Warnock en språklig analogi som kan sies å fange essensen av ikke bare alarm-diskursen, men også spenningen mellom alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen. Han erklærte,

Future generations will ask when the democracy was in a 9-1-1 state of emergency what did you do to put the fire out, did we rise to the moment or did we hide behind procedural rules? (Warnock, 2021b)

Her kan en si at Warnock ikke bare fordømmer 50 Republikanske senatorer for deres manglende vilje til å 'slukke brannen', altså beskytte demokratiet, når det befinner seg i en 'umiddelbar nødsituasjon'. Han går også i strupen på de to Demokratene, Manchin og Sinema, som han mener «gjemmer seg bak prosedurale regler», altså filibuster-regelen. På enda mer spissformulert vis fortsatte Warnock,

Slavery was bipartisan. Jim Crow's segregation was bipartisan. The refusal of women's suffrage was bipartisan. The denial of the basic dignity of members of the LGBTQ community has long been bipartisan. The Three-fifths Compromise was the creation of a putative national unity at the expense of Black people's basic humanity. So when colleagues in this Chamber talk to me about bipartisanship, which I believe in, I just have to ask, at whose expense? (Warnock, 2021b)

I avsnittet over går Warnock til direkte angrep på tverrpolitisk samarbeid-diskursen ved å vise hvordan tverrpolitisk samarbeid («bipartisanship»), i følge han, slett ikke alltid har produsert 'gode' eller 'rettferdige' utfall i amerikansk politisk historie. For å oppsummere: i desember 2021 og januar 2022 *reproduserte* Biden, Schumer og Warnock de samme romlige, tidsmessige og etiske konstruksjonene som i analysen i Kapittel 4 la grunnlaget for Identitetskonstruksjon 1 – og attpåtil gikk de inn for å handle i tråd med 'diskursens implikasjon for politisk handling', nemlig endring av filibuster-regelen for vedtakelse av VRAA og FTVA.

5.1.3 Reproduksjon av tverrpolitisk samarbeid-diskursen

Den 13. januar 2022 gikk senator Kyrsten Sinema opp på talestolen i Senatet, og holdt en tale politiske observatører omtalte som en direkte respons på Bidens Atlanta-tale fra 11. januar (Hulse, 2022). I gjentakelse av sin motstand mot endringen av filibuster-regelen – og i *reproduksjon* av Identitetskonstruksjon 2 – erklærte Sinema,

But what is the legislative filibuster other than a tool that requires new Federal policy to be broadly supported by Senators representing a broader cross section of Americans (...).

Some have given up on the goal of easing our divisions and uniting Americans; I have not.

I support these bills [John Lewis Voting Rights Act og Freedom to Vote Act] because they strengthen Americans' access to the ballot box, and they better ensure that Americans' votes are counted fairly. (...) while I continue to support these bills, I will not support separate actions that worsen the underlying disease of division infecting our country.

We must address the disease itself – the disease of division – to protect our democracy. (Sinema, 2022)

Tverrpolitisk samarbeid-diskursen gjør seg gjeldende i sitatene over på flere måter. Igjen portretteres 'De partipolitiske' som 'noen andre' («Some»), og disse blir tillagt egenskapen 'splittende' ved at de har «gitt opp å forene amerikanere» («Some have given up on the goal of easing our divisions and uniting Americans»). 'De partipolitiske' konstrueres videre som 'uansvarlige' og 'splittende' gjennom deres støtte til «handlinger som forverrer den underliggende sykdommen som infiserer landet vårt, nemlig splittelse» (Sinema, 2022).

I likhet med Warnock presenterer Sinema en språklig analogi som illustrerer og oppsummerer hennes virkelighetsoppfatning og tankegang på fruktbart vis,

Demands to eliminate this threshold (from whichever party holds the fleeting majority) amount to a group of people separated on two sides of a canyon, shouting to their colleagues that the solution to their shared challenges is to make that rift both wider and deeper. (Sinema, 2022)

Partipolitisk polarisering har, i denne analogiens logikk, skapt en kløft eller dal («canyon») mellom Demokratene og Republikanerne, og det 'De partipolitiske' gjør er å foreslå å «gjøre denne kløften både dypere og bredere» (ibid.). I denne konteksten er det implisitt snakk om

alle Demokratene som støtter regelendringen. Det ‘ansvarlige’, ‘langsiktige’, ‘prinsipielle’ og ‘samlende’ – egenskapene til ‘Oss tverrpolitiske’ – blir dermed ikke å gå med på denne endringen. Demokratene og Republikanerne har «felles utfordringer», i følge analogien, og disse må løses gjennom *mer* tverrpolitisk samarbeid, ikke *mindre*.

Til slutt reproduserte også Joe Manchin tverrpolitisk samarbeid-diskursen i sin senatstale dagen før avstemningen 19. januar 2022 ved å igjen konstruere ‘De partipolitiske’ som ‘uansvarlige’ og ‘prinsippløse’. Han uttalte,

The rule book means that the rules changes are done on the basis of broad bipartisan consensus, not imposed on the minority by raw majority power. (...) Now my colleagues propose to sidestep this process.

Let this change happen this way, and the Senate will be a body without rules. There will be no rules.

The filibuster plays an important role in stabilizing our democracy from the transitory passions of the majority.

Just 4 years ago, 61 of us, 61 Senators—myself being 1—33 of us on the Democrat side (...) sent a letter (...) warning them [McConnell og Schumer] of the dangers of eliminating the filibuster. (...) While some of the Senators have changed their positions, I have not. (Manchin, 2022).

Manchins begrunnelser og rasjonaliseringer – og hans tilhørende tilleggelse av egenskaper til ‘De partipolitiske’ – er nesten nøyaktig de samme som i avisinnleggene analysert i Kapittel 4. Kollegaene Manchin anklager for å ønske å legge eksisterende regler og prosesser til side for å utøve «raw majority power» er de ‘uansvarlige’ og ‘splittende’ partipolitiske aktørene. I dette tilfellet er de hans Demokratiske partifeller, og de samme Demokratene har i følge Manchin «endret posisjon» på ‘inkonsekvent’ vis, noe han selv ikke har gjort.

For å oppsummere: 13. januar og 19. januar 2022 reproduserte Sinema og Manchin de samme romlige, tidsmessige og etiske konstruksjonene som analysen i Kapittel 4 argumenterte for at la grunnlaget for Identitetskonstruksjon 2, det vil si tverrpolitisk samarbeid-diskursen.

5.1.4 Politisk handling

Den endelige avstemningen om endring av filibuster-regelen i Senatet fant sted 20. januar 2022. Dette var med andre ord rett etter at Warnock, Biden, Schumer, Sinema og Manchin – som vist over – reproduiserte alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen. Resultatet endte slik som forventet, med 48 Demokratiske stemmer i favør og 52 stemmer mot endringen av filibuster-regelen. To partiavhengige senatorer, Bernie Sanders og Angus King, telles her som Demokrater. Alle de sittende 50 Republikanske senatorene, i tillegg til Demokratene Manchin og Sinema, stemte altså mot. *CBS News* oppsummerte det hele på følgende vis,

Senate Republicans blocked Democrats from moving forward on voting rights legislation, and Democrats failed to get 50 votes to change the Senate rules to move forward with the legislation with a simple majority. (CBS News, 2022)

Dette ble, kort sagt, det politiske utfallet av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som president. Partiet endte opp med ikke å vedta noen som helst form for føderal valg- og stemmerettsreform.

Mitt analytiske poeng er at gjennomgangen over viser hvordan det fulgte to svært ulike og motstridende implikasjoner for politisk handling fra alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen. På den ene siden var alarm-diskursens implikasjon for politisk handling at *alle Demokrater måtte gi sin støtte til regelendringen i Senatet for vedtakelse av VRAA og FTVA*. På den andre siden var tverrpolitisk samarbeid-diskursens implikasjon for politisk handling at *forslaget til endring av Senatsregel 22, altså filibuster-regelen, måtte stemmes ned*. Fordi forslaget krevde 50 stemmer ble det dermed avgjørende at to Demokrater i Senatet – Joe Manchin og Kyrsten Sinema – forfektet tverrpolitisk samarbeid-diskursen i stor nok grad til å stemme ned forslaget om regelendring.

5.2 Diskusjon av kausalitet

Argumentet presentert over reiser viktige spørsmål. Påstås det at *diskurser* er med på å *forårsake* et politisk utfall? Ligger det dermed i argumentet en påstand om kausalitet? Og

hvis det *ikke* gjør det, hvordan kan det da være hold i en konklusjon om at diskursene hadde implikasjoner for politisk handling med et konkret politisk utfall som resultat?

5.2.1 Kausalitetens umulighet i diskursanalyse?

I delkapitlet *The impossibility of causality* i *Security as Practice* skriver Lene Hansen at «for at en hypotese om kausalforhold skal opprettes, så må både en avhengig og en uavhengig variabel identifiseres» (min oversettelse) (Hansen, 2006, s. 26). Med dette som utgangspunkt konkluderer hun at det for diskursanalysen enkelt og greit ikke har noe for seg å operere med spørsmål om kausalsammenhenger i rasjonalistisk forstand (ibid.). King, Keohane og Verbas kjente og autoritative definisjon av ‘en kausaleffekt’ fra metodeboken *Designing social inquiry* – «forskjellen mellom den systematiske komponenten av observasjoner gjort når forklaringsvariabelen får én verdi og den systematiske komponenten av sammenliknbare observasjoner når forklaringsvariabelen får en annen verdi» (min oversettelse) (King et al., 1994, s. 81-82) – kan med andre ord vanskelig forenes med diskursanalysens epistemologiske og ontologiske grunnlag. Årsaken er at *en diskurs*, som forklaringselement av et samfunnsfenomen eller et utfall, ikke er en *variabel* eller *faktor* som «konkurrerer» med andre materielle forklaringsvariabler. Testing av kausalsammenhenger fordrer at man kan separere og observere to variabler uavhengig av hverandre. Diskursanalysen kommer i konflikt med dette fordi det antas at *diskurs* – og i Hansens modell, *identitet* – ikke er noe som eksisterer uavhengig av politisk handling (Hansen, 2006, s. 26).

En mer intuitiv måte å tenke om dette på kan være å se for seg et forsøk på å forklare hvordan vi mennesker ‘håndterer’ sorg og kjærlighet, ‘responderer’ på ulike type livshendelser, eller ‘tar valg’ om handling eller ikke-handling på ulike områder i livet. Tenk for eksempel på menneskelig «handling» eller «praksis» omkring hvem vi eventuelt velger å gifte oss med, eller hvordan vi håndterer noe traumatisk. Kan *identiteten vår* i disse sammenhengene forstås som en isolerbar effekt og videre bli brukt som én av flere forklaringsfaktorer på ulike «utfall»? Det kan jo tenkes, men mange vil nok samtidig intuitivt svare «nei» på dette spørsmålet. Det gir lite mening å snakke om identitet – i alle fall slik Lene Hansen forstår seg på konseptet – som kun én av flere uavhengige årsaksfaktorer. Mer mening gir det å se på identitet – både personlig og i politikken – som noe uløselig og grunnleggende for både tankeverden og praksis på samme tid. Identitet og praksis er slik sett grunnleggende

sammenvevd, og identitet står ikke i opposisjon til materielle årsaksforklaringer. Identitet gir heller *mening til* og *former* det materielle, samtidig som det materielle spiller tilbake på den kontinuerlig formbare identiteten.

Med denne forståelsen av identitet og praksis ser vi hvordan spørsmålet om kausalitet – i alle fall slik kausalitet forstås av mange samfunnsvitere – rett og slett tilsidesettes i diskursanalyse. Dette gjelder også for denne masteroppgaven. En eventuell slutning om at to bestemte implikasjoner for politisk handling fulgte av de rådende diskursene må derfor fattes med forbehold om at det er lagt til grunn en diskursanalytisk forståelse av ordet «fulgte» som ikke må forveksles med vanlige forståelser av et kausalitetsuttrykk som «forårsaket». Lene Hansen, på sin side, påstod i sin bok ikke at ‘Balkan’-diskursen direkte «forårsaket» at Bill Clintons ikke intervenerte militært i Bosnia i første halvdel av 1990-tallet, eller at ‘folkemord’-diskursen «forårsaket» intervensjonen i 1995 *på kausalt vis*. Men – i likhet med meg i denne oppgaven – påstod hun samtidig at de nevnte (ikke-)handlingene, i diskursanalytisk forstand, *fulgte* diskursene (Hansen, 2006, s. 220).

Så hva betyr det, egentlig, for denne oppgaven, at de politiske handlingene *fulgte* alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen? Og kanskje enda viktigere, hvordan kan jeg *sannsynliggjøre* at dette var tilfellet? Måten jeg vil gjøre dette på er å vise til er det diskursanalytikere kaller *styrkeforholdet* mellom diskursene.

5.2.2 Styrkeforholdet mellom diskursene

En utbredt tanke innen diskursanalyseteori er ideen om at det foregår en «diskursiv kamp» om hegemoni mellom ulike diskurser (Laclau & Mouffe, 2001). Jørgensen og Phillips forklarer dette ved å skrive at «forskjellige diskurser – som hver for seg representerer en bestemt måte å tale om og forstå den sosiale verden – kjemper hele tiden mot hverandre for å oppnå hegemoni» (min oversettelse fra dansk) (Jørgensen & Phillips, 1999, s. 15). Det at en diskurs er hegemonisk innebærer at den har en dominerende posisjon i en gitt debatt, mens en mot-diskurs karakteriseres av å utgjøre en utfordring eller brytning vis-a-vis den hegemoniske.

Lene Hansen opererer med samme forståelse. «Analytically, basic discourses point to the main points of contestation within a debate», skriver hun, «and facilitate a structured account of the relationship between discourses, their points of convergence and confrontations; how discourses develop over time in response to events, facts and criticism; and how discursive variations evolve» (Hansen, 2006, s. 52). Selv anså Hansen sin egen ‘Balkan’-diskurs som hegemonisk, mens ‘folkemord’-diskursen ble presentert som en mot-diskurs. Det er med andre ord *styrkeforholdet* mellom diskurser Bratberg viser til når han skriver at det kan foregå en «kamp mellom konkurrerende diskurser innen et gitt samfunnsområde» (Bratberg, 2017, s. 35) og at «politisk debatt kan analyseres som brytningen mellom kollektive virkelighetsoppfatninger – diskurser – som hver består av et sett internt forbundne ideer og forestillinger, og som av den enkelte aktør bevisst eller ubevisst knytter seg til.» (ibid., s. 34).

En nyttig måte å tenke om styrkeforholdet mellom alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen i Demokratenes debatt, kan være å ta i betraktning *en spesifikk gruppe på 27 Demokratiske senatorer* og deres begrunnelser og rasjonaliseringer for sine «ja»-stemmer til endring av filibuster-regelen. Som tidligere nevnt – og påpekt av Joe Manchin – undertegnet 33 Demokratiske senatorer i 2017 et brev som tok til orde for beskyttelse av nettopp filibuster-regelen (Collins & Coons, 2017), men 20. januar 2022 endte altså hele 48 av de sittende 50 Demokratene i Senatet opp med å stemme i favør av regelendringen som ville laget et unntak i filibuster-regelen. Bak denne informasjonen ligger en interessant statistikk: hele 27 av de 33 Demokratiske senatorene som i 2017 skrev under på brevet i støtte til filibuster-regelen, endte 20. januar 2022 opp med å stemme «ja» til regelendringen (Olson, 2022).

Angus King, en av disse 27 senatorene, har i 2021 og 2022 forklart sin utvikling på området. King er en partiavhengig senator som samarbeider med Demokratene, og som i følge anerkjente liberal/konservativ-rankinger klassifiseres som en av de mest sentrumsorienterte/konservative senatorene på Demokratisk side (VoteView, 2022; GovTrack, 2020). I sin tale i Senatet 19. januar 2022 poengterte King viktigheten av filibuster-regelen for partiet som er i mindretall sin mulighet til å stoppe lover de ikke ønsker, og dermed tvinge frem tverrpolitisk samarbeid (King, 2022). Han betonet at fjerning av regelen kunne resultere i store svingninger i føderal politikk med ideologisk slagside, og han sa at fjerning av regelen derfor innebar en betydelig risiko. *Samtidig og likevel* landet King på at det *måtte* gjøres et unntak for de to aktuelle valg- og stemmerettsreformene. Eller som han

selv uttalte, det måtte gjøres et unntak for «demokratiet i seg selv» (ibid.). Begrunnelsen hans var direkte koblet til handlingene til Republikanerne i Senatet i løpet av 2021. Han kalte Republikanernes blokkering av VRAA og FTVA for «stone-cold obstruction» og viste til da 49 eller alle 50 Republikanerne i Senatet blokkerte de to reformene ved hjelp av filibuster-mekanismen i oktober og november 2021 (ibid.). I oktober 2021, i oppløpet til blokkeringene av de to reformene, advarte King om at USAs demokrati stod i fare for «erosion from within», at «we are at a hinge in history» og at «the fate of the American experiment hangs in the balance» (King, 2021).

Senator Maggie Hassan, en annen relativt sentrumsorientert Demokrat (VoteView, 2022; GovTrack, 2020) som signerte 2017-brevet, forklarte sin «ja»-stemme på følgende vis,

Let me be clear about the reason that I now support an adjustment to the long-standing rules of the Senate, and it is because I never imagined when I signed that letter that not a single member of the Republican Party would stand up for our democracy since January 6 when we saw an acceleration of state laws that would allow partisans to overturn the impartial count of an election. (Hassan, 2022)

Senator og tidligere visepresidentkandidat Tim Kaine, en tredje av de 27 senatorene, forklarte sin posisjonsendring i liknende toner,

Since the 2017 letter, I have witnessed a violent attack on the Capitol on Jan. 6, 2021, and a non-stop assault on the integrity of the American election system and democracy, based on slanderous lies about voter fraud and stolen elections» (Olson, 2022 [Kaine sitert i nyhetsartikkel]).

Chris Coons, den Demokratiske senatoren som ikke bare undertegnet men faktisk *introduserte* 2017-brevet sammen med Republikanske Susan Collins, sa at han stod fast ved prinsippet om tverrpolitisk samarbeid, men begrunnet «ja»-stemmen sin med det for han var viktigere med bekjempelse av velgerundertrykkelse («voter suppression») og undergraving av valgresultater («voter subversion») (Coons, 2022). Coons slo alarm om Republikanernes blokkering av VRAA og FTVA og viste til hvordan Det republikanske partiet – i hans oppfatning – i dag arbeider aktivt *mot* frie og rettferdige valg (ibid.). Begrunnelsene og

rasjonaliseringene fra King, Hassan, Kaine og Coons gikk videre igjen blant mange av de resterende 23 Demokratiske senatorene av de 27 som signerte 2017-brevet.

Det viktige for mine formål er å vise hvordan alle disse begrunnelsene og rasjonaliseringene belyser utviklingen i *styrkeforholdet* mellom alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen. Med denne oppgavens analyse i mente kan det nemlig slås fast at King, Hassan, Kaine, Coons og en rekke andre Demokrater har *beveget seg fra* tverrpolitisk samarbeid-diskursen, *til* alarm-diskursen, og dette på bare noen få år (dersom vi tar begrunnelsene deres for god fisk). Som vi så i Kapittel 4 portretterte Manchin og Sinema posisjonene til disse senatorene som ‘inkonsekvent’ posisjonsendring og anså støtte til endring av filibuster-regelen som både ‘splittende’ og ‘uansvarlig’ (Manchin, 2021a, 2021b; Sinema, 2021). Senatorene selv, derimot, forklarte at de anså truslene mot stemmeretten og demokratiet – og Republikanernes blokkering av reformer som i følge dem ville respondert på truslene – som så graverende at de simpelthen ble nødt til å støtte endringen av filibuster-regelen. Alarm-diskursen kan på denne måten sies å ha blitt en salgs hegemonisk diskurs i mesteparten av Det demokratiske partiet i løpet av 2021, mens tverrpolitisk samarbeid-diskursen ble svekket til en slags mot-diskurs.

5.2.3 Diskursanalytisk betydning av funn

Det viktigste å ta med seg om funnet over i diskursanalytisk forstand, slik jeg ser det, er at ulike meningstilskrivelser og kollektive virkelighetsoppfatninger blant Demokratene i Senatet gjorde at identiske materielle ‘hendelser’ og ‘fakta’ *ble tolket ulikt*, og dermed la ulike føringer for politisk handling. Der senatsrepublikanernes blokkering av VRAA og FTVA i oktober og november 2021 kan sies å ha fått en rekke relativt sentrumsorienterte senatsdemokrater ‘over i alarm-diskursen’, ble to Demokrater – Manchin og Sinema – ‘værende i tverrpolitisk samarbeid-diskursen’. Disse to senatorenes allerede eksisterende syn på ‘De partipolitiske’ og ‘Oss tverrpolitiske’ – i denne oppgaven visualisert som Identitetskonstruksjon 2 – hadde implikasjoner for deres tolkning av partienes handlinger og videre deres faktiske politiske posisjon i avstemningen. Det er dette Lene Hansen sikter til når hun skriver at «(...) ‘facts’, ‘events,’ and ‘material factors’ did not in and of themselves produce policy» (Hansen, 2006, s. 214). Det er de politiske aktørenes diskursive *tolkninger* av ‘fakta’, ‘hendelser’, ‘materielle faktorer’, ‘institusjoner’, osv., som har betydning.

Politiske utfall er ikke gitt – de avhenger av politiske aktørers konstruksjon av virkeligheten rundt seg og hvilken mening ‘hendelser’, ‘fakta’ og ‘institusjoner’ tilskrives (ibid.).

At det viktige her er aktørenes egen *konstruksjon av virkeligheten* – og ikke *handlinger* i seg selv – kan kanskje synes merkelig for en leser som ikke er kjent med diskursanalysens antakelser. Denne distinksjonen går imidlertid til essensen av hva diskursanalyse handler om. Det viser til diskursanalysens statsvitenskapelige nytte i å belyse forholdet og sammenhengen mellom språkbruk, virkelighetsoppfatninger, politisk identitet og politisk handling. Diskurs er et slags prisme for virkeligheten – det vil si et prisme for ‘hendelser’, ‘fakta’, ‘institusjoner’, ‘aktører’, ‘trusler’, og så videre. Det er *på denne måten* – uten å vise til *kausalitet* – at en kan konkludere med at det fulgte bestemte implikasjoner for politisk handling fra de to rådende diskursene. For å gjøre denne konklusjonen så tydelig som mulig: det er *på denne måten* Identitetskonstruksjon 1 og 2 hadde implikasjoner for politisk handling (eller, rettere sagt, ikke-handling) fra Det demokratiske partiet i Joe Bidens første år som USAs president.

5.2.3 Lene Hansens modell og innenrikspolitiske identitetskonstruksjoner

I innledningen av denne masteroppgaven skrev jeg at ett av de statsvitenskapelige formålene med hele denne oppgavens analyse er å vise at Lene Hansens *utenrikspolitiske* diskursanalysemodell også kan benyttes for sporing av *innenrikspolitiske* identitetskonstruksjoner og diskurs. «Foreign policies need to ascribe meaning to the situation and to construct the objects within it, and in doing so they articulate and draw upon specific identities of other states, regions, peoples, and institutions as well as on the identity of a national, regional or institutional Self», skriver Hansen (ibid., s. xvi). Min analyse i denne oppgaven har vist at bruksområdet til modellen også kan være det innenrikspolitiske, til tross for at de politiske identitetene ikke har vært nasjonalstater eller regioner, men heller politiske partier eller ulike politisk-institusjonelle ‘Selv’. Hansens tre analytiske briller for sporing av konstruksjoner av ‘Selvet’ og ‘De andre’ – romlig, tidsmessig og etisk identitet – har fungert fruktbart for belysning og analyse av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid. Analysen har vist hvordan debatten inneholdt kontrastfylte representasjoner av virkeligheten, tilhørende ulike politiske posisjoner, nyanser og tvetydigheter i identitetskonstruksjonene av ‘Selvet’ og ‘De andre’, og artikuleringer av historisk betydningsfulle konsepter som del av artikuleringen av identitet (ibid., s. 11).

På den ene siden er det kanskje ikke så overraskende at Hansens modell har vært fruktbar for analyse også av det innenrikspolitiske. De diskursanalytiske antakelsene modellen bygger på, som beskrevet i Kapittel 2, er nemlig ikke direkte avhengig av at det er snakk om det utenrikspolitiske domenet. Som Hansen selv skriver, «Foreign policy is (...) merely one form of politics, and the argument about the constitutive importance of identities is relevant for policy debates more broadly» (ibid., s. xvi). På den andre siden er det forskjell på en *påpeking* av at ‘identitetskonseptet er relevant også utenfor utenrikspolitikken’, og det å faktisk *benytte* Hansens modell – helt spesifikt kobling- og differensierings-logikken og hennes tre analytiske briller for sporing av politisk identitetskonstruksjon – og slik sett *vise* dens fruktbarhet. Det er det sistnevnte jeg nå har gjort i denne oppgaven.

6.0 Diskusjon og refleksjon

I de to foregående kapitlene, Kapittel 4 og Kapittel 5, har denne oppgavens problemstilling blitt besvart og diskutert. Problemstillingens første spørsmål om *hvilke diskurser som kom til uttrykk* i Det demokratiske partiets debatt er besvart i Kapittel 4 gjennom analyse av utvalgte Demokratiske representanters språklige artikuleringer i tekst fra tekstutvalget diskutert i Kapittel 3. Her er det vist hvordan to kontrastfylte diskurser – alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen – kom til uttrykk. Den første diskursen betraktet Det republikanske partiets handlinger i 2021 som grunnleggende og umiddelbart truende mot amerikanske valg, stemmeretten og demokratiet. Her stod anklager om ‘anti-demokratiske handlinger’, ‘Jim Crow i nye klær’, ‘angrep mot stemmeretten’, ‘The Big Lie’ og ‘autoritære tendenser’ sentralt. Den andre diskursen, derimot, betraktet Det republikanske partiet som en nødvendig samarbeidspartner i beskyttelsen av valg, stemmerett og demokrati. Her dominerte ideer om ‘viktigheten av tverrpolitisk samarbeid’ (‘bipartisanship’), ‘begge partiers ansvar for partipolitisk splittelse’, ‘ansvarlighet’ og ‘langsiktighet’. De to konstruksjonene la til grunn radikalt ulike forståelser av ‘Selvet’ og ‘De andre’. Der Identitetskonstruksjon 1 (Kapittel 4.1) konstruerte ‘Republikanerne’ og ‘Demokratene’ som to subjekter med binært motsatte egenskaper (‘anti-demokratiske’ vs. ‘demokratiske’, ‘kyniske’ vs. ‘prinsipielle’, osv.), konstruerte Identitetskonstruksjon 2 (Kapittel 4.2) ‘De partipolitiske’ og ‘Oss tverrpolitiske’ som subjekter med et annet sett binært motsatte egenskaper (‘korttenkte’ vs. ‘langsiktige’, ‘splittende’ vs. ‘samlende’, osv.).

Problemstillingens andre del er besvart i Kapittel 5, og her var spørsmålet *hva slags implikasjoner for politisk handling som fulgte av de rådende diskursene*. Jeg argumenterte for at reproduksjonen av konstruksjonene i president- og senatstaler i perioden 14. desember 2021 - 19. januar 2022 viste diskursenes vedvarende relevans, og at det dermed – fra de rådende diskursene – fulgte to ulike politiske handlingsvalg i senatsavstemningen i Senatet 20. januar 2022. Der den naturlige og passende politiske praksisen innenfor Identitetskonstruksjon 1 (alarm-diskursen) var støtte til endring av Senatsregel 22 for vedtakelse av *John Lewis Voting Rights Act* og *Freedom to Vote Act*, var den naturlige og passende politiske praksisen innenfor Identitetskonstruksjon 2 (tverrpolitisk samarbeid-diskursen) opposisjon mot nettopp dette.

I dette kapitlet, Kapiitel 6, vil jeg diskutere og reflektere rundt to ytterligere forhold. Det første forholdet er en innvending til hele analysens empiribruk, og dette punktet er relevant for begge deler av problemstillingen. I Kapittel 3 slo jeg fast at alle de benyttede tekstene, i tråd med Lene Hansens første tekstutvalgskriterium, var «karakterisert av den tydelige artikuleringen av identiteter og politikk» («clear articulation of identities and policies») (Hansen, 2006, s. 85). Dette gjelder for tekstene brukt som empiri i Kapittel 4, så vel som talene benyttet i Kapittel 5. Men hva om språket i innleggene til Biden, Schumer, Manchin, Sinema og Warnock egentlig har vært uttrykk for *politisk signalisering* eller *retoriske begrunnelser og rasjonaliseringer* for ikke-uttrykte politiske formål, heller enn «genuine» uttrykk for virkelighetsoppfatninger og politisk identitet? Hva ville dette i så fall bety for analysen, slutningene og funnene mine? Jeg stiller disse spørsmålene og forklarer innvendingen med to konkrete eksempler, men argumenterer samtidig for at dette problemet er mindre enn det umiddelbart kan virke.

Det andre forholdet er en avsluttende refleksjon som tar utgangspunkt i statsvitenskapelig fagdebatt om partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang i USA. Jeg begynner med å vise hvordan analysens to identifiserte diskurser, alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen, gjenspeiles i sentrale statsvitenskapelige verk på svært interessante måter. I videreføringen av dette foretar jeg en kort, kritisk refleksjon knyttet til min egen rolle som mulig deltaker i en bestemt *forskningsdiskurs*. Har jeg, som statsvitenskapsstudent og i skrivningen av denne oppgaven selv befunnet meg i en bestemt forskningsdiskurs, noe som videre kan tenkes å ha lagt føringer for selve analysen?

6.1 Identiteter og «policies» – eller signaliseringer og «politics»?

Denne oppgavens analyse tok som nevnt utgangspunkt i at de benyttede tekstene var «karakterisert av den tydelige artikuleringen av identiteter og politikk», slik det første tekstutvalgskriteriet lød (Hansen, 2006, s. 85). «Politikk» ble her oversatt fra det engelske «policies» (noe som viser til innholdet i konkret politikk – ‘den førte politikk’), og ikke «politics» (noe som viser til forhandlings- og beslutningsprosessene og ‘spillet’ rundt disse, herunder politisk retorikk). Jeg viste i Kapittel 3 hvordan tekstene *er* karakterisert av slik artikulering med henvisning til Hansens oversikt over teksttyper som oppfyller kriteriene.

Likevel er et sentralt spørsmål – og en potensiell innvending til min empiribruk – at det kan tenkes at de politiske aktørene som står bak tekstene *ga uttrykk for noe annet enn identiteter og politikk* i tekstene. For å konkretisere dette kan både Joe Manchin og Joe Biden – og deres tekster – benyttes som eksempler.

6.1.1 Manchin og Biden

Joe Manchin er senator fra delstaten West Virginia. West Virginia er en liten og rural delstat i dag kjent for å være et Republikansk bastion. Manchin – en Demokrat – gikk fra å vinne delstatens senatsvalg i 2012 med 24 prosentpoengs margin, til å vinne med kun 3 prosentpoeng i 2018. I presidentvalget i 2020 vant Donald Trump delstaten med 68,6 prosent av stemmene over Joe Bidens 29,7 prosent. Med en differanse på 38,9 prosentpoeng ble West Virginia dermed den nest mest Trump-vennlige delstaten i hele USA, etterfulgt av Wyoming.

Politiske observatører har lenge spekulert i at Joe Manchin gjennom sin karriere har *profilert seg* som en uavhengig og konservativ stemme villig til å stå i mot eget parti i Washington D.C. *med det formål å vinne gjenvalg i West Virginia*. Det er blitt påstått at han mange ganger har drevet med *signalisering*, eller til og med *positur*, ovenfor sine konservative velgere i West Virginia. I en politisk reklame som fikk stor nasjonal oppmerksomhet i 2010 «skyter» Manchin hull i Barack Obamas lovforslag om et kvotehandelssystem («cap and trade bill»), skryter av å ha fått støtteerklæring fra våpenorganisasjonen National Rifle Association (NRA), og av å ha saksøkt USAs natur- og miljøvernbyrå Environmental Protection Agency (EPA) (Paulson, 2010). Slikt signaliserte at Manchin var en ‘uavhengig figur’ og ‘de konservatives’ kandidat. Samtidig har Manchin vært Demokrat hele sitt liv, støttet Demokratene i mange viktige politiske saker opp gjennom årene, og, som senator, oftere stemt med Demokratene enn Republikanerne (Yen, 2021).

I lys av dette, kan de to avisinnleggene og talen jeg benyttet i Kapittel 4 og 5 leses som liknende eksempler på *signalisering*? Kanskje presenterer Manchin enkelte av sine Demokratiske partifeller som ‘inkonsekvente’, ‘korttenkte’, ‘splittende’ og ‘uansvarlige’ mest av alt fordi han ønsker å signalisere til sine konservative velgere at han er ‘uavhengig’ og ‘en av dem’, noe som videre kan hjelpe ham i å vinne gjenvalg (Manchins sete skal igjen fylles i 2024)? Manchin visste trolig godt at han ville bli kritisert av progressive på venstresiden og

Demokratiske partikollegaer med publiseringen av avisinnleggene. Kanskje var dette noe av poenget?

Et andre eksempel er Joe Biden og hans taler. Allerede før Biden ble innsatt som president etterlyste mange stemmer i Det demokratiske partiet at Biden, fra dag én, skulle bruke all sin makt – særlig agendasettingsmakten en president har (den såkalte «bully pulpit»-makten) – til å få vedtatt valg- og stemmerettsreformer med regelendringen i Senatet. Robert Reich, Bill Clintons første arbeidsminister og en prominent stemme for venstresiden i Det demokratiske partiet, skrev for eksempel i mars 2021 et innlegg i *The Guardian* hvor han kom med en tydelig beskjed til Biden. Reich mente at Biden – på samme måte som tidligere president Lyndon B. Johnson utøvde svært hardt press på senatorer for å få vedtatt borgerrettighetsreformer på 1960-tallet – måtte bruke alle mulige midler og sin politiske kapital i 2021 til å få vedtatt de ‘essensielle’ valg- og stemmerettsreformene (Reich, 2021). Mange stemmer i partiet mente det samme.

Skuffelsen vokste derfor blant mange stemmerettsforkjempere og Demokrater i 2021 over at Biden, i følge dem, tilsidesatte valg- og stemmerettsreformene fra agendaen og heller brukte sin politiske kapital på forhandlinger om en infrastruktur-pakke, Build Back Better-budsjettet, håndtering av Covid-19-pandemien, Afghanistan og andre politiske saker. I et CNN-ledet folkemøte 22. juli 2021 innrømmet faktisk Biden at debatten om endring i filibuster-regelen var noe han så seg nødt til å tilsidesette av politiske-strategiske årsaker da han uttalte,

Here's the deal: If, in fact, I get myself into, at this moment, the debate on the filibuster, I lose three — at least three votes right now to get what I have to get done on the economic side of the equation — the foreign policy side of the equation.
(Biden, 2021a).

I det påståtte fraværet av Bidens prioritering av valg- og stemmerettsreformer (gjennom endring av filibuster-regelen) har enkelte observatører analysert talene til Biden – altså de som er benyttet som empiri i denne oppgaven – som retoriske og signaliserende forsøk på å gjenvinne tillit hos skuffede stemmerettsforkjempere i Det demokratiske partiet (Blow, 2022). Familien til Martin Luther King Jr. sa det var en «vanskelig beslutning» å i det hele tatt møte opp som publikum i Bidens Atlanta-tale 11. januar 2022 på grunn av det de anså som passivitet fra Biden og hans administrasjon det foregående året (Forgey, 2022). Stacey

Abrams, Demokratenes kanskje mest kjente og anerkjente stemmeretts-figur, møtte ikke opp i samme tale (Amy, 2022), og én leder av en stemmeretts-organisasjon i Georgia sa det rett ut,

«We don't need even more photo ops. We need action, and that action is in the form of the John Lewis Voting Rights Act as well as the Freedom to Vote Act, and we need that immediately.» (Chavez, 2022)

Med de to store talene og den kraftige retorikken i dem kunne Biden i det minste signalisere til den Demokratiske grasrota og stemmerettsforkjempere at han stod på deres side, til tross for manglende resultater og påstått passivitet. Kanskje er det noe i dette? En annen mulighet er naturligvis også at talene til Biden, Schumer og Warnock ble holdt simpelthen for å sverte Republikanerne av partipolitiske grunner.

6.1.2 Strategisk kommunikasjon og ikke «politisk identitet»?

Spørsmålet – eksemplifisert over med Biden og Manchin – er: kan det hende at språket i tekstene jeg har benyttet i analysen var uttrykk for ulike former for signalisering eller strategisk politisk kommunikasjon? I så fall, betyr dette at tekstene i mindre grad kan leses som genuine «uttrykk for politisk identitet», slik som analysen min har forutsatt at de kan? Hvis dette er tilfellet bør funnene i denne oppgaven problematiseres. Dersom Joe Manchin egentlig er mindre kritisk til sine partifeller enn han gir uttrykk for, men betoner Demokraters «splittende» handlinger for å appellere til velgere i West Virginia, da kan det fremsettes et argument om at det ikke egentlig er grunnlag for å snakke om noen «Identitetskonstruksjon 2». Dersom Joe Biden ikke egentlig anser utviklinger på delstatsnivå som «Jim Crow 2.0», men benytter slikt språk for å tilfredsstille eller imøtekomme stemmerettsforkjempere i eget parti eller simpelthen sverte Republikanerne, da kan det fremsettes et argument om at det ikke er grunnlag for å snakke om noen «Identitetskonstruksjon 1» slik den er fremstilt i illustrasjonen i Kapittel 4.

Det er imidlertid, slik jeg ser det, tre gode grunner til å være skeptisk til innvendingen presentert over. For det første er det umulig eller veldig vanskelig å skille mellom politisk-retoriske avveininger og politisk identitet. Sagt på en annen måte: det vil alltid være mulig å

spekulere i bakenforliggende motiver for innholdet i politiske taler, debattinnlegg og avisinnlegg. Tekster som dette inneholder ofte et mylder av språklige artikuleringer der observatører fra ulike sider av politikken kan stille spørsmål om presidentens og senatorers egentlige motiver for valg av ord, analogier, fraser, kategoriseringer, trusselbeskrivelser, osv. Dette gjelder også presidenttaler, og disse brukte Lene Hansen som prakteksempel på taler som 'inneholder politisk identitet' (se Tabell 1 i Kapittel 3).

For det andre har alle aktørene jeg benytter tekster fra *vært konsekvente i sine budskap*, og alle endte til slutt opp med å stemme i tråd med posisjonene sine i januar 2022. Biden stemte ikke, for han er ikke senator, men i tråd med posisjonen sin oppfordret han alle senatorer om å stemme for endringen av filibuster-regelen (Biden, 2022). Det er altså liten grunn til å tro at tekstene først og fremst handlet om strategisk kommunikasjon eller signalisering. Mest sannsynlig var talene og avisinnleggene reelle og genuine uttrykk for identitet og politikk, slik, igjen, Lene Hansen antar at presidenttaler og parlamentsdebatt er (Tabell 1).

For det tredje, hva ville det egentlig betydd om artikuleringene i tekstene ikke er 100 % «genuine» fra Manchins, Sinemas, Warnocks, Schumers eller Bidens hold? Talene og innleggene fungerer like fullt som de offisielle rasjonaliseringene og begrunnelsene senatorene og presidenten har gitt offentligheten for sine posisjoner, og kan dermed sies å være uttrykk for politisk identitet uavhengig av hva aktørene «innerst inne» har tenkt. For å gjøre dette poenget tydelig: Russlands president Vladimir Putin skrev i 2021 en artikkel hvor han ga uttrykk for forestillingen om at landet Ukraina 'tilhører' Russland (Putin, 2021), og reproduserte den samme virkelighetsoppfatningen i en tale 21. februar 2022 (Putin, 2022). Tre dager etter talen, 24. februar, startet Putin en fullskala militær invasjon av Ukraina (Ramzy, 2022). Det generelle spørsmålet er: når politiske aktører rasjonaliserer og begrunner handlinger, og handlingene de foretar er i samsvar med rasjonaliseringene og begrunnelsene, betyr det da egentlig noe i hvilken grad de selv, innerst inne, har ment det de skrev og sa? Mitt svar på dette er at de «innerste tankene» i slike situasjoner ikke betyr stort. Begrunnelsene og rasjonaliseringene i seg selv blir heller *en del* av og *gir mening* til handlingene.

6.2 Statsvitenskapelig fagdebatt og diskursene

I denne avsluttende refleksjonen spør jeg på hvilken måte alarm-diskursen og tverrpolitisk samarbeid-diskursen gjenspeiles i statsvitenskapelig fagdebatt om *partipolitisk polarisering i USA* og *demokratisk tilbakegang i USA*. Disse refleksjonene har som mål å frembringe et par kritiske spørsmål knyttet til min egen rolle som mulig deltaker i en bestemt *forskningsdiskurs*. Har jeg selv, som statsvitenskapsstudent og i skrivingen av denne oppgaven, befunnet meg i en forskningsdiskurs som gjenspeiler enten alarm-diskursen eller tverrpolitisk samarbeid-diskursen i større grad enn den andre, noe som videre har lagt føringer for selve analysen?

Viktig er det å påpeke at den følgende litteraturgjennomgangen – til tross for gjengivelse av forskningslitteratur – *ikke* innebærer noe selvstendig forsøk på spore kausalsammenhenger eller å beskrive ‘verden slik den er’. Viktig er det også å ta forbehold om at de følgende beskrivelsene av statsvitenskapelig fagdebatt om partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang på ingen måte utgjør en uttømmende oppsummering av eksisterende litteratur.

6.2.1 Fagdebatt om partipolitisk polarisering og diskursene

For statsvitere som i nyere tid har forsket på amerikansk politikk må særlig ett tema kunne sies å ha blitt viet stor oppmerksomhet: *partipolitisk polarisering*. Statsvitere har lenge dokumentert hvordan Demokratene og Republikanerne på elitenivå siden 1970-tallet har beveget seg fra hverandre, både hva gjelder partiloyalitet i stemmegivning og når det kommer til ideologisk stemmegivning (Hacker & Pierson, 2006; Sinclair, 2006; Barber & McCarty, 2015; Campbell, 2016). Partienes representanter i Kongressen, både i Senatet og Representantenes hus, har i økende grad stemt i tråd med eget partis linje – ett mål viser en økning fra 60 % partiloyal stemmegivning på starten av 1970-tallet til 90 % i nyere Kongresser (Carney, 2015, s. 38; Dancey & Sheagley, 2018, s. 36). Parallelt, altså de siste fem tiårene, har også gapet mellom partimedlemmenes *ideologiske preferanser* på liberal/konservativ-aksen vokst betraktelig (Abramovitz & McCoy, 2019, s. 38; Leonard et al., 2021, s. 1; Desilver, 2022). Der det før fantes et betydelig antall liberale Republikanere som kunne stemme liberalt i spørsmål om abort, våpen, helsepolitikk og andre politiske saker, fantes det også en betydelig andel konservative Demokrater som stemte konservativt i tilsvarende saker. Med partipolitisk polarisering fra 1970-tallet, derimot, har Demokratene i Kongressen litt forenklet blitt mer «liberale» og Republikanerne mer «konservative». Det

foreligger viktige spørsmål knyttet til definisjonene av «liberal» og «konservativ», men disse går jeg ikke dypere inn på her.

Litteraturen om *partipolitisk polarisering i Kongressen* rommer samtidig mer enn kun empiri på partiloyal og ideologisk stemmegivning. Statsvitere har også påpekt hvordan hyppigheten og intensiteten av *ekstrem partipolitisk retorikk*, og ikke minst *partipolitiske normbrudd*, har økt de siste tiårene (Theriault, 2013; Ziblatt & Levitsky, 2018, s. 145-175; Russell, 2021, s. 624-625). Påstått partipolitisk benyttelse eller misbruk av filibuster-mekanismen, riksrett, presidentordre, kongressetterforskninger, nominasjonsprosesser, osv. har intensivert, og karakteristikkene av politiske konkurrenter er blitt hardere (ibid.). Det snakkes om tap av ‘sivil diskurs’ («civil discourse») og kompromissvillighet mellom de to partiene, og utviklingen forstås ofte som både en konsekvens av, og en årsak til, ytterligere partipolitisk polarisering.

Et viktig skille i debatten er imidlertid dette: der enkelte har argumentert for at den partipolitiske polariseringen har vært karakterisert av større ideologiske ekstremiteter, mer partipolitisk retorikk og flere alvorlige normbrudd *fra begge partier og relativt gjensidig*, har andre betonet at utviklingen heller har vært karakterisert av såkalt *asymmetrisk partipolitisk polarisering*.

Enkelt forklart beskriver *asymmetrisk partipolitisk polarisering* en situasjon der det ene partiet har beveget seg betydelig lenger vekk fra «sentrum» enn hva det andre partiet har gjort. Av statsvitere som forfekter denne tankegangen vises det til at Republikanerne i Kongressen har beveget seg betraktelig mer «mot høyre» ideologisk enn det Demokratene har beveget seg «mot venstre» siden 1970-tallet (McCarthy, 2019, s. 42-43; Kawakatsu et al., 2021, s. 7; Leonard et al., 2021, s. 2).

Kanskje enda viktigere enn *ideologisk polarisering* er det at de institusjonelle normbruddene de siste tiårene, i følge flere statsvitere, i betydelig større grad har vært forårsaket av Republikanerne enn Demokratene (Ornstein & Mann, 2012; Ziblatt & Levitsky, 2018). Thomas Mann og Norman Ornstein, to kjente amerikanske statsvitere som har skrevet bøker om Kongressen siden 1970-tallet, kan sies å ha vært noen av de fremste representantene for dette synet det siste tiåret. I boka *It's Even Worse Than It Looks: How The American Constitutional System Collided With The New Politics Of Extremism* fra 2012 konkluderte de

to at *asymmetrisk polarisering* bør legges vekt på i forklaringen av moderne partipolitisk polarisering i amerikansk politikk (Ornstein & Mann, 2012, s. 52-58). De konkluderte,

Today's Republican Party (...) is an insurgent outlier – ideologically extreme; contemptuous of the inherited social and economic policy regime; scornful of compromise; unpersuaded by conventional understanding of facts, evidence, and science; and dismissive of the legitimacy of its political opposition, all but declaring war on the government. (Ornstein & Mann, 2012, s. 102-103)

Etter Tea Party-bevegelsen fra 2009, men særlig etter partiets nominasjon av Donald Trump som presidentkandidat i 2016, har asymmetriens betydning blitt betonet i svært stor grad av mange statsvitere. «Radikaliseringen av Det republikanske partiet» er stadig blitt omtalt som et distinkt fenomen i statsvitenskapelige artikler og bøker (Medzihorsky et al., 2014, s. 806; Mickey et al., 2017, s. 20; Ziblatt & Levitsky, 2018, s. 167; Waldner & Lust, 2018, s. 109; Hacker & Pierson, 2018, 551). Ornstein og Mann, på sin side, skrev i 2016 at «radikaliseringen av Det republikanske partiet» var «en av de mest betydningsfulle utviklingene i kontemporær amerikansk politikk» (min oversettelse) (Ornstein & Mann, 2016). En nærliggende innvending til dette synet er riktignok at en ikke kan betrakte de to partiene i isolasjon. Normbrudd fra ett parti kan påvirke det andre partiets villighet til å selv gjøre normbrudd, kraftigere retorikk fra ett parti kan senke terskelen fra tilsvarende retorikk fra det andre partiet, og en mer «liberal» eller «konservativ» utvikling i ett parti kan antas å dra det andre partiet i motsatt retning. Partiene opererer i en kontinuerlig symbiose med hverandre, så å snakke om en «radikalisering» i det ene partiet, uten å drøfte utviklinger i det andre, kan fort bli upresist.

Poenget her er uansett at debattens skille mellom ‘noenlunde symmetrisk polarisering’ og ‘asymmetrisk polarisering og Republikansk radikaliserings’ kan sies å *direkte gjenspeiles i tverrpolitisk samarbeid-diskursen og alarm-diskursen*. Det er nemlig tydelig hvordan tverrpolitisk samarbeid-diskursen i sin rene form anser den partipolitiske polariseringen som *symmetrisk*. Når Manchin og Sinema konsekvent betoner *begge partiers* ‘splittende normbrudd’ på 2010-tallet og konsekvent argumenterer i mot ‘det ytterliggående’ i *begge partier*, da presenteres implisitt en historie om *symmetrisk polarisering*. På samme vis er det tydelig hvordan Biden, Schumer og Warnock, gjennom alarm-diskursen, anser den partipolitiske polariseringen som *asymmetrisk*. I følge dem er det *Republikanerne* som har

gått fra å støtte grunnleggende stemmerett under Ronald Reagan, George H. W. Bush og George W. Bush, til i dag å representere det anti-demokratiske og til og med autoritære. Det er utelukkende Republikanerne som i denne historiefortellingen *på asymmetrisk vis* har beveget seg langt fra sentrum.

6.2.2 Fagdebatt om demokratisk tilbakegang og diskursene

Et forskningsfelt som det siste tiåret har vokst seg stort innen amerikansk og europeisk statsvitenskap – og som på mange måter henger sammen med partipolitisk polarisering – er *demokratisk tilbakegang*. Demokratisk tilbakegang, enkelt forklart, viser til «en politisk styrt svekkelse eller eliminering av de politiske institusjonene som opprettholder et eksisterende demokrati» (min oversettelse) (Bermeo, 2016, s. 5). Det finnes et mylder av liknende og noe annerledes forståelser av konseptet (Mickey et al., 2017; Waldner & Lust, 2018; Roberts, 2019; Hyde, 2020), og det brukes ofte synonymt med *av-demokratisering*, *autokratisering* eller *demokratisk forvitring/erosjon*.

Forskningsfeltets essens er uansett forklaringer på *hvorfor*, men også *hvordan*, demokratier svekkes fra innsiden gjennom eksisterende demokratiske institusjoner, og dermed står i fare for å bryte sammen som demokratier uten at det nødvendigvis skjer et fysisk militærkupp. Et viktig empirisk bakteppe for forskningen er at der nesten tre av fire demokratiske sammenbrudd under den kalde krigen var forårsaket av *coups d'état*, altså kupp, har de fleste demokratiske sammenbrudd i verden siden den kalde krigens slutt vært forårsaket «av de valgte styresmaktene selv» («not by generals and soldiers but by elected governments themselves») (Ziblatt & Levitsky, 2018, s. 5). Der nyere bøker som *Backsliding* av statsviterne Stephan Haggard og Robert Kaufman og *Cultural Backlash* av Pippa Norris og Ronald Inglehart tar for seg ulike *forklaringer* på demokratisk tilbakegang, tar en bok som *How Democracies Die* av Daniel Ziblatt og Steven Levitsky i større grad for seg *hvordan* tilbakegangen skjer eller kan skje (Ziblatt & Levitsky, 2018; Norris & Inglehart, 2019; Haggard & Kaufman, 2021).

De siste seks årene har både anerkjente demokrati-indekser og selvstendige forskere vist hvordan USA står i stor fare for eller allerede har opplevd betydelig grad av ulike former for demokratisk tilbakegang (Freedom House, 2016, s. 19 og 2022, s. 9; The Economist

Intelligence Unit, 2016, s. 44 og 2021, s. 54-56; V-Dem, 2017, s. 13 og 2021, s. 18-19; Mickey et al., 2017; Ziblatt & Levitsky, 2018; Roberts, 2019; Norris & Inglehart, 2019; Pierson & Schickler, 2020; Polity IV, 2021; International IDEA, 2021, s. 15; Norris, 2021).

Poenget her er at også i litteraturen om demokratisk tilbakegang i USA finner vi et skille som gjenspeiler skillet mellom symmetrisk og asymmetrisk partipolitisk polarisering. På den ene siden kan det argumenteres for at demokratisk tilbakegang i USA må forklares med generelle tendenser og prosesser der *begge partier* har spilt noenlunde likeveide og medvirkende roller. På den andre siden argumenteres det for at utviklinger i Det republikanske partiet, i særdeleshet, må vektlegges som forklaringsfaktor på demokratisk tilbakegang. I *How Democracies Die* fra 2018, for eksempel, beskriver Ziblatt og Levitsky i kapitlene *The Great Republican Abdication* og *Trump Against the Guardrails* hvordan det moderne Republikanske partiets utvikling, i følge dem, er en særlig viktig årsak til USAs nyere demokratiske tilbakegang (Ziblatt & Levitsky, 2018). Pierson og Schickler (2020), i likhet med en rekke andre kontemporære statsvitere, støtter opp under samme konklusjon,

Our analysis supports the view of Roberts (2019) and others that the dangers of backsliding are closely related to developments at work in the contemporary Republican Party. Powerful organized interests tightly aligned with the GOP have pushed the party rightward and have made the party vulnerable to what comparativists call bandwagoning. Bandwagoning is a process in which disparate elites within a coalition face growing incentives to go along with extremist or antidemocratic practices. (Pierson & Schickler, 2020, s. 53-54)

Kenneth Roberts, som Pierson og Schickler her refererer til, skriver at Det republikanske partiet er transformert til et «bevegelsesbasert» parti med ytre-høyre-tendenser som dominerer grasrota (Roberts, 2019, s. 133). Det er i følge ham ikke lenger riktig å se på partiet som et «konvensjonelt» parti som evner å «begrense aspirerende autokrater» eller «opprettholde institusjonelle ‘checks and balances’» (ibid.). Demokratiforsker Larry Diamond deler samme oppfatning. Dagen etter angrepet på Kongressen 6. januar 2021 advarte han i *Foreign Affairs* mot at Republikanske politiske elites «muliggjøring av populistisk tyranni kan knekke demokratiet» (Diamond, 2021).

Poenget er, også i litteraturen om demokratisk tilbakegang i USA går det samme skillet – ‘ledet an av begge partier’ versus ‘radikaliseringen av ett parti’ – som i fagdebatten om partipolitisk polarisering.

Igjen er gjenspeilingen av tverrpolitisk samarbeid-diskursen og alarm-diskursen svært tydelig. Når Joe Manchin kritiserer «politiseringen av stemmeretten» og «den partipolitiske debatten om stemmeretten», viser han til *både* Republikaneres påståtte ‘restriktive lovgivning’ og Demokraters påståtte ‘ignorering av nødvendigheten av å sikre valgene våre’ (Manchin, 2021). Når han omtaler endringene i filibuster-regelen som skjedde i 2013 og 2017 kritiserer han *både* Demokratene og Republikanerne (ibid.). Han forteller med andre ord en historie om et demokrati i trøbbel som resultat av *begge* partienes handlinger. Biden, Schumer og Warnock, derimot, kan sies å ha fremstilt partiet som ‘radikalisert’ gjennom konstruksjonen av ‘Republikanerne’ som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’ og ‘upatriotiske’. I motsetning til Manchin og Sinema forteller de en historie om et demokrati i trøbbel som resultat av *det ene partiets* utvikling.

6.2.3 Faglitteraturens alarm

Av statsviterne jeg har referert til over, må flere kunne sies å være noen av de mest prominente innen kontemporær statsvitenskapelig litteratur om partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang. Forfatterne av *How Democracies Die*, Daniel Ziblatt og Steven Levitsky, og *Cultural Backlash*-forfatter Pippa Norris, er professorer i statsvitenskap ved Harvard-universitetet og høyt anerkjente innen feltet. Larry Diamond ved Stanford-universitetet er en av den moderne demokratiforskningens største figurer. Statsviterne Norman Ornstein og Thomas Mann har vært bautaer innen forskning på den amerikanske Kongressen siden 1970-tallet.

Videre er Ziblatt, Levitsky, Norris, Diamond, Ornstein og Mann bare seks av 199 demokratiforskere som i juni 2021 signerte en offentlig felleserklæring titulert «Statement of Concern» (Aldrich et al., 2021). Denne erklæringen drar jeg frem her fordi den er en passende bro til min kommende selvrefleksjon. «We, the undersigned, are scholars of democracy who have watched the recent deterioration of U.S. elections and liberal democracy with growing alarm», skrev de (ibid.). Spesifikt advarte forskerne mot «anti-

demokratiske lover» som fratar amerikanere retten eller muligheten til å stemme, «radikale endringer i grunnleggende valgprosedyrer», nye regler «designet for å intimidere og skremme valgansatte og ikke-partiske valgadministratorer», samt politikere som har «gitt seg selv makten til å endre valgresultater basert på uverifiserte anklager» – alt, i følge forskerne, fra Republikansk-ledede delstatsforsamlinger (mine oversettelser) (ibid.). Videre oppfordret de 199 demokratiforskere Demokratene innstendig om å vedta VRAA, en reform de omtalte som «essensiell», samt en valgreform svært lik FTVA (ibid.). Avslutningen på erklæringen lød,

It is always far better for major democracy reforms to be bipartisan, to give change the broadest possible legitimacy. However, in the current hyper-polarized political context such broad bipartisan support is sadly lacking. Elected Republican leaders have had numerous opportunities to repudiate Trump and his “Stop the Steal” crusade, which led to the violent attack on the U.S. Capitol on January 6. Each time, they have sidestepped the truth and enabled the lie to spread.

We urge members of Congress to do whatever is necessary—including suspending the filibuster—in order to pass national voting and election administration standards that both guarantee the vote to all Americans equally, and prevent state legislatures from manipulating the rules in order to manufacture the result they want. Our democracy is fundamentally at stake. History will judge what we do at this moment. (ibid., 2021)

Formålet med å gjengi «Statement of Concern»-erklæringens avslutning i sin helhet er å vise i hvor stor grad budskapet her kan sies å *overlappe med alarm-diskursen*. Erklæringen – som altså er skrevet under på av Zibblatt, Levitsky, Norris, Diamond, Ornstein, Mann og 193 andre demokratiforskere – uttrykte ikke bare *alarm*. Den konstruerte også ‘Republikanerne’ på liknende vis som alarm-diskursen, og avsluttet med en direkte oppfordring til Demokratene i Kongressen om å gjennomføre endring av filibuster-regelen, til og med helt uten Republikanerne, for å få vedtatt valg- og stemmerettsreformer (ibid., 2021).

Poenget er, anerkjente kontemporære statsvitere og demokratiforskere kan dermed sies å *forfekte alarm-diskursen* og til og med være *åpenlyst kritiske til tverrpolitisk samarbeid-diskursen*. Dette må kunne sies å være et svært interessant funn. Noe av hovedpoenget til Ornstein og Mann i 2012 var å kritisere det de kalte en utbredt og villedet «begge sider»-

argumentasjon (Ornstein & Mann, 2012, s. xiv). De kritiserte statsvitere, journalister og andre observatører av amerikansk politikk for å – feilaktig, i følge dem – presentere polariseringen som noenlunde symmetrisk (ibid.). I underkant av et tiår senere, i 2021, virker et helt forskningsfelt å ha samlet seg bak de to, i opposisjon til Joe Manchins og Kyrsten Sinemas virkelighetsoppfatning (Aldrich et al., 2021).

6.2.4 Selvrefleksjon

Formålet med å se faglitteratur og denne oppgavens diskurser i sammenheng, slik jeg nå har gjort over, er å stille et par kritiske spørsmål knyttet til min egen rolle som mulig deltaker i en bestemt *forskningsdiskurs*. Slik jeg selv ser det, tar jeg nemlig del i den forskningsdiskursen der blant annet Norris, Ziblatt, Levitsky, Diamond, Ornstein og Mann er autoritative figurer.

Den kanskje aller tydeligste måten å vise dette på er en kjapp titt på pensumlister til relevante statsvitenskapelige masteremner jeg selv har deltatt i som masterstudent ved Universitetet i Oslo. I «STV4326: Threats to Modern Democracy», et statsvitenskapelig masteremne jeg selv fulgte våren 2022, var *How Democracies Die* av Daniel Ziblatt og Steven Levitsky hoved-pensumbok (STV4326, 2022). Det samme var *Cultural Backlash* av Pippa Norris (ibid.).

Det er ingenting merkelig i dette, for disse bidragene er relevante, og Levitsky, Ziblatt og Norris er, som nevnt, autoritative stemmer på feltet. Samtidig uttrykker altså de samme forskerne *alarm* helt eksplisitt, de konstruerer ‘Republikanerne’ svært likt som alarm-diskursen, og de ga til og med en innstendig oppfordring til Demokratene i Kongressen om å gjennomføre den mye omtalte endringen av filibuster-regelen for å få vedtatt valg- og stemmerettsreformer i fraværet av Republikansk støtte til dem (Aldrich et al., 2021).

Med dette i mente, kan det tenkes at jeg, som masterstudent i statsvitenskap ved Universitetet i Oslo, selv er en del av en statsvitenskapelig forskningsdiskurs som i betydelig grad støtter opp under alarm-diskursen heller enn tverrpolitisk samarbeid-diskursen? I så fall frembringer dette visse spørsmål. Kan det for eksempel hende at jeg selv, i analysen, underbevisst, har presentert alarm-diskursen som mer *sann* – dvs. i tråd med den materielle virkeligheten – enn tverrpolitisk samarbeid-diskursen? For å ta et helt konkret eksempel, kan det hende at jeg viet

mer plass til og formulerte meg mer kritisk til Manchins og Sinemas ikke-nøytrale bruk av ordet «bipartisanship», sammenliknet med hvordan jeg omtalte Bidens, Schumers og Warnocks ikke-nøytrale bruk av begreper som «Jim Crow 2.0» og «The Big Lie»?

Slike spørsmål blir opp til leseren å bedømme, men de viser uansett til en gjennomgående utfordring for diskursanalytikere. Diskursanalysen har sitt hovedfokus på 'synet på' og 'forestillinger om' virkeligheten og de mulige implikasjonene for politisk handling dette skaper – ikke *hva som faktisk er sant* (Bratberg, 2017, s. 61). Selv *forskning* – være det statsvitenskapelig eller annen type – blir dermed også grunnleggende ansett og behandlet som *diskurs*.

En positiv effekt av den samme utfordringen er imidlertid at den sporer an til kritisk refleksjon. Kanskje sporer det an til en viss erkjennelse av at også forskere påvirkes av politiske identitetskonstruksjoner, kollektive virkelighetsoppfatninger og forståelsesrammer, noe som videre legger føringer for valg av forskningstematikk, metode, empiri og selve gjennomføringen av en analyse?

Videre muliggjør synet på forskning som diskurs kanskje også interessante analyser av hvordan *offisiell diskurs* og *forskningsdiskurs* heller ikke eksisterer i isolasjon («offisiell diskurs» forstås her som diskurser forfektet av myndigheter og politikere). Kan det for eksempel tenkes at når et helt forskningsfelt med statsvitere fronter et synspunkt, så kan det påvirke og skape rom for politikere til å ta del i samme synspunkt eller fortolkningsramme? Kanskje har Biden, Schumer og Warnock selv blitt personlig påvirket av prominente statsviteres eller historikeres *alarm* for det amerikanske demokratiet? Eller vice versa – når myndigheter og prominente politikere tar del i visse diskurser, kanskje blir det enda mer passende og nærliggende for statsvitere og historikere å publisere bøker og studier som bekrefter det dominerende synet?

7.0 Konklusjon

Denne oppgaven har besvart følgende problemstilling: *Hvilke diskurser kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president, og hva slags implikasjoner for politisk handling fulgte av de rådende diskursene?*

I Kapittel 2 ble oppgavens viktigste metodologiske verktøy og diskursanalysens mest sentrale antakelser introdusert, og i Kapittel 3 ble oppgavens tekstutvalg grundig gjort rede for og diskutert. I analysen i Kapittel 4 ble problemstillingens første del («*Hvilke diskurser kom til uttrykk i Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president*») besvart og diskutert, og i Kapittel 5 ble problemstillingens andre del («*og hva slags implikasjoner for politisk handling fulgte av de rådende diskursene?*») besvart og diskutert. I Kapittel 6 ble en grunnleggende innvending til oppgavens empiri- og teoribruk drøftet, og diskursene ble satt i lys av statsvitenskapelig faglitteratur om partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang i USA. Denne belysningen sporet til slutt an til en kort, kritisk refleksjon om diskursanalyse og mitt eget mulige analytiske bias i skrivingen av denne oppgaven.

Oppgavens hovedkonklusjon, fra Kapittel 4 og Kapittel 5, er at to diskurser – diskurser i denne oppgaven forstått som *politiske identitetskonstruksjoner* – kom til uttrykk i Det demokratiske partiet. Jeg har i Kapittel 4 argumentert for at identitetskonstruksjonen av ‘Republikanerne’ (‘De andre’) som ‘anti-demokratiske’, ‘kyniske’, ‘konspiratoriske’, ‘upatriotiske’ – og ‘Demokratene’ (‘Selvet’) som det motsatte – utgjorde en *alarm-diskurs*. I Kapittel 5 har jeg videre lagt frem påstanden om at denne diskursen impliserte at nødvendig og passende politisk handling var vedtakelse av de to valg- og stemmerettsreformene *Freedom to Vote Act* og *John Lewis Voting Rights Advancement Act* gjennom tilslutning til endring av filibuster-regelen i Senatet. Samtidig har jeg vist hvordan en konkurrerende diskurs – *tverrpolitisk samarbeid-diskursen* – impliserte at nødvendig og passende politisk handling var ikke-vedtakelse av de samme reformene via ikke-tilslutning til endring av filibuster-regelen i Senatet. Denne diskursen bestod av en politisk identitetskonstruksjon der ‘De partipolitiske’ (‘De andre’) ble konstruert som ‘splittende’, ‘korttenkte’, ‘inkonsekvente’ og ‘uansvarlige’, mens ‘Oss tverrpolitiske’ (‘Selvet’) ble tillagt egenskaper som ‘samlende’, ‘langsiktige’, ‘konsekvente’ og ‘ansvarlige’. Der det i alarm-diskursen forelå anklager om

‘Jim Crow i nye klær’, ‘angrep mot valg og stemmeretten’, ‘The Big Lie’ og ‘autoritær utvikling’, forelå det i tverrpolitisk samarbeid-diskursen betoning av ‘begge partiers ansvar for partipolitisk splittelse’, ‘viktigheten av tverrpolitisk samarbeid’, ‘langsiktighet’ og ‘ansvarlighet’.

Et ytterligere funn fra analysen som knytter seg til andre del av problemstillingen er en bekreftelse av Lene Hansens hovedpoeng om at *identiske materielle ‘hendelser’ og ‘fakta’ kan bli tolket ulikt* avhengig av politiske aktørers ulike identitetskonstruksjoner/diskursive tilhørighet, og at det fra dette kan følge svært forskjellige implikasjoner for politisk handling (Hansen, 2006, s. 214). Der en rekke Demokratiske senatorer kan sies å ha ‘beveget seg fra tverrpolitisk samarbeid-diskursen til alarm-diskursen’ i løpet av Bidens første år som president, ble to Demokrater – Joe Manchin og Kyrsten Sinema – værende i tverrpolitisk samarbeid-diskursen. Dette ble videre avgjørende for det endelige politiske utfallet. Politiske utfall er ikke gitt – de avhenger av politiske aktørers konstruksjon av virkeligheten rundt seg og hvilken mening ‘fakta’, ‘hendelser’, ‘materielle faktorer’ og ‘institusjoner’ tilskrives (ibid., s. 214).

Videre er *oppgavens formål*, introdusert i innledningen av denne oppgaven, møtt. For det første har oppgaven i sin helhet vist at Lene Hansens utenrikspolitiske diskursanalysemodell – spesifikt hennes *tre analytiske briller for sporing av politisk identitetskonstruksjon* og hennes *koblings- og differensieringsprosess med binært motstridende egenskaper* – også kan benyttes for analyse av innenrikspolitisk debatt. For det andre har analysen av Det demokratiske partiets debatt om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid i Joe Bidens første år som USAs president *synliggjort bredden og dybden av Lene Hansens diskursanalysemodell*. Den har vist kontrastfylte representasjoner av virkeligheten, tilhørende ulike politiske posisjoner, nyanser og tvetydigheter i identitetskonstruksjonene av ‘Selvet’ og ‘De andre’, og til slutt artikuleringer av historisk betydningsfulle konsepter som del av konstruksjonen av identitet (ibid., s. 11). For det tredje har oppgaven vært det Hansen kaller et ‘case pluss’-studie ved at den har gitt en grundig, selvstendig analyse av Det demokratiske partiets debatt, noe som kan sies å ha en verdi i seg selv. Paradokset at partiet endte opp med ikke å vedta valg- og stemmerettsreformene VRAA og FTVA i Bidens første år – på tross av (1) det Demokratiske styringstriangelet, (2) reformenes erklærte prioritet for partiet, og (3) at Bidens første år ble ansett som den aktuelle tiden for å vedta reformene – er grundig belyst i analysen.

Til slutt utgjør oppgaven et bidrag til eksisterende litteratur. De siste årene er det forsket svært mye på *kausalforklaringer til* og *hvordan* partipolitisk polarisering og demokratisk tilbakegang manifesterer seg i USA, som vist i Kapittel 6. Denne oppgaven, derimot, har fokusert på de dominerende virkelighetsoppfatningene *de politiske aktørene selv hadde* om ‘partipolitisk polarisering’ og ‘demokratisk tilbakegang’ i et politisk viktig år – og ikke minst hvordan aktørenes selvforståelse og virkelighetsoppfatning på disse områdene hadde implikasjoner for politisk handling. På denne måten utgjør oppgaven forhåpentligvis et bidrag – riktignok av prøvende og begrenset art – til eksisterende litteratur.

Fremtidige undersøkelser i samme kategori som denne vil etter mitt syn kunne få mye ut av å rette fokus mot det politiske partiet som i denne oppgaven *ikke* er analysert direkte, nemlig Det republikanske partiet. For eksempel vil det kunne gi fruktbare resultater å undersøke hvilke kollektive virkelighetsoppfatninger om valg, stemmerett, demokrati og tverrpolitisk samarbeid som har vært rådende i *dette* partiet i senere år, og hvilke implikasjoner for politiske handlingsvalg som har fulgt av disse. Et slikt fokus ville trolig belyst store kontraster til Det demokratiske partiet, men – og kanskje mer interessant – vist på hvilke områder det eksisterer, eller ikke eksisterer, diskursiv spenning på Republikansk side.

Til slutt har denne analysen studert politisk debatt kun fra *det føderale nivået* i USA. Dette var et bevisst valg for hele oppgavens formål, men mye som skjer på føderalt nivå i USA – særlig knyttet til valg, stemmerett og demokrati – kan sies å ha sitt utspring fra utviklinger på delstatsnivå. Fremtidige undersøkelser knyttet til valg, stemmerett og demokrati som retter seg mot det *delstatlige* styringsnivået, og ikke det føderale, tror jeg derfor kan ha et betydelig potensiale.

8.0 Bibliografi

Kildene nedenfor er ført med norsk APA-manual, en nasjonal standard for norskspråklig APA-stil basert på APA 7th (Redaksjonen for norsk APA-stil, 2021). Utfyllende kildeinformasjon fra de 12 tekstene jeg har benyttet som hoved-empiri i oppgaven, altså tekstene fra Kapittel 4 og Kapittel 5 som vises i tidslinjen i Figur 9, ligger under «Transkripsjoner».

- Abramowitz, A., & McCoy, J. (2019). United States: Racial Resentment, Negative Partisanship, and Polarization in Trump's America. *The Annals of the American Academy of Political and Social Science*, 681(1), 137–156.
<https://doi.org/10.1177/0002716218811309>
- Aldrich, J., Alexander, R., Ames, B., Atkins, W., Avant, D., Azari, J., Bartels, L. M., Bartlett, R. V., Baughman, J., Baumgartner, F. R., Beem, C., Beer, C., Bendor, J., Berkman, M., Berman, S., Bishin, B., Blair, R., Blings, S., Brady, H. E., ... Ziblatt, D. (2021, 1. juni). *Statement of Concern*. Hentet 20. mai 2022 fra <http://newamerica.org/political-reform/statements/statement-of-concern/>
- Amy, J. (2022, 11. januar). Abrams noticeably absent from Biden's voting rights push. *The Associated Press News*. <https://apnews.com/article/voting-rights-joe-biden-voting-atlanta-stacey-abrams-7bb6e8cd4ad78267cc56d713ecdbf39d>
- Bacon, P. (2021, 16. september). Raphael Warnock, the freshman senator not playing it safe. *Washington Post*. <https://www.washingtonpost.com/opinions/2021/09/16/raphael-warnocks-relentless-voting-rights-push/>
- Barber, M. J., & McCarty, N. (2015). Causes and Consequences of Polarization. I *Solutions to Political Polarization in America* (s. 15–58). Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.1017/CBO9781316091906.002>
- Bermeo, N. (2016). On Democratic Backsliding. *Journal of Democracy*, 27(1), 5–19.
<https://doi.org/10.1353/jod.2016.0012>
- Biden, J. (2021a, oktober 22). *Remarks by President Biden in a CNN Town Hall with Anderson Cooper*. The White House. <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/10/22/remarks-by-president-biden-in-a-cnn-town-hall-with-anderson-cooper-2/>

- Biden, J. (2021b, 13. juli). *Remarks by President Biden on Protecting the Sacred, Constitutional Right to Vote*. The White House. <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/07/13/remarks-by-president-biden-on-protecting-the-sacred-constitutional-right-to-vote/>
- Biden, J. (2022, 12. januar). *Remarks by President Biden on Protecting the Right to Vote*. The White House. <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2022/01/11/remarks-by-president-biden-on-protecting-the-right-to-vote/>
- Blow, C. M. (2022, 13. januar). Biden Fully Enters the Battle to Save Democracy ... When It's Nearly Over. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/2022/01/12/opinion/biden-filibuster-voting-rights.html>
- Boréus, K., & Bergström, G. (2012). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys* (3. utg.). Studentlitteratur.
- Bratberg, Ø. (2017). *Tekstanalyse for samfunnsvitere* (2. utg.). Cappelen Damm Akademisk.
- Brennan Center for Justice. (2021a, 20. september). *The Freedom to Vote Act*.
<https://www.brennancenter.org/our-work/research-reports/freedom-vote-act>
- Brennan Center for Justice. (2021b, 22. desember). *The John Lewis Voting Rights Advancement Act*. <https://www.brennancenter.org/our-work/research-reports/john-lewis-voting-rights-advancement-act>
- Brennan Center for Justice. (2021c, 1. april). *Voting Laws Roundup: March 2021*.
<https://www.brennancenter.org/our-work/research-reports/voting-laws-roundup-march-2021>
- Brotman, S. (2021, 30. juli). End the «Big Lie» label about 2020 presidential election. There's a better term. *Nashville Tennessean*.
<https://www.tennessean.com/story/opinion/2021/07/30/end-the-big-lie-label-about-2020-presidential-election/5435456001/>
- Cambridge Dictionary. (2022a). “bipartisanship” i *Cambridge Dictionary*. Hentet 20. mai 2022 fra <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/bipartisanship>
- Cambridge Dictionary. (2022b). “partisanship” i *Cambridge Dictionary*. Hentet 20. mai 2022 fra <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/partisanship>
- Campbell, J. E. (2016). *Polarized: Making Sense of a Divided America*. Princeton University Press.
- Carney, E. N. (2015, 16. mars). Standing Together Against Any Action. *CQ Weekly*.
https://library.cqpress.com/cqmagazine/file.php?path=/files/wr20150316-2014_Party_Unity.pdf

- Chavez, N. (2022, 11. januar). Georgia voting rights groups boycott Biden's Atlanta speech: «We don't need even more photo ops. We need action». *CNN*.
<https://www.cnn.com/2022/01/10/politics/georgia-voting-rights-advocates-biden-visit/index.html>
- Collins, S., & Coons, C. (2017, 7. april). *Senators Collins, Coons Lead Effort to Preserve 60 Vote Threshold for Legislation*. <https://www.collins.senate.gov/newsroom/senators-collins-coons-lead-effort-preserve-60-vote-threshold-legislation>
- Coons, C. (2022, 19. januar). *Senate Session*. <https://www.c-span.org/video/?517308-1/senate-blocks-voting-rights-bill-fails-change-filibuster>
- Dancey, L., & Sheagley, G. (2018). Partisanship and Perceptions of Party-Line Voting in Congress. *Political Research Quarterly*, 71(1), 32–45.
<https://doi.org/10.1177/1065912917722233>
- DeBonis, M. (2021, 14. september). Revised Democratic voting bill drops controversial provisions, tweaks others as pressure for action mounts. *Washington Post*.
https://www.washingtonpost.com/politics/revised-democratic-voting-bill-drops-controversial-provisions-tweaks-others-as-pressure-for-action-mounts/2021/09/14/6c59def8-150a-11ec-9589-31ac3173c2e5_story.html
- Derrida, J. (1976). *Of grammatology*. Johns Hopkins University Press.
- Desilver, D. (2022, 10. mars). The polarization in today's Congress has roots that go back decades. *Pew Research Center*. <https://www.pewresearch.org/fact-tank/2022/03/10/the-polarization-in-todays-congress-has-roots-that-go-back-decades/>
- Diamond, L. (2021, 15. januar). The Capitol Siege Is the Wake-up Call America Shouldn't Have Needed. *Foreign Affairs*. <https://www.foreignaffairs.com/articles/united-states/2021-01-07/capitol-siege-wake-call-america-shouldnt-have-needed>
- Dunn, K. C., & Neumann, I. B. (2016). *Undertaking discourse analysis for social research*. University Of Michigan Press.
- Flegenheimer, M. (2017, 6. april). Senate Republicans Deploy 'Nuclear Option' to Clear Path for Gorsuch. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/2017/04/06/us/politics/neil-gorsuch-supreme-court-senate.html>
- Forgey, Q. (2022, 11. januar). King family: 'Difficult decision' to attend Biden's voting rights speech. *Politico*. <https://www.politico.com/news/2022/01/11/king-family-biden-voting-rights-speech-526873>

- Freedom House. (2016). *Freedom in the World 2016: Anxious Dictators, Wavering Democracies: Global Freedom under Pressure*. (Freedom House Rapport 2016). <https://freedomhouse.org/article/new-report-freedom-world-2016-anxious-dictators-wavering-democracies>
- Freedom House. (2022). *Freedom in the World 2022: The Global Expansion of Authoritarian Rule*. (Freedom House Rapport 2022). <https://freedomhouse.org/report/freedom-world/2022/global-expansion-authoritarian-rule>
- Gardner, A., Rabinowitz, K., & Stevens, H. (2021, 11. mars). How GOP-backed voting measures could create hurdles for tens of millions of voters. *Washington Post*. <https://www.washingtonpost.com/politics/interactive/2021/voting-restrictions-republicans-states/>
- GovTrack. (2021, 30. januar). *Report Cards for 2020—Ideology Score—All Senators*. GovTrack.Us. Hentet 20. mai 2022 fra <https://www.govtrack.us/congress/members/report-cards/2020/senate/ideology>
- Hacker, J. S. (2006). *Off center: The Republican revolution and the erosion of American democracy*. Yale University Press.
- Hacker, J. S., & Pierson, P. (2018). The Dog That Almost Barked: What the ACA Repeal Fight Says about the Resilience of the American Welfare State. *Journal of Health Politics, Policy and Law*, 43(4), 551–577. <https://doi.org/10.1215/03616878-6527935>
- Haggard, S., & Kaufman, R. (2021). *Backsliding: Democratic Regress in the Contemporary World*. Cambridge University Press.
- Hansen, L. (2006). *Security as practice: Discourse analysis and the Bosnian war*. Routledge.
- Harb, A. (2021, 6. januar). US Democrats win Senate majority to secure government trifecta. *Middle East Eye*. <http://www.middleeasteye.net/news/warnock-ossoff-democrats-win-senate-georgia>
- Hassan, M. (2022, 19. januar). *Senate Session*. <https://www.c-span.org/video/?517308-1/senate-blocks-voting-rights-bill-fails-change-filibuster>
- Herf, J. (2006). *The Jewish enemy: Nazi propaganda during World War II and the Holocaust*. Belknap Press.
- Hitler, A. (1939). *Mein Kampf* (J. V. Murphy, Overs.). Hurst and Blackett. <https://greatwar.nl/books/meinkampf/meinkampf.pdf>. (Opprinnelig utgitt 1925)
- Hulse, C. (2022, 13. januar). Sinema Rejects Changing Filibuster, Dealing Biden a Setback. *The New York Times*. <https://www.nytimes.com/2022/01/13/us/politics/sinema-voting-rights-bill.html>

- Hyde, S. D. (2020). Democracy's backsliding in the international environment. *Science*, 369(6508), 1192–1196. <https://doi.org/10.1126/science.abb2434>
- H.R.1. (2021). *H.R.1 - For the People Act of 2021*. <https://www.congress.gov/bill/117th-congress/house-bill/1>
- H.R.4. (2021). *H.R.4 - John R. Lewis Voting Rights Advancement Act of 2021*. Advancement Act of 2021. <https://www.congress.gov/bill/117th-congress/house-bill/4>
- International IDEA. (2021). *The Global State of Democracy 2021: Building resilience in a pandemic era*. (International Institute for Democracy and Electoral Assistance Rapport 2021). <https://doi.org/10.31752/idea.2021.91>
- Jørgensen, M., & Phillips, L. (1999). *Diskursanalyse som teori og metode*. Forlaget Samfundslitteratur.
- Kawakatsu, M., Lelkes, Y., Levin, S. A., & Tarnita, C. E. (2021). Interindividual cooperation mediated by partisanship complicates Madison's cure for "mischiefs of faction". *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 118(50), e2102148118. <https://doi.org/10.1073/pnas.2102148118>
- Kilgore, E. (2021, 20. januar). History Suggests Democratic Trifecta Could Be Short-lived. *Intelligencer*. <https://nymag.com/intelligencer/2021/01/history-suggests-democrats-trifecta-could-be-short-lived.html>
- King, A. (2021, 19. oktober). *User Clip: Sen. Angus King*. <https://www.c-span.org/video/?c4982624/user-clip-sen-angus-king>
- King, A. (2022, 19. januar). *Senators Cardin, Cotton, King and Others on Voting Rights*. <https://www.c-span.org/video/?517308-13/senators-cardin-cotton-king-voting-rights>
- King, G., Keohane, R. O., & Verba, S. (1994). *Designing social inquiry: Scientific inference in qualitative research*. Princeton University Press.
- Laclau, E., & Mouffe, C. (2001). *Hegemony and socialist strategy: Towards a radical democratic politics* (2. utg.). Verso.
- Leonard, N. E., Lipsitz, K., Bizyaeva, A., Franci, A., & Lelkes, Y. (2021). The nonlinear feedback dynamics of asymmetric political polarization. *Proceedings of the National Academy of Sciences - PNAS*, 118(50), 1-11. <https://doi.org/10.1073/pnas.2102149118>
- Levitsky, S., & Ziblatt, D. (2018). *How democracies die: What history reveals about our future*. Penguin Books.
- Manchin, J. (2021a, 7. april). I will not vote to eliminate or weaken the filibuster. *Washington Post*. https://www.washingtonpost.com/opinions/joe-manchin-filibuster-vote/2021/04/07/cdbd53c6-97da-11eb-a6d0-13d207aadb78_story.html

- Manchin, J. (2021b, 6. juni). Why I'm voting against the For the People Act. *Charleston Gazette-Mail*. https://www.wvgazettemail.com/opinion/op_ed_commentaries/joe-manchin-why-im-voting-against-the-for-the-people-act/article_c7eb2551-a500-5f77-aa37-2e42d0af870f.html
- Manchin, J. (2022, 19. januar). *Senator Manchin on Filibuster Rule Changes*. <https://www.c-span.org/video/?517308-11/senator-manchin-filibuster-rule>
- Mann, T. E., & Ornstein, N. J. (2012). *It's even worse than it looks: How the American constitutional system collided with the new politics of extremism*. Basic Books.
- Mathisen, W. C. (1997). Diskursanalyse for statsvitere: Hva, hvorfor og hvordan. (Bd. 01/97). *Institutt for statsvitenskap, Universitetet i Oslo*.
https://www.nb.no/items/URN:NBN:no-nb_digibok_2010042806055?page=0
- McCarty, N. (2019). *Polarization: What Everyone Needs to Know*. Oxford University Press.
- Medzihorsky, J., Littvay, L., & Jenne, E. K. (2014). Has the Tea Party Era Radicalized the Republican Party? Evidence from Text Analysis of the 2008 and 2012 Republican Primary Debates. *PS, Political Science & Politics*, 47(4), 806–812.
<https://doi.org/10.1017/S1049096514001085>
- Merriam-Webster. (2022a). “bipartisan” i *Merriam-Webster.com*. Hentet 20. mai 2022 fra <https://www.merriam-webster.com/dictionary/bipartisan>
- Merriam-Webster. (2022b). “partisan” i *Merriam-Webster.com*. Hentet 20. mai 2022 fra <https://www.merriam-webster.com/dictionary/partisan>
- Mickey, R., Levitsky, S., & Way, L. A. (2017). Is America Still Safe for Democracy? Why the United States Is in Danger of Backsliding. *Foreign Affairs (New York, N.Y.)*, 96(3), 20–29.
- Naylor, B. (2022, 18. januar). The Senate is set to debate voting rights. Here's what the bills would do. *NPR*. <https://www.npr.org/2022/01/18/1073021462/senate-voting-rights-freedom-to-vote-john-lewis-voting-rights-advancement-act>
- Nilsen, E. (2021, 3. mars). House Democrats' massive voting rights bill, explained. *Vox*.
<https://www.vox.com/2021/3/3/22309123/house-democrats-pass-voting-rights-bill-hr1>
- Norris, P. (2021, 7. januar). It Happened in America. *Foreign Affairs*.
<https://www.foreignaffairs.com/articles/united-states/2021-01-07/it-happened-america>
- Norris, P., & Inglehart, R. (2019). *Cultural Backlash: Trump, Brexit, and Authoritarian Populism*. Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/9781108595841>

- Olson, T. (2022, 13. januar). Why Senate Democrats who signed Susan Collins' pro-filibuster letter in 2017 want to get rid of it now. *Fox News*.
<https://www.foxnews.com/politics/senate-democrats-filibuster-letter-2017-elections-bills>
- Panetta, G. (2022, 20. januar). What's in the major voting rights bill that Senate Republicans voted to block. *Business Insider*. <https://www.businessinsider.com/freedom-to-vote-act-john-lewis-voting-rights-bill-explainer-2022-1>
- Paulson, A. (2010, 11. oktober). 'Dead aim' ad: Rifle-toting Senate hopeful blasts hole in cap-and-trade. *The Christian Science Monitor*.
<https://www.csmonitor.com/USA/Politics/The-Vote/2010/1011/Dead-aim-ad-Rifle-toting-Senate-hopeful-blasts-hole-in-cap-and-trade>
- Pelosi, N. (2021, 24. august). *Speaker Pelosi Remarks on Voting Rights*. <https://www.c-span.org/video/?514261-1/speaker-pelosi-house-democrats-hold-news-conference-voting-rights-legislation>
- Pelosi, N. (2022, 19. januar). *Pelosi Statement on Senate Vote on Urgent Voting Rights Legislation*. <https://www.speaker.gov/newsroom/11922-1>
- Peters, J. W. (2013, 21. november). In Landmark Vote, Senate Limits Use of the Filibuster. *The New York Times*. <https://www.nytimes.com/2013/11/22/us/politics/reid-sets-in-motion-steps-to-limit-use-of-filibuster.html>
- Pierson, P., & Schickler, E. (2020). Madison's Constitution Under Stress: A Developmental Analysis of Political Polarization. *Annual Review of Political Science*, 23(1), 37–58.
<https://doi.org/10.1146/annurev-polisci-050718-033629>
- Polity IV. (2021). *Polity IV Index for United States in 2020 and 2021*. (Polity IV Rapport 2021). Hentet 20. mai 2022 fra <https://www.systemicpeace.org/>
- Putin, V. (2021, 12. juli). *Article by Vladimir Putin "On the Historical Unity of Russians and Ukrainians"*. President of Russia. Hentet 20. mai 2022 fra
<http://en.kremlin.ru/events/president/news/66181>
- Putin, V. (2022, 21. februar). *Address by the President of the Russian Federation*. President of Russia. Hentet 20. mai 2022 fra <http://en.kremlin.ru/events/president/news/67828>
- Ramzy, A. (2022, 24. februar). The Invasion of Ukraine: How Russia Attacked and What Happens Next. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/2022/02/24/world/europe/why-russia-attacked-ukraine.html>
- Redaksjonen for norsk APA-stil. (2021). *Norsk APA-manual: En nasjonal standard for norskspråklig APA-stil basert på APA 7th* (Versjon 1.7). Unit.
<https://www.unit.no/tjenester/norsk-apa-referansestil>

- Reich, R. (2021, 7. mars). Biden's no LBJ but he must protect voting rights. What else is the presidency for? *The Guardian*.
<https://www.theguardian.com/commentisfree/2021/mar/07/joe-biden-lbj-lyndon-johnson-voting-rights-filibuster>
- Roberts, K. M. (2019). Parties, Populism, and Democratic Decay: A Comparative Perspective on Political Polarization in the United States. I K. Weyland & R. L. Madrid (Red.), *When Democracy Trumps Populism: European and Latin American Lessons for the United States* (s. 132–153). Cambridge University Press.
<https://doi.org/10.1017/9781108692793.007>
- Russell, A. (2021). Minority Opposition and Asymmetric Parties? Senators' Partisan Rhetoric on Twitter. *Political Research Quarterly*, 74(3), 615–627.
<https://doi.org/10.1177/1065912920921239>
- Saunders, B., Sim, J., Kingstone, T., Baker, S., Waterfield, J., Bartlam, B., Burroughs, H., & Jinks, C. (2017). Saturation in qualitative research: Exploring its conceptualization and operationalization. *Quality & Quantity*, 52(4), 1893–1907.
<https://doi.org/10.1007/s11135-017-0574-8>
- Schultze, Q. J., & Bytwerk, R. L. (2012). Plausible quotations and reverse credibility in online vernacular communities. *ETC: A Review of General Semantics*, 69(2), 216–234.
- Schumer, C. (2021, 24. mars). *Full Committee Hearing. S.1, the For the People Act*.
<https://www.rules.senate.gov/hearings/s1-the-for-the-people-act>
- Schumer, C. (2022, 18. januar). *Senate Majority Leader Schumer on Voting Rights Bill*.
<https://www.c-span.org/video/?517278-2/senate-majority-leader-schumer-voting-rights-bill>
- Shear, M. D., & Saul, S. (2021, 3. januar). Trump, in Taped Call, Pressured Georgia Official to 'Find' Votes to Overturn Election. *The New York Times*.
<https://www.nytimes.com/2021/01/03/us/politics/trump-raffensperger-call-georgia.html>
- Sherman, A. (2021, 11. oktober). What's in the voting rights bill named for John Lewis? *PolitiFact*. <https://www.politifact.com/article/2021/oct/11/whats-voting-rights-bill-named-john-lewis/>
- Sinclair, B. (2006). *Party Wars: Polarization and the Politics of National Policy Making*. University of Oklahoma Press.
- Sinema, K. (2021, 21. juni). We have more to lose than gain by ending the filibuster. *Washington Post*. <https://www.washingtonpost.com/opinions/2021/06/21/kyrsten-sinema-filibuster-for-the-people-act/>

- Sinema, K. (2022, 13. januar). *Senator Sinema Says She Opposes Changing Filibuster Rules*.
<https://www.c-span.org/video/?517228-6/senator-sinema-opposes-changing-filibuster-rules>
- STV4326. (2022). *Semesterside for STV4326—Vår 2022—Universitetet i Oslo*. Hentet 20. mai 2022 fra
<https://www.uio.no/studier/emner/sv/statsvitenskap/STV4326/v22/index.html>
- S.1. (2021). *S.1 - For the People Act of 2021*. <https://www.congress.gov/bill/117th-congress/senate-bill/1/text>
- S.2747. (2021). *S.2747 - Freedom to Vote Act*. <https://www.congress.gov/bill/117th-congress/senate-bill/2747>
- The Economist Intelligence Unit. (2016). *Democracy Index 2016: Revenge of the “deplorables”*. (The Economist Intelligence Unit Rapport 2016).
https://www.eiu.com/public/topical_report.aspx?campaignid=DemocracyIndex2016
- The Economist Intelligence Unit. (2021). *Democracy Index 2021: The China challenge*. (The Economist Intelligence Unit Rapport 2021).
<https://www.eiu.com/n/campaigns/democracy-index-2021/>
- Theriault, S. M. (2013). *The Gingrich Senators: The Roots of Partisan Warfare in Congress*. Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780199307456.001.0001>
- U.S. Constitution. *The Constitution of the United States: A Transcription*. National Archives. <https://www.archives.gov/founding-docs/constitution-transcript>
- U.S. Senate. (2022). *U.S. Senate: About Filibusters and Cloture | Historical Overview*. Hentet 20. mai 2022 fra <https://www.senate.gov/about/powers-procedures/filibusters-cloture/overview.htm>
- V-Dem (Varieties of Democracy Institute). (2017). *Democracy Report 2017: Democracy at Dusk?* (Varieties of Democracy Institute Rapport 2017). https://v-dem.net/democracy_reports.html
- V-Dem (Varieties of Democracy Institute). (2021). *Democracy Report 2021: Autocratization Turns Viral*. (Varieties of Democracy Institute Rapport 2021). https://v-dem.net/democracy_reports.html
- VoteView. (2022). *Congress View*. Hentet 20. mai 2022 fra
<https://voteview.com/congress/senate>
- Waldner, D., & Lust, E. (2018). Unwelcome Change: Coming to Terms with Democratic Backsliding. *Annual Review of Political Science*, 21(1), 93–113.
<https://doi.org/10.1146/annurev-polisci-050517-114628>

- Warnock, R. (2021a, 17. mars). *Senator Warnock's First Floor Speech*. <https://www.c-span.org/video/?509954-5/senator-warnocks-floor-speech>
- Warnock, R. (2021b, 14. desember). *Senator Warnock Calls for Senate Rules Change to Pass Voting Rights Legislation*. <https://www.c-span.org/video/?c4991915/senator-warnock-calls-senate-rules-change-pass-voting-rights-legislation>
- Warnock, R. (2022, 19. januar). *Senators Crapo, Leahy, Sanders, Ossoff and Warnock on Voting Rights*. <https://www.c-span.org/video/?517308-15/senators-crapo-leahy-sanders-ossoff-warnock-voting-rights>
- Wæver, O. (1996). European security identities. *Journal of Common Market Studies*, 34(1), 103-132.
- Yen, H. (2021, 2. juni). Manchin, Sinema do not vote with GOP more. *The Associated Press News*. <https://apnews.com/article/ap-fact-check-voting-rights-government-and-politics-c65d4424c200ede56fc31db42e28e084>

Transkripsjoner

Alle de følgende tekstene er hentet fra offisielle transkriberinger (fra *Congressional Record* via congress.gov eller fra *Det hvite hus* via whitehouse.gov), eller fra nettsidene til avisene avisartiklene er publisert i. All tekst som er kopiert fra offisielle transkriberinger, altså all tekst som originalt er fremført muntlig, har jeg selv gjennomgått kvaliteten på ved å lytte til originalopptak, ord for ord. Dette er gjort for å sikre korrekt gjengivelse, noe som videre sikrer at all empiri benyttet i oppgaven er sitert riktig. Jeg benytter dobbelt klammetegn ([[]]) for egen korrektur. Dette kan kanskje virke vel pirkete, men enkelte steder er faktisk noe av det jeg bruker som empiri i analysen transkribert feil av Congressional Record/Det hvite hus, og da er det viktig at jeg viser dette. Ett eksempel på dette er i Chuck Schumers tale fra 24. mars 2021. Her har jeg lagt til følgende korrektur: «[[Min endring i tråd med originalopptak: «If we don't stop these vicious and often racist actions, third world autocracy like Erdogan's Turkey or Orban's Hungary will be on its way.»]]». I original-transkriberingen til Congressional Record stod det derimot, feilaktig, det følgende: «(...) don't stop these vicious and often racist actions. A Third World autocracy, like Erdogan's Turkey or Orban's Hungary will be on its way». Tekstene som ikke er muntlig fremført, altså avisartiklene, er kopiert direkte.

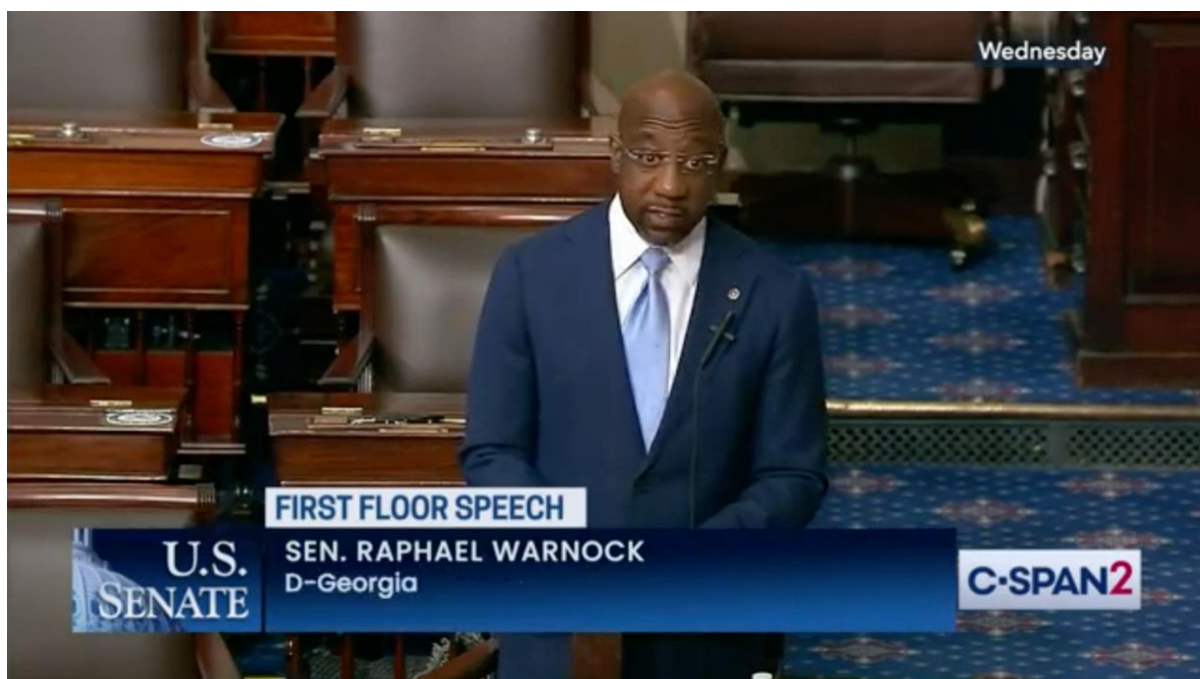
Transkripsjoner av tekstene benyttet i Kapittel 4

1.

Senator Raphael Warnocks tale fra 17. mars 2021.

Tekst hentet fra Congressional Record: <https://www.congress.gov/congressional-record/2021/03/17/senate-section>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?509954-5/senator-warnocks-floor-speech>

Mr. President, before I begin my formal remarks, I want to pause to condemn the hatred and violence that took eight precious lives last night in Metropolitan Atlanta. I agree with Georgians, with Americans, with people of love all across the world. This unspeakable violence visited largely upon the Asian community is one that causes all of us to recommit ourselves to the way of peace, an active peace that prevents these kinds of tragedies from happening in the first place. We pray for these families.

Mr. President, I rise here today, as a proud American and as one of the newest Members of the Senate, in awe of the journey that has brought me to these hallowed Halls and with an abiding sense of reverence and gratitude for the faith and sacrifices of ancestors who paved the way.

I am a proud son of the great State of Georgia, born and raised in Savannah, a coastal city known for its cobblestone streets and verdant town squares. Towering oak trees, centuries old and covered in gray Spanish moss, stretched from one side of the street to the other, bend and beckon the lover of history and horticulture to this city by the sea. I was educated at Morehouse College, and I still serve in the pulpit of the Ebenezer Baptist Church, both in Atlanta, the cradle of the civil rights movement. And so like those oak trees in Savannah, my roots go down deep, and they stretch wide in the soil of Waycross, GA, and Burke County,

and Screven County. In a word, I am Georgia, a living example and embodiment of its history and its hope, of its pain and promise, the brutality and possibility.

At the time of my birth, Georgia's two Senators were Richard B. Russell and Herman E. Talmadge, both arch segregationists and unabashed adversaries of the civil rights movement. After the Supreme Court's landmark *Brown v. Board* ruling outlawing school segregation, Talmadge warned that "blood will run in the streets of Atlanta." Senator Talmadge's father, Eugene Talmadge, former Governor of our State, had famously declared: "The South loves the Negro in his place, but his place is at the back door." When once asked how he and his supporters might keep Black people away from the polls, he picked up a scrap of paper and wrote a single word on it: "Pistols."

Yet there is something in the American covenant, in its charter documents and its Jeffersonian ideals, that bends toward freedom. And led by a preacher and a patriot named King, Americans of all races stood up. History vindicated the movement that sought to bring us closer to our ideals, to lengthen and strengthen the cords of our democracy, and I now hold the seat—the Senate seat—where Herman E. Talmadge sat. That is why I love America.

I love America because we always have a path to make it better, to build a more perfect Union. It is the place where a kid like me, who grew up in public housing, the first college graduate in my family, can now stand as a United States Senator. I had an older father. He was born in 1917. Serving in the Army during World War II, he was once asked to give up his seat to a young teenager while wearing his soldier's uniform, as they said, "making the world safe for democracy." But he was never bitter. By the time I came along, he had already seen the arc of change in our country. He maintained his faith in God and in his family and in the American promise, and he passed that faith on to his children.

My mother grew up in Waycross, GA. Do you know where that is? It is way 'cross Georgia. Like a lot of Black teenagers in the 1950s, she spent her summers picking somebody else's tobacco and somebody else's cotton. But because this is America, the 82-year-old hands that used to pick somebody else's cotton went to the polls in January and picked her youngest son to be a United States Senator.

Ours is a land where possibility is born of democracy: a vote, a voice, a chance to help determine the direction of the country and one's own destiny within it—possibility born of democracy. That is why this past November and January, my mom and other citizens of Georgia grabbed hold of that possibility and turned out in record numbers, 5 million in November, 4.5 million in January—far more than ever in our State's history. Turnout for a typical runoff doubled, and the people of Georgia sent their first African-American Senator and first Jewish Senator, my brother JON OSSOFF, to these hallowed Halls.

But then, what happened? Some politicians did not approve of the choice made by the majority of voters in a hard-fought election in which each side got the chance to make its case to the voters. And rather than adjusting their agenda, rather than changing their message, they are busy trying to change the rules. We are witnessing right now a massive and unabashed assault on voting rights, unlike anything we have ever seen since the Jim Crow era. This is Jim Crow with new clothes.

Since the January election, some 250 voter suppression bills have been introduced by State legislatures all across the country, from Georgia to Arizona, from New Hampshire to Florida, using the big lie of voter fraud as a pretext for voter suppression—the same big lie that led to a violent insurrection on this very Capitol the day after my election. Within 24 hours, we elected Georgia's first African-American and Jewish Senators, and hours later the Capitol was assaulted. You see in just a few precious hours the tension very much alive in the soul of America. The question before all of us at every moment is, What will we do to push us in the right direction?

So politicians, driven by that big lie, aim to severely limit and in some cases eliminate automatic and same-day voter registration, mail-in and absentee voting, and early voting and weekend voting. They want to make it easier to purge voters from the voting roll altogether. As a voting rights activist, I have seen up close just how draconian these measures can be. I hail from a State that purged 200,000 voters from the rolls one Saturday night in the middle of the night. We know what is happening here. Some people don't want some people to vote.

I was honored on a few occasions to stand with our hero and my parishioner, John Lewis. I was his pastor, but I am clear: He was my mentor. On more than one occasion, we boarded buses together after Sunday church services as part of our Souls to the Polls program,

encouraging the Ebenezer Church family and other communities of faith to participate in the democratic process. Now, just a few months after Congressman Lewis's death, there are those in the Georgia legislature—some who even dared to praise his name—that are now trying to get rid of Sunday Souls to the Polls, making it a crime for people who pray together to get on a bus together in order to vote together. I think that is wrong. As a matter of fact, I think that a vote is a kind of prayer for the kind of world we desire for ourselves and for our children, and our prayers are stronger when we pray together.

To be sure, we have seen these kinds of voter suppression tactics before. They are part of a long and shameful history in Georgia and throughout our Nation. But refusing to be denied, Georgia citizens and citizens across our country braved the heat and the cold and the rain, some standing in line for 5 hours, 6 hours, 10 hours just to exercise their constitutional right to vote— young people, old people, sick people, working people already underpaid and forced to lose wages to pay a kind of poll tax while standing in line to vote.

And how do some politicians respond? Well, they are trying to make it a crime to give people water and a snack as they wait in lines that are obviously being made longer by their draconian actions. Think about that. Think about that. They are the ones making the lines longer through these draconian actions. And then they want to make it a crime to bring grandma some water while she is waiting in a line that they are making longer. Make no mistake, this is democracy in reverse. Rather than voters being able to pick the politicians, the politicians are trying to cherry-pick their voters. I say this cannot stand.

And so I rise, Mr. President, because that sacred and noble idea—one person, one vote—is being threatened right now. Politicians in my home State and all across America, in their craven lust for power, have launched a full-fledged assault on voting rights. They are focused on winning at any cost, even the cost of democracy itself. I submit that it is the job of each citizen to stand up for the voting rights of every citizen. And it is the job of this body to do all that it can to defend the viability of our democracy.

That is why I am a proud cosponsor of the For the People Act, which we introduced today. The For the People Act is a major step in the march toward our Democratic ideals, making it easier, not harder, for eligible Americans to vote by instituting commonsense, pro-democracy reforms, like establishing national automatic voter registration for every eligible citizen and

allowing all Americans to register to vote online and on election day; requiring States to offer at least 2 weeks of early voting, including weekends, in Federal elections, keeping Souls to the Polls programs alive; prohibiting States from restricting a person's ability to vote absentee or by mail; and preventing States from purging the voting rolls based solely on unreliable evidence like someone's voting history, something we have seen in Georgia and other States in recent years. And it would end the dominance of Big Money in our politics and ensure our public servants are there serving the public.

Amidst these voter suppression laws and tactics, including partisan and racial gerrymandering, and in a system awash in dark money and the dominance of corporate interests and politicians who do their bidding, the voices of the American people have been increasingly drowned out and crowded out and squeezed out of their own democracy. We must pass For the People so that the people might have a voice. Your vote is your voice, and your voice is your human dignity.

But not only that, we must pass the John Lewis Voting Rights Advancement Act. You know, voting rights used to be a bipartisan issue. The last time the voting rights bill was reauthorized was 2006. George W. Bush was President, and it passed this Chamber 98 to 0. But then, in its 2013 decision, the Supreme Court rejected the successful formula for supervision and preclearance contained in the 1965 Voting Rights Act. They asked Congress to fix it. That was nearly 8 years ago, and the American people are still waiting. Stripped of protections, voters in States with a long history of voter discrimination and voters in many other States have been thrown to the winds.

We Americans have noisy and spirited debates about many things, and we should. That is what it means to live in a free country. But access to the ballot ought to be nonpartisan. I submit that there should be 100 votes in this Chamber for policies that will make it easier for Americans to make their voices heard in our democracy. Surely, there ought to be at least 60 in this Chamber who believe, as I do, that the four most powerful words uttered in a democracy are "the people have spoken"; therefore, we must ensure that all of the people can speak.

But if not, we must still pass voting rights. The right to vote is preservative of all other rights. It is not just another issue alongside other issues. It is foundational. It is the reason why any

of us have the privilege of standing here in the first place. It is about the covenant we have with one another as an American people: “e pluribus unum,” out of many, one. It, above all else, must be protected.

So let’s be clear. I am not here today to spiral into the procedural argument regarding whether the filibuster in general has merits or has outlived its usefulness. I am here to say that this issue is bigger than the filibuster. I stand before you saying that this issue—access to voting and preempting politicians’ efforts to restrict voting—is so fundamental to our democracy that it is too important to be held hostage by a Senate rule, especially one historically used to restrict the expansion of voting rights. It is a contradiction to say we must protect minority rights in the Senate while refusing to protect minority rights in the society. Colleagues, no Senate rule should overrule the integrity of our democracy, and we must find a way to pass voting rights, whether we get rid of the filibuster or not.

So as I close—and nobody believes a preacher when he says “as I close”—let me say that I, as a man of faith, believe that democracy is the political enactment of a spiritual idea, the sacred worth of all human beings, the notion that we all have within us a spark of the divine, and a right to participate in the shaping of our destiny. Reinhold Niebuhr was right: [Humanity’s] capacity for justice makes democracy possible; but [humanity’s] inclination to injustice makes democracy necessary.

John Lewis understood that and was beaten on a bridge defending it. Amelia Boynton, like so many women not mentioned nearly enough, was gassed on that same bridge. A White woman named Viola Liuzzo was killed. Medgar Evers was murdered in his own driveway. Schwerner, Chaney, and Goodman, two Jews and an African American, standing up for that sacred idea of democracy, also paid the ultimate price. And we in this body would be stopped and stymied by bipartisan politics? Short-term political gain? Senate procedure? I say let’s get this done, no matter what. I urge my colleagues to pass these two bills, strengthen and lengthen the course of our democracy, secure our credibility as the premier voice for freedom-loving people and democratic movements all over the world, and win the future for all of our children. [/Mr. President/], I yield the floor.

2.

Senator og majoritetsleder Chuck Schumers senatskomitéinnlegg fra 24. mars 2021.

Tekst hentet fra Congressional Record: <https://www.congress.gov/117/chrg/CHRG-117shrg44074/CHRG-117shrg44074.pdf>

Bilde hentet fra hjemmesidene til Senatets regel- og administrasjonskomité:

<https://www.rules.senate.gov/hearings/s1-the-for-the-people-act>

This is the first committee meeting I am attending as Majority Leader because I believe this issue is so, so important.

Now, the story of American democracy is really messy and full of contradictions and halting progress one step forward, one step back.

It was a century and a half before women got the right to vote, another half century before African-Americans could enjoy the full rights of citizenship. It took mighty movements and decades of fraught political conflict to achieve even those basic dignities and establish the

United States as a full democracy worthy of the title. Progress in the right to vote is a hallmark of this democracy. When the found—when the Nation was founded, you had to be a white male property, white male, Protestant property owner in many of the states.

So a very small percent—if we kept those rules into effect, let's not change things, we maybe would have 5 percent or 10 percent of the American people voting, but no, our move to equality, our move to fairness has been inexorable, but it didn't happen on its own. It took mighty movements and decades of fraught political conflict to achieve those basic dignities and establish the United States, as I said, as a full democracy worthy of the title, but any American who thinks that the fight for a full and fair democracy is over is sadly and sorely mistaken.

Today, now, in the 21st century, there is a concerted nationwide effort to limit the right of American citizens to vote and to truly have a voice in their own Government. In the wake of the November elections, one of the safest in recent history, Republican led state legislatures have seized on the former President's big lie that the election was stolen and introduced more than 250 bills in 43 states aimed at tightening voting rules under the guise *[[the guise]]* of election integrity. Instead of doing what you should be doing when you lose an election in a democracy, attempting to win over those voters in the next election, Republicans instead are trying to disenfranchise those voters. Shame on them. In Iowa, where college students often rely on the flexibility provided by early and mail in voting, the Republican legislature voted to cut early voting by 9 days, close polls an hour earlier, and tightened rules on absentee voting. In Wisconsin, where urban and rural precincts face vastly different administrative burdens, Republicans have proposed limiting ballot boxes to only one municipality, no matter what, its size could be 10,000 voters in a rural Republican county or 500,000 voters in an urban Democratic voting county—one ballot drop box.

In Arizona, no fewer than 22 separate measures to limit voting rights have been introduced, including a bill to require every absentee ballot to be notarized. How are poor people going to pay for a notary when there is virtually no indication of fraud. It is one of the most despicable things I have seen in all my years. Shame, shame, shame. Other things in Arizona, two bills to ban automatic voter registration and same day registration, even though neither practice exists in Arizona. The most reprehensible effort of all might be found in Georgia, where Republicans recently passed a bill to eliminate early voting on Sunday. On Sunday, a day

when many churchgoing African-Americans participate in voter drives known as souls to the polls, what an astonishing coincidence. Outlaw voting on a day when African-American churches sponsor get out the vote efforts.

I would like one of the Republican members on this committee to give us a plain sense justification for that restriction, no early voting on Sundays. Why did Georgia Republicans outlaw? Monday through Saturday, legitimate voters show up, but Sunday is voter fraud day. Give me a break. Every one of us, Democrat, Republican, liberal and conservative, knows what the Georgia legislature is doing. They don't even have a good justification for it. This is infuriating. I would like to ask my Republican colleagues, why are you so afraid of democracy? Why, instead of trying to win voters over that you lost in the last election, are you trying to prevent them from voting?

Our country has come a long way, supposedly, since African Americans in the South were forced to guess the number of jelly beans in a jar in order to vote, but some of these voter suppression laws in Georgia and other Republican states smack of Jim Crow rearing its ugly head once again. It is 160 years since the 13th, 14th and 15th amendments abolished slavery and Jim Crow still seems to be with us. The laws, their various cousins in Republican state legislatures across the country, are one of the greatest threats we have to modern democracy in America according to The Washington Post. These laws could strain every available method of voting for tens of millions of Americans, the most sweeping contradiction of ballot access in the United States since the end of reconstruction. [[Min endring i tråd med originalopptaket: «The laws, their various cousins in Republican state legislatures across the country, are one of the greatest threats we have to modern democracy in America. According to The Washington Post, these laws could strain every available method of voting for tens of millions of Americans, the most sweeping contradiction of ballot access in the United States since the end of reconstruction.»]]

If one political party believes that when you lose an election, the answer isn't to win more votes but rather to try and prevent the other side from voting, we have an existential threat to democracy on our hands if we don't stop these vicious and often racist actions. A Third World autocracy, like Erdogan's Turkey or Orban's Hungary will be on its way. [[Min endring i tråd med originalopptaket: «If we don't stop these vicious and often racist actions, third world autocracy like Erdogan's Turkey or Orban's Hungary will be on its way.»]]. That

is why the country so badly needs S. 1, a bill that would combat all of these voter suppression efforts, a bill that would make it easier, not harder, to vote by automatically registering American voters when they get a driver's license, by guaranteeing at least 15 continuous days of early voting. A bill that would limit dark money and corruption in our politics and much more.

We are going to hear from my fellow Democratic committee members why the bill is so important, and I expect we are going to hear the same tired canards from our Republican colleagues, many of which have no basis in fact—most of which defy belief. We are going to hear that this bill, gasp, register Americans to vote is a Democratic power grab. We are going to hear that it is a Federal takeover of our elections, never mind that the founders, who my Republican colleagues invoke when it is time to confirm a rightwing judge, wrote in the Constitution, in the Constitution, that the Congress has the power to pass laws to determine the time, place, and manner of Federal elections. We have been down this road before. Opponents of voting rights throughout history have always said, leave it to the states, just leave it to the states to discriminate against African-Americans, Latinos, Native Americans, younger Americans in college.

It is shameful our Republican colleagues are proposing these ideas in 2020. The same kinds of states rights that have been used from time immemorial to prevent certain people from voting. Shame, shame, shame. This is not the usual political argument. This goes to the core of our democracy. The crowning achievement of the American civil rights movement was a Federal election law. You might know it better as the Voting Rights Act. Federal, [[federal,]] bipartisan. The truth is that we have passed scores of Federal election laws and amended our Constitution to guarantee the franchise to our citizens, often bipartisan, led by Republican Presidents. The Voting Rights Act of 1965, the National Voter Registration Act of 1993, the Help America Vote Act of 2002, the 14th, 15th, 19th, 23d, 24th and 26th Amendments. All election changes.

That is because in a democracy it shouldn't matter if a state wants to make it so onerous for a particular group to vote that it is nigh impossible. Is requiring a notary public any different than asking people to guess the number of jellybeans in a jar? I guarantee you the motivation is exactly the same. It shouldn't matter if a state wants to do it if it is so, so wrong, so [[so]] against the grain of our democracy.

Voting rights are sacrosanct. They must be inviolable, and if Congress has to pass a law or amend the Constitution to protect the voting rights of our citizens, that is what we should do. That is what we must do. That is what our democracy requires we do. [[Slettet: “as one”]]. S.1, the For the People Act, will be a priority in this Congress. Thank you.

3.

Senator Joe Manchin's første avisartikkel fra 7. april 2021.

Tekst og bilde hentet fra Washington Post: https://www.washingtonpost.com/opinions/joe-manchin-filibuster-vote/2021/04/07/cdbd53c6-97da-11eb-a6d0-13d207aadb78_story.html

When Americans vote to send their two senators to Washington, they trust that they will work to represent the interests of their state on equal footing with 98 other senators. I have always said, “If I can’t go home and explain it, I can’t vote for it.” And I respect that each of my colleagues has the same responsibility to their constituents.

It’s no accident that a state as small as West Virginia has the same number of senators as California or Texas. It goes to the heart of what representative government is all about. The Founding Fathers understood that the challenges facing a rural or small state would always be

very different from a more populous state. Designating each state with the same number of senators — regardless of the population — ensured that rural and small states and the Americans who live in them would always have a seat at the table.

The filibuster is a critical tool to protecting that input and our democratic form of government. That is why I have said it before and will say it again to remove any shred of doubt: There is no circumstance in which I will vote to eliminate or weaken the filibuster. The time has come to end these political games, and to usher a new era of bipartisanship where we find common ground on the major policy debates facing our nation.

Think about the recent history. In 2013, Senate Majority Leader Harry M. Reid (D-Nev.) led the charge to change Senate rules to eliminate the filibuster for Cabinet-level nominees and federal judges. I was one of only three Democratic senators to vote against this rule change. In 2017, Senate Majority Leader Mitch McConnell (R-Ky.) proposed to lower the threshold to end debate on Supreme Court nominees to a simple majority. I voted against that change, too. Despite my votes, both rules changes were enacted and the filibuster was weakened, allowing the majority to more easily enact its agenda with little to no input from the minority.

Every time the Senate voted to weaken the filibuster in the past decade, the political dysfunction and gridlock have grown more severe. The political games playing out in the halls of Congress only fuel the hateful rhetoric and violence we see across our country right now. The truth is, my Democratic friends do not have all the answers and my Republican friends do not, either. This has always been the case.

Generations of senators who came before us put their heads down and their pride aside to solve the complex issues facing our country. We must do the same. The issues facing our democracy today are not insurmountable if we choose to tackle them together.

Unfortunately, our leaders in the Senate fail to realize what goes around comes around. We should all be alarmed at how the budget reconciliation process is being used by both parties to stifle debate around the major issues facing our country today. Legislating was never supposed to be easy. It is hard work to address the needs of both rural and urban communities in a single piece of legislation, but it is the work we were elected to do.

I simply do not believe budget reconciliation should replace regular order in the Senate. How is that good for the future of this nation? Senate Democrats must avoid the temptation to abandon our Republican colleagues on important national issues. Republicans, however, have a responsibility to stop saying no, and participate in finding real compromise with Democrats.

Working legislation through regular order in the Senate prevents drastic swings in federal policymaking. Voting rights reforms, instituting health-care protections and changes to the federal tax code and business regulations take time to implement on the state and local levels. If the filibuster is eliminated or budget reconciliation becomes the norm, a new and dangerous precedent will be set to pass sweeping, partisan legislation that changes the direction of our nation every time there is a change in political control. The consequences will be profound — our nation may never see stable governing again.

Senators introduce bipartisan bills that seek to invest in broadband infrastructure, tax incentives to spur manufacturing investments in rural communities, reform the Department of Veterans Affairs, protect our children from harm and more.

There is also bipartisan support for voting reform and many of the initiatives outlined in the For the People Act. Our ultimate goal should be to restore bipartisan faith in our voting process by assuring all Americans that their votes will be counted, secured and protected. Efforts to expand voting hours and access, improve our election security and increase transparency in campaign finance and advertisement rules should and do have broad, bipartisan support and would quickly address the needs facing Americans today. Taking bipartisan action on voting reform would go a long way in restoring the American people's faith in Congress and our ability to deliver results for them.

We will not solve our nation's problems in one Congress if we seek only partisan solutions. Instead of fixating on eliminating the filibuster or shortcutting the legislative process through budget reconciliation, it is time we do our jobs.

4.

Senator Kyrsten Sinema's avisartikkel fra 21. juni 2021.

Tekst og bilde hentet fra Washington Post:

<https://www.washingtonpost.com/opinions/2021/06/21/kyrsten-sinema-filibuster-for-the-people-act/>

Everyday Arizonans are focused on questions that matter most in their daily lives.

Is my job secure? Can I expand my business? Can we afford college? What about health care? When can I retire? Is my community safe?

Meanwhile, much of Washington's focus is on a Senate rule requiring 60 votes to advance most legislation.

Arizonans expect me to do what I promised when I ran for the House and the Senate: to be independent — like Arizona — and to work with anyone to achieve lasting results.

Lasting results — rather than temporary victories, destined to be reversed, undermining the certainty that America’s families and employers depend on.

The best way to achieve durable, lasting results? Bipartisan cooperation.

I understand bipartisanship seems outdated to many pundits. But the difficult work of collaboration is what we expect in Arizona. And I still believe it is the best way to identify realistic solutions — instead of escalating all-or-nothing political battles that result in no action, or in whipsawing federal policy reversals.

Since I was elected to Congress, a bipartisan approach has produced laws curbing suicide among our troops and veterans, boosting American manufacturing, delivering for Native American communities, combating hate crimes, and protecting public lands.

It’s no secret that I oppose eliminating the Senate’s 60-vote threshold. I held the same view during three terms in the U.S. House, and said the same after I was elected to the Senate in 2018. If anyone expected me to reverse my position because my party now controls the Senate, they should know that my approach to legislating in Congress is the same whether in the minority or majority.

Once in a majority, it is tempting to believe you will *stay* in the majority. But a Democratic Senate minority used the 60-vote threshold just last year to filibuster a police reform proposal and a covid-relief bill that many Democrats viewed as inadequate. Those filibusters were mounted not as attempts to block progress, but to force continued negotiations toward better solutions.

And, sometimes, the filibuster, as it’s been used in previous Congresses, is needed to protect against attacks on women’s health, clean air and water, or aid to children and families in need.

My support for retaining the 60 vote threshold is not based on the importance of any particular policy. It is based on what is best for our democracy. The filibuster compels moderation and helps protect the country from wild swings between opposing policy poles.

To those who want to eliminate the legislative filibuster to pass the For the People Act (voting-rights legislation I support and have co-sponsored), I would ask: Would it be good for

our country if we did, only to see that legislation rescinded a few years from now and replaced by a nationwide voter-ID law or restrictions on voting by mail in federal elections, over the objections of the minority?

To those who want to eliminate the legislative filibuster to expand health-care access or retirement benefits: Would it be good for our country if we did, only to later see that legislation replaced by legislation dividing Medicaid into block grants, slashing earned Social Security and Medicare benefits, or defunding women's reproductive health services?

To those who want to eliminate the legislative filibuster to empower federal agencies to better protect the environment or strengthen education: Would it be good for our country if we did, only to see federal agencies and programs shrunk, starved of resources, or abolished a few years from now?

This question is less about the immediate results from any of these Democratic or Republican goals — it is the likelihood of repeated radical reversals in federal policy, cementing uncertainty, deepening divisions and further eroding Americans' confidence in our government.

And to those who fear that Senate rules will change anyway as soon as the Senate majority changes: I will not support an action that damages our democracy because someone else did so previously or might do so in the future. I do not accept a new standard by which important legislation can only pass on party-line votes — and when my party is again in the Senate minority, I will work just as hard to preserve the right to shape legislation.

Good-faith arguments have been made both criticizing and defending the Senate's 60-vote threshold. I share the belief expressed in 2017 by 31 Senate Democrats opposing elimination of the filibuster — a belief shared by President Biden. While I am confident that several senators in my party still share that belief, the Senate has not held a debate on the matter.

It is time for the Senate to debate the legislative filibuster, so senators and our constituents can hear and fully consider the concerns and consequences. Hopefully, senators can then focus on crafting policies through open legislative processes and amendments, finding compromises that earn broad support.

A group of 10 Democrats and 11 Republicans that I am helping lead has reached an agreement on an infrastructure investment framework. We are now negotiating with the administration. Bipartisan working groups to which I belong are negotiating how to address our broken immigration system and raise the federal minimum wage. I strongly support bipartisan discussions underway on police reform. The Senate recently passed a critical water infrastructure bill, as well as crucial research, development and manufacturing legislation.

It's possible that not all of these efforts will succeed — and those that do may not go as far as some of us wish.

But bipartisan policies that stand the test of time could help heal our country's divisions and strengthen Americans' confidence that our government is working for all of us and is worthy of all of us.

Instability, partisanship and tribalism continue to infect our politics. The solution, however, is not to continue weakening our democracy's guardrails. If we eliminate the Senate's 60-vote threshold, we will lose much more than we gain.

5.

Senator Joe Manchin's andre avisartikkel fra 6. juni 2021.

Tekst og bilde hentet fra Charleston Gazette-Mail:

https://www.wvgazettemail.com/opinion/op_ed_commentaries/joe-manchin-why-im-voting-against-the-for-the-people-act/article_c7eb2551-a500-5f77-aa37-2e42d0af870f.html

As such, congressional action on federal voting rights legislation must be the result of both Democrats and Republicans coming together to find a pathway forward or we risk further dividing and destroying the republic we swore to protect and defend as elected officials.

Democrats in Congress have proposed a sweeping election reform bill called the For the People Act. This more than 800-page bill has garnered zero Republican support. Why? Are the very Republican senators who voted to impeach Trump because of actions that led to an attack on our democracy unwilling to support actions to strengthen our democracy? Are these same senators, whom many in my party applauded for their courage, now threats to the very democracy we seek to protect?

The truth, I would argue, is that voting and election reform that is done in a partisan manner will all but ensure partisan divisions continue to deepen.

With that in mind, some Democrats have again proposed eliminating the Senate filibuster rule in order to pass the For the People Act with only Democratic support. They've attempted to demonize the filibuster and conveniently ignore how it has been critical to protecting the rights of Democrats in the past.

As a reminder, just four short years ago, in 2017 when Republicans held control of the White House and Congress, President Donald Trump was publicly urging Senate Republicans to eliminate the filibuster. Then, it was Senate Democrats who were proudly defending the filibuster. Thirty-three Senate Democrats penned a letter to Sens. Chuck Schumer, D-N.Y. and Mitch McConnell, R-Ky., warning of the perils of eliminating the filibuster.

It has been said by much wiser people than me that absolute power corrupts absolutely. Well, what I've seen during my time in Washington is that every party in power will always want to exercise absolute power, absolutely. Our founders were wise to see the temptation of absolute power and built in specific checks and balances to force compromise that serves to preserve our fragile democracy. The Senate, its processes and rules, have evolved over time to make absolute power difficult while still delivering solutions to the issues facing our country and I believe that's the Senate's best quality.

Yes, this process can be frustrating and slow. It will force compromises that are not always ideal. But consider the alternative. Do we really want to live in an America where one party can dictate and demand everything and anything it wants, whenever it wants? I have always said, “If I can’t go home and explain it, I can’t vote for it.” And I cannot explain strictly partisan election reform or blowing up the Senate rules to expedite one party’s agenda.

The truth is there is a better way – if we seek to find it together.

The Voting Rights Act, for example, was monumental in the fight to guarantee freer and fairer elections in the United States. Since its original passage, it has been reauthorized with overwhelming bipartisan votes five separate times. In addition, there is bipartisan support to pass the latest iteration of this legislation, the rightfully named John Lewis Voting Rights Advancement Act.

The John Lewis Voting Rights Advancement Act would update the formula states and localities must use to ensure proposed voting laws do not restrict the rights of any particular group or population. My Republican colleague, Sen. Lisa Murkowski, has joined me in urging Senate leadership to update and pass this bill through regular order. I continue to engage with my Republican and Democratic colleagues about the value of the John Lewis Voting Rights Advancement Act and I am encouraged by the desire from both sides to transcend partisan politics and strengthen our democracy by protecting voting rights.

Of course, some in my party have argued that now is the time to discard such bipartisan voting reforms and embrace election reforms and policies solely supported by one party. Respectfully, I do not agree.

I believe that partisan voting legislation will destroy the already weakening binds of our democracy, and for that reason, I will vote against the For the People Act. Furthermore, I will not vote to weaken or eliminate the filibuster. For as long as I have the privilege of being your U.S. senator, I will fight to represent the people of West Virginia, to seek bipartisan compromise no matter how difficult and to develop the political bonds that end divisions and help unite the country we love.

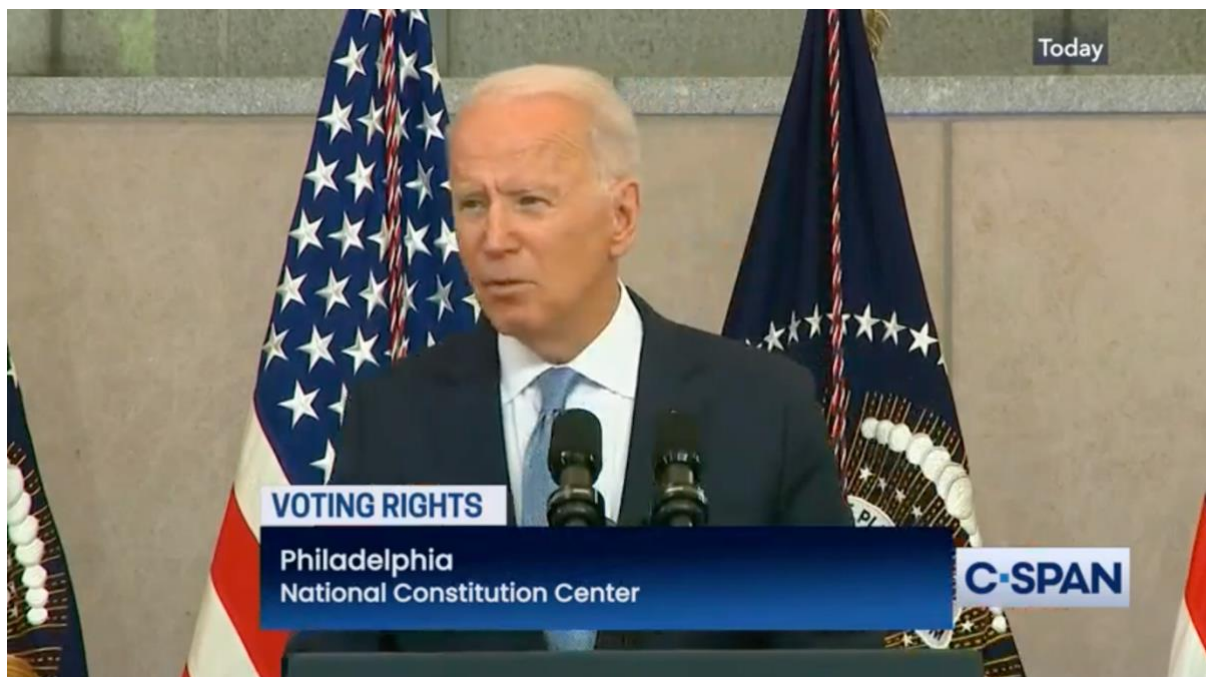
American democracy is something special, it is bigger than one party, or the tweet-filled partisan attack politics of the moment. It is my sincere hope that all of us, especially those who are privileged to serve, remember our responsibility to do more to unite this country before it is too late.

6.

President Joe Bidens tale fra 13. juli 2021.

Hentet fra Det hvite hus' hjemmesider <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2021/07/13/remarks-by-president-biden-on-protecting-the-sacred-constitutional-right-to-vote/>

Bilde hentet fra: <https://www.c-span.org/video/?513361-1/president-biden-defends-integrity-2020-election-rejects-claims-stolen>

THE PRESIDENT: Thank you. (Applause.) I see an awful lot of good friends out there. Please have a seat if you have one.

I — let me begin by saying I used to be important. (Laughter.) I used to be the chairman of the board of this place. And Jeffrey Rosen allowed me to do that for a while.

But thank you all for being here. I truly appreciate it. Governor, it's above and beyond the call. Mr. Mayor, I'd compli- — I thought you were a great mayor — still think you are — but your judgment in fiancées is even stronger. And — but — but all of you. And a good friend, Bobby Brady. I see so many friends out. Al Sharpton — Al, how are you, pal? It's great to see you. (Applause.)

And I'm — I'm going to get in trouble here because I'm going to recognize my congresswoman from the state of Delaware, Lisa Blunt Rochester — (applause) — and her sister who used to run my office. Stand up. (Applause.)

Well, folks, good afternoon. There's a serious subject I'd like to talk about today. I'm here in Philadelphia at the National Constitution Center — the city and the place where the story of “We the People” — “We the People” began.

It's a story that's neither simple nor straightforward. That's because the story is the sum of our parts, and all those parts are fundamentally human. And being human is to be imperfect, driven by appetite and ambition as much as by goodness and grace.

But some things in America should be simple and straightforward.

Perhaps the most important of those things — the most fundamental of those things — is the right to vote. The right to vote freely. (Applause) The right to vote freely, the right — the right to vote fairly, the right to have your vote counted. The democratic threshold is liberty. With it, anything is possible. Without it, nothing — nothing.

And for our democracy and the work — and to deliver our work and [for] our people, it's up to all of us to protect that right. This is a test of our time and what I'm here to talk about today.

Just think about the past election.

A 102-year-old woman in Arkansas who voted for the first time on the very spot she once picked cotton.

A 94-year-old woman in Michigan who voted early and in person in her seventy-se- — 72nd consecutive election. You know what she said? She said this election was, quote, “the most important vote that we ever had.”

The daughter who voted in the memory of her dad who died of COVID-19 so others wouldn’t have the experience of pain and darkness and loss that she was going through. Patients out there.

And the parents — the parents who voted for school their children will learn in.

Sons and daughters voted for the planet they’re going to live on.

Young people just turning 18 and everyone who, for the first time in their lives, thought they could truly make a difference.

America — America and Americans of every background voted. They voted for good jobs and higher wages. They voted for racial equity and justice. They voted to make healthcare a right, not a privilege.

And the reason that Americans went to vote and the lengths they went to vote — to be able to vote in this past election were absolutely extraordinary. In fact, the fact that so many election officials across the country made it easier and safer for them to be able to vote in the middle of a pandemic was remarkable.

As a result, in 2020, more people voted in America than ever — ever in the history of America, in the middle of a once-in-a-century pandemic. (Applause.)

All told, more than 150 [million] Americans of every age, of every race, of every background exercised their right to vote.

They voted early. They voted absentee. They voted in person. They voted by mail. They voted by drop box. And then they got their families and friends to go out and vote.

Election officials, the entire electoral system, withstood unrelenting political attacks, physical threats, intimidation, and pressure. They did so with unyielding courage and faith in our democracy.

With recount after recount after recount, court case after court case, the 2020 election was the most scrutinized election ever in American history. Challenge after challenge brought to local, state, and election officials; state legislatures; state and federal courts — even to the United States Supreme Court not once, but twice.

More than 80 judges, including those appointed by my predecessor, heard the arguments. In every case, neither cause nor evidence was found to undermine the national achievement of administering this historic election in the face of such extraordinary challenges.

Audits, recounts were conducted in Arizona, in Wisconsin. In Georgia, it was recounted three times.

It's clear. For those who challenge the results and question the integrity of the election: No other election has ever been held under such scrutiny and such high standards.

The Big Lie is just that: a big lie. (Applause.)

The 2020 election — it's not hyperbole to suggest — the most examined and the fullest expression of the will of the people in the history of this nation. This should be celebrated — the example of America at its best. But instead, we continue to see an example of human nature at its worst — something darker and more sinister.

In America, if you lose, you accept the results. You follow the Constitution. You try again. You don't call facts "fake" and then try to bring down the American experiment just because you're unhappy. That's not statesmanship. (Applause.)

That's not statesmanship; that's selfishness. That's not democracy; it's the denial of the right to vote. It suppresses. It subjugates.

The denial of full and free and fair elections is the most un-American thing that any of us can imagine, the most undemocratic, the most unpatriotic, and yet, sadly, not unprecedented.

From denying enslaved people full citizenship until the 13th, 14th, and 15th Amendments after the Civil War; to denying women the right to vote until the 19th Amendment 100 years ago; to poll taxes and literacy tests, and the Ku Klux Klan campaigns of violence and terror that lasted into the '50s and '60s; to the Supreme Court decision in 2013 and then again just two weeks ago — a decision that weakened the landmark Voting Rights Act; to the willful attacks — election attacks in 2020; and then to a whole other level of threat — the violence and the deadly insurrection on the Capitol on January 6th.

I just got back from Europe, speaking to the G7 and to NATO. They wonder — not a joke — they wonder, Gov — they ask me, “Is it going to be okay?” The citadel of democracy in the world, “Is it o- — going to be okay?”

Time and again, we've weathered threats to the right to vote in free and fair elections. And each time, we found a way to overcome. And that's what we must do today.

Vice President Harris and I have spent our careers doing this work. And I've asked her to lead, to bring people together to protect the right to vote and our democracy. And it starts with continuing the fight to pass H.R.1, the For the People Act. (Applause.)

That bill — that bill would help end voter suppression in the states, get dark money out of politics, give voice to the people at the grassroots level, create fairer district maps, and end partisan political gerrymandering.

Last month, Republicans opposed even debating, even considering For the People Act. Senate Democrats stood united to protect our democracy and the sanctity of the vote. We must pass the For the People Act. It's a national imperative.

We must also fight for the John Lewis Voting Rights Advancement Act to restore and expand — (applause) — to restore and expand voting protections and prevent voter suppression. All the congresswomen and men here — there's a bunch of you — you knew John, many of you.

Just weeks ago, the Supreme Court yet again weakened the Voting Rights Act and upheld what Justice Kagan called, quote, “a significant race-based disparity in voting opportunities.”

The Court's decision, as harmful as is, does not limit the — Congress' ability to repair the damage done. That's the important point. It puts the burden back on Congress to restore the Voting Rights Act to its intended strength.

As soon as Congress passes the For the People Act and the John Lewis Voting Rights Advancement Act, I will sign it and let the whole world see it. (Applause.) That will be an important moment.

And the world is wondering — the world is wondering — and Dwight knows what I'm talking about, for real. You know, the world is wondering, “What is America going to do?”

But we also have to clear-eyed about the obstruction we face. Legislation is one tool, but not the only tool. And it's not the only measure of our obligation to defend democracy today.

For example, Attorney General Merrick Garland announced that the United States Department of Justice is going to be using its authorities to challenge the onslaught of state laws undermining voting rights in old and new ways. (Applause.)

The focus — the focus will be on dismantling racially discriminatory laws, like the recent challenge to Georgia's vicious anti-voting law.

The Department of Justice will do so with a voting rights division that — at my request — is doubling its size in enforcement staff. (Applause)

Civil rights groups — civil rights groups and other organizations have announced their plans to stay vigilant and challenge these odious laws in the courts.

In Texas, for example, Republican-led state legislature wants to allow partisan poll watchers to intimidate voters and imperil impartial poll workers. They want voters to drive [drive] farther and be able to be in a position where they wonder who's watching them and intimidating them; to wait longer to vote. To drive a hell of a lot longer — excuse me — a long way — (laughter) — to get to vote. They want to make it so hard and inconvenient that they hope people don't vote at all. That's what this is about.

This year alone, 17 states have enacted — not just proposed, but enacted — 28 new laws to make it harder for Americans to vote, not to mention — and catch this — nearly 400 additional bills Republican members of the state legislatures are trying to pass.

The 21st century Jim Crow assault is real. It's unrelenting, and we're going to challenge it vigorously.

While — (applause) — while this broad assault against voting rights is not unprecedented, it's taking on a new and, literally, pernicious form.

It's no longer just about who gets to vote or making it easier for eligible voters to vote. It's about who gets to count the vote — who gets to count whether or not your vote counted at all. It's about moving from independent election administrators who work for the people to polarized state legislatures and partisan actors who work for political parties.

To me, this is simple: This is election subversion. It's the most dangerous threat to voting and the integrity of free and fair elections in our history. Never before have they decided who gets to count — count — what votes count.

Some — some legislative — state legislatures want to make it harder for you to vote. And if you vote, they want to be able to tell you your vote doesn't count for any reason they make up.

They want the ability to reject the final count and ignore the will of the people if their preferred candidate loses.

And they're trying — not only targeting people of color, they're targeting voters of all races and backgrounds. It's with a simple target: who did not vote for them. That's the target.

It's unconscionable. I mean, really, I — it's hard to — it's hard to declare just how critical this is. It's simply unconscionable.

We've got to shore up our election system and address the threats of election subversion, not just from abroad — which I spent time with Putin talking about — but from home. From home.

We must ask those who represent us at the federal, state, and local levels: Will you deny the will of the people? Will you ignore their voices?

We have to ask: Are you on the side of truth or lies; fact or fiction; justice or injustice; democracy or autocracy? That's what it's coming down to.

Which brings me to perhaps the most important thing we have to do: We have to for- — forge a coalition of Americans of every background and political party — the advocates, the students, the faith leaders, the labor leaders, the business executives — and raise the urgency of this moment.

Because as much as people know they're screwing around with the election process, I don't think that most people think this is about who gets to count what vote counts — literally, not figuratively. You vote for certain electors to vote for somebody for President. State legislator comes along — under their proposal — and they say, "No, we don't like those electors. We're going to appoint other electors who are going to vote for the other guy or other woman."

Because here's the deal: In 2020, democracy was put to a test — first by the pandemic; then by a desperate attempt to deny the reality and the results of the election; and then by a violent and deadly insurrection on the Capitol, the citadel of our democracy.

I've been around a long time in public life. I thought I've seen it all or most of it all. But I never thought I'd see that, for real.

And in spite of what you see on television — and you saw it — you have senators saying it was just a day at the Capitol, just people visiting the Capitol.

Folks — but we met the test. Because of the extraordinary courage of election officials — many of them Republicans; our court system; and those brave Capitol police officers — because of them, democracy held.

Look how close it came. I mean, for real, how close it came. We're going to face another test in 2022: a new wave of unprecedented voter suppression, and raw and sustained election subversion. We have to prepare now.

As I've said time and again: No matter what, you can never stop the American people from voting. They will decide, and the power must always be with the people.

That's why, just like we did in 2020, we have to prepare for 2022. We'll engage in an all-out effort to educate voters about the changing laws, register them to vote, and then get the vote out.

We'll encourage people to run for office themselves at every level.

We will be asking my Republican friends — in Congress, in states, in cities, in counties — to stand up, for God's sake, and help prevent this concerted effort to undermine our elections and the sacred right to vote. (Applause.) Have you no shame? (Applause.)

Whether it's stopping foreign interference in our elections or the spread of disinformation from within, we have to work together.

Vice President Harris and I will be making it clear that there's real peril in making raw power, rather than the idea of liberty, the centerpiece of the common life.

The Founders understood this. The women of Seneca Falls understood this. The brave, heroic foot soldiers of the Civil Rights Movement understood this. So must we.

This isn't about Democrats and Republicans; it's literally about who we are as Americans. It's that basic. It's about the kind of country we want today, the kind of country we want for our children and grandchildren tomorrow. And quite frankly, the whole world is watching. Folks — (applause).

I'm not being sentimental. I'm not preaching to you. I'm just giving it to you straight, as I promised I would always do — lay things out on the line and honor your trust with trust [truth].

So hear me clearly: There is an unfolding assault taking place in America today — an attempt to suppress and subvert the right to vote in fair and free elections, an assault on democracy, an assault on liberty, an assault on who we are — who we are as Americans.

For, make no mistake, bullies and merchants of fear and peddlers of lies are threatening the very foundation of our country.

It gives me no pleasure to say this. I never thought in my entire career I'd ever have to say it. But I swore an oath to you, to God — to preserve, protect, and defend the Constitution. And that's an oath that forms a sacred trust to defend America against all threats both foreign and domestic. (Applause.)

The assault on free and fair elections is just such a threat, literally. I've said it before: We're are facing the most significant test of our democracy since the Civil War. That's not hyperbole. Since the Civil War. The Confederates back then never breached the Capitol as insurrectionists did on January the 6th.

I'm not saying this to alarm you; I'm saying this because you should be alarmed.

I'm also saying this: There's good news. It doesn't have to be this way. It doesn't have to be, for real. We have the means. We just need to show the will — the will to save and strengthen our democracy.

We did it in 20- — we did it in the 2020. The battle for the soul of America — in that battle, the people voted. Democracy prevailed. Our Constitution held. We have to do it again.

My fellow Americans, it requires fair-mindedness; devotion to justice; corny as it sounds, a love of country. It requires us to unite in common purpose, to declare here and now: We, the people, will never give up. (Applause.) We will not give in. We will overcome. We will do it together. And guaranteeing the right to vote, ensuring every vote is counted has always been the most patriotic thing we can do. (Applause.)

Just remember, our late friend John Lewis said, "Freedom is not a state; it is an act." "Freedom is not a state; it is an act." And we must act, and we will act. For our cause is just, our vision is clear, and our hearts are full. (Applause.)

For "We the People," for our democracy, for America itself, we must act. (Applause.)

God bless you all. And may God protect our troops and all those stand watch over our democracy. (Applause.) But act. We've got to act. Thank you. (Applause.)

Transkripsjoner av tekstene benyttet i Kapittel 5

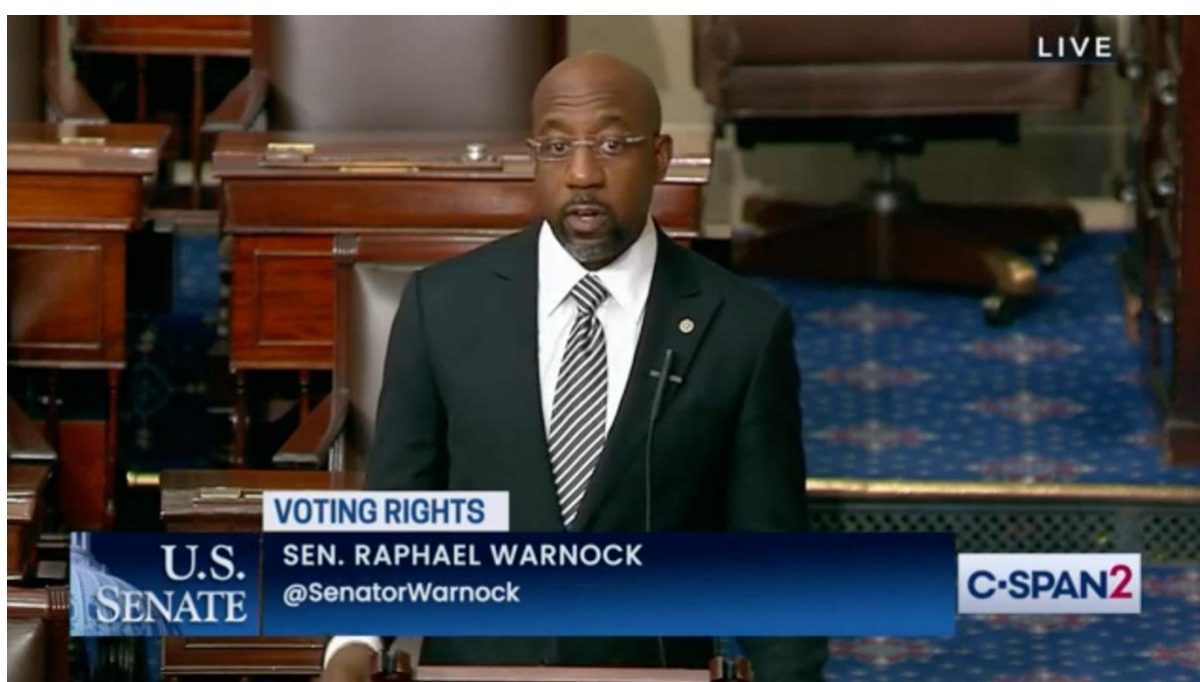
1.

Senator Raphael Warnocks tale fra 14. desember 2021.

Tekst hentet fra Congressional Record:

<https://www.congress.gov/117/crec/2021/12/14/167/215/CREC-2021-12-14-senate.pdf>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?c4991915/senator-warnock-calls-senate-rules-change-pass-voting-rights-legislation>

Madam President, I come to the floor today after a long week of wrestling with my conscience. Before we left Washington last week, we in this Chamber made a change in the Senate's rules in order to push forward something that all of us think is important. We set the stage to raise the Nation's debt ceiling.

Yet as we cast that vote to begin addressing the debt ceiling, this same Chamber is allowing the ceiling of our democracy to crash in around us. The American people have been pushing for leaders in Washington to address voting rights.

Everywhere I turn, I have been hearing from my constituents in Georgia. They are deeply worried. I heard it all weekend. I have been hearing it over the last several months.

And I submit that they are worried for good reason. They know their history. They are witnessing what is happening to our democracy in real time, and they see the handwriting on the wall. They see the sweeping voter suppression proposals in 49 States and the dozens of new laws that have now popped up across the Nation, fueled by the Big Lie that seeks to delegitimize the voices of millions of Georgians and Americans who made their voices heard, made history, and, more importantly, made a difference last November and last January.

The American people see what is happening in Arizona and in Texas and in Florida and in Wisconsin and in Iowa. They see what is happening in Georgia, my home State, where a new law, SB 202—passed right after I won—will make it harder for some voters to access their ballots by making it more difficult to vote by mail, allowing far fewer drop boxes, and only allowing for the use of those boxes—listen—during business hours. You can use the drop boxes during business hours, which sort of defeats the purpose of having a drop box. In fact, back home, the second most senior Republican in the Georgia State Senate announced recently that he wants to do away with election drop boxes altogether—literal boxes where registered, eligible voters simply can drop off their ballots on their way to the night shift or on their way back home. It seems to me that they want fewer voters and more dark money in our elections, and that is the sad place we are in right now.

But what is even more disconcerting is that these politicians in the State legislature have already laid the tracks to take over local boards of elections, for almost any frivolous reason, to undermine the voices of local voters and local election administrators, control the count, muddy the waters, question or determine the outcome.

In the face of this crisis, the question is this: Has this Chamber risen to the occasion to take on the issue of voting rights, which I submit is the central moral issue confronting this Congress in this moment? What have we done to strengthen access to the ballot as bedrock voting rights protections have been shredded by our courts or to protect the sacred right to vote as partisan State legislatures have passed laws to dilute that right for so many people?

Well, some of us have acted. Democrats in this body have tried not once, not twice, but we have tried this Congress on three occasions to consider legislation to protect and expand voting rights so that more eligible Americans can make their voices heard and help shape the

direction of our country. Each time—whether it was the For the People Act or the John Lewis Voting Rights Advancement Act or the Freedom to Vote Act—with just one lone exception, all of our friends across the aisle have refused to engage with us in any way to address the growing barriers to what is basic to American democracy: the ballot box.

Here is what we have said. We have said to our Republican friends: If you don't like this provision or that provision, let's talk about it. Offer some amendments. Come, let us reason together. Let us have a debate out in the open so that the American people can hear it.

Everybody talks about the divisions in America right now. Here is what folks on the left and the right agree on: There is something awry in our democracy. In this moment in which there is this debate happening on the outside, how is it that we refuse to even have a debate in the Senate? They don't even want to have a debate.

So here we are. Months have passed. No, that is not true—years have passed. Democrats have tried again and again to engage our Republican friends in a discussion on this issue—one that lies at the foundation of our democracy—and time and time again, because of a lack of good-faith engagement, the rules of the Senate have prevented us from moving that conversation forward.

We could not imagine changing the rules—that is, until last week, because last week, we did exactly that. Be very clear. Last week, we changed the rules of the Senate to address another important issue: the economy. This is a step—a change in the Senate rules—we haven't been willing to take to save our broken democracy but one that a bipartisan majority of this Chamber thought was necessary in order to keep our economy strong. We changed the rules to protect the full faith and credit of the U.S. Government. We have decided we must do it for the economy but not for the democracy.

I will be honest. This has been a difficult week for me as I pondered how am I going to vote on this debt ceiling question we are about to take. I feel like I am being asked to take a road that is a point of moral dissonance for me because while I deeply believe that both our democracy and our economy are important, I believe that it is misplaced to change the Senate rules only for the benefit of the economy when the warning lights on our democracy are flashing at the same time.

I happen to believe that our democracy is at least as important as the economy. Ours is a great nation built upon both free enterprise and free exercise of basic democratic rights. You cannot have good capitalism without freedom. Each is strengthened by the other, and together they make for a nation that is both prosperous and free, a nation where everybody can breathe and every child has a chance to live up to her highest potential.

So I stand here because of my children. I have two precious children, and I think every day what kind of country I want them to grow up in. I stand here today because we are in a place where we are dealing with the consequence of misaligned values and misplaced priorities, and that is, for me, a serious problem because I lead Ebenezer Baptist Church, where John Lewis worshipped and where Dr. King preached. I asked myself all weekend as I wrestled with how I would vote—I asked myself, what would Dr. King do?

I thought this week about Dr. King’s speech in front of the Lincoln Memorial—no, not the 1963 “I Have a Dream” speech but the one he gave the first time he spoke in front of the Lincoln Memorial in 1957, where he addressed what he called “all types of conniving methods” that were getting in the way of the free exercise of the constitutional right to vote. His rallying cry that day in 1957 was “Give Us the Ballot.”

In light of the conniving methods of voter suppression we have seen enacted into law since the January 6 attack on the Capitol, I come to the floor today to share with the people of Georgia and the American people the message that I shared with my colleagues over the weekend and earlier today during our caucus meeting.

I said to my Democratic colleagues over the last several days—No. 1—unfortunately, the vast majority of our Republican friends have made it clear that they have no intention of trying to work with us to address voter suppression or to protect voting rights. They have embodied by their actions the sentiments of conservative strategist Paul Weyrich, who dared say in 1981: “I don’t want everybody to vote.” That is what he said. “Elections are not won by a majority of the people. They never have been from the beginning of our country and they are not now. As a matter of fact,” he went on to say, “our leverage in the elections quite candidly goes up as the voting populace goes down.”

The second thing I said to my Democratic colleagues today is that while we cannot let our Republican friends off the hook for not being equitable governing partners, if we are serious about protecting the right to vote that is under assault right now, here is the truth: It will fall to Democrats to do it. If Democrats alone must raise the debt ceiling, then Democrats alone must raise and repair the ceiling of our democracy. How do we in good conscience justify doing one and not the other?

Some of my Democratic colleagues are saying: But what about bipartisanship? Isn't that important?

I say: Of course it is, but here is the thing we must remember. Slavery was bipartisan. Jim Crow's segregation was bipartisan. The refusal of women's suffrage was bipartisan. The denial of the basic dignity of members of the LGBTQ community has long been bipartisan. The Three-fifths Compromise was the creation of a putative national unity at the expense of Black people's basic humanity. So when colleagues in this Chamber talk to me about bipartisanship, which I believe in, I just have to ask, at whose expense? Who is being asked to foot the bill for this bipartisanship, and is liberty itself the cost? I submit that is a price too high and a bridge too far.

So I struggled this weekend. I talked to folk I believe in. Among them, I spoke with Reverend Ambassador Andrew Young, who was with Dr. King until the very end, about this vote. I talked to Ambassador Young, and I asked him: What do you think?

He said: I try not to worry, but I am worried about our country.

Then this 89-year-old, battle-worn soldier in the nonviolent army of the Lord drew silent on the phone, and then he said to me: Tell your colleagues that among your constituent are people who literally laid their lives on the line for the basic right to vote. They lost friends. They lost so much.

And so this is a real moral quandary for me, and it makes it difficult for me to cast this vote today. But after many conversations with colleagues, with Georgians, with experts who know the economy, with voting rights advocates, and civil rights leaders, I will, indeed, vote today with anguish. I will vote to raise the debt ceiling.

I am voting yes because I am thinking about the kids in the Kayton Homes Housing Projects where I grew up in Savannah, GA. I am thinking about the hard-working families pushing to recover from the pressures of this pandemic, those on the margins and those who are least resilient, for whom a collapse of the economy would be catastrophic. Ironically, many of these are the same people who are also being targeted by the voter suppression efforts I mentioned earlier. I am thinking of them and the people of Georgia as I cast my vote today to raise the debt ceiling.

But I am also thinking about what we need to do to keep our democracy and our economy strong today and for the next generation. Once we handle the debt ceiling, the Senate needs to make voting rights the very next issue we take up. We must do voting rights, and we must deal with this issue now.

Let me be clear. I am so proud of what we did with the bipartisan infrastructure bill and the major economic investments we are putting the finishing touches on that will close the Medicaid coverage gap and deliver historic relief for Georgia farmers and expand broadband access and so much more.

I have to tell you that the most important thing that we can do in this Congress is to get voting rights done. Voting rights are preservative of all other rights. They lay the ground for all of the other debates.

So to my Democratic colleagues, I say, while it is deeply unfortunate, it is more than apparent that it has been left to us to handle alone the task of safeguarding our democracy. Sadly, many of our Republican friends have already cast their vote with voter suppression.

So the judgment of history is upon us. Future generations will ask when the democracy was in a 9-1-1 state of emergency, what did you do to put the fire out? Did we rise to the moment or did we hide behind procedural rules? I believe that we Democrats can figure out how to get this done, even if that requires a change in the rules, which we established just last week that we can do when the issue is important enough.

Well, the people of Georgia and across the country are saying that voting rights are important enough. I think that voting rights are important enough so we cannot delay. We must continue to urge the party of Lincoln not to give into the very forces of voter suppression that Dr. King described in that 1957 speech while standing in the shadow of Lincoln. But even as we do that, we cannot wait. We cannot wait on them. With uncanny and eerie relevance, Dr. King's words summon us to this very moment. He said:

The hour is late. The clock of destiny is ticking out. We must act now before it is too late.

I yield the floor.

2.

President Joe Bidens tale fra 11. januar 2022.

Tekst hentet fra Det hvite hus' nettsider: <https://www.whitehouse.gov/briefing-room/speeches-remarks/2022/01/11/remarks-by-president-biden-on-protecting-the-right-to-vote/>

Bilde hentet fra CNBC: <https://www.cnbc.com/2022/01/11/joe-biden-urges-senate-to-bypass-filibuster-to-pass-voting-rights-bills.html>

THE PRESIDENT: In our lives and the lives of our nation — the life of our nation, there are moments so stark that they divide all that came before from everything that followed. They stop time. They rip away the trivial from the essential. And they force us to confront hard truths about ourselves, about our institutions, and about our democracy.

In the words of Scripture, they remind us to “hate evil, love good, and establish justice in the gate.”

Last week, [Vice] President Harris and I stood in the United States Capitol to observe one of those “before and after” moments in American history: January 6th insurrection on the citadel of our democracy.

Today, we come to Atlanta — the cradle of civil rights — to make clear what must come after that dreadful day when a dagger was literally held at the throat of American democracy.

We stand on the grounds that connect Clark Atlanta — Atlanta University, Morehouse College, and near Spelman College — the home of generations of advocates, activists, educators and preachers; young people, just like the students here, who have done so much to build a better America. (Applause.)

We visited the sacred Ebenezer Baptist Church and paused to prayed at the crypt of Dr. and Mrs. King, and spent time with their family. And here in the district — as was pointed out — represented and reflected the life of beloved friend, John Lewis.

In their lifetimes, time stopped when a bomb blew up the 16th Street Baptist Church in Birmingham and murdered four little girls.

~~They~~ [Time] stopped when John and many others seeking justice were beaten and bloodied while crossing the bridge at Selma named after the Grand Dragon of the Ku Klux Klan.

They stopped — time stopped, and they forced the country to confront the hard truths and to act — to act to keep the promise of America alive: the promise that holds that we’re all created equal but, more importantly, deserve to be treated equally. And from those moments of darkness and despair came light and hope.

Democrats, Republicans, and independents worked to pass the historic Civil Rights Act and the voting rights legislation. And each successive generation continued that ongoing work.

But then the violent mob of January 6th, 2021, empowered and encouraged by a defeated former president, sought to win through violence what he had lost at the ballot box, to impose the will of the mob, to overturn a free and fair election, and, for the first time — the first time in American history, they — to stop the peaceful transfer of power.

They failed. They failed. (Applause.) But democracy's — but democracy's visi- — victory was not certain, nor is democracy's future.

That's why we're here today to stand against the forces in America that value power over principle, forces that attempted a coup — a coup against the legally expressed will of the American people — by sowing doubt, inventing charges of fraud, and seeking to steal the 2020 election from the people.

They want chaos to reign. We want the people to rule. (Applause.)

But let me be clear: This is not about me or Vice President Harris or our party; it's about all of us. It's about the people. It's about America.

Hear me plainly: The battle for the soul of America is not over. We must stand strong and stand together to make sure January 6th marks not the end of democracy but the beginning of a renaissance of our democracy. (Applause.)

You know, for the right to vote and to have that vote counted is democracy's threshold liberty. Without it, nothing is possible, but with it, anything is possible.

But while the denial of fair and free elections is un-democratic, it is not unprecedented.

Black Americans were denied full citizenship and voting rights until 1965. Women were denied the right to vote until just 100 years ago. The United States Supreme Court, in recent years, has weakened the Voting Rights Act. And now the defeated former president and his

supporters use the Big Lie about the 2020 election to fuel torrent and torment and anti-voting laws — new laws designed to suppress your vote, to subvert our elections.

Here in Georgia, for years, you've done the hard work of democracy: registering voters, educating voters, getting voters to the polls. You've built a broad coalition of voters: Black, white, Latino, Asian American, urban, suburban, rural, working class, and middle class.

And it's worked: You've changed the state by bringing more people, legally, to the polls. (Applause.) That's how you won the historic elections of Senator Raphael Warnock and Senator Jon Ossoff. (Applause.)

You did it — you did it the right way, the democratic way.

And what's been the reaction of Republicans in Georgia? Choose the wrong way, the undemocratic way. To them, too many people voting in a democracy is a problem. So they're putting up obstacles.

For example, voting by mail is a safe and convenient way to get more people to vote, so they're making it harder for you to vote by mail.

The same way, I might add, in the 2020 Election, President Trump voted from behind the desk in the White House — in Florida.

Dropping your ballots off to secure drop boxes — it's safe, it's convenient, and you get more people to vote. So they're limiting the number of drop boxes and the hours you can use them.

Taking away the options has a predictable effect: longer lines at the polls, lines that can last for hours. You've seen it with your own eyes. People get tired and they get hungry.

When the Bible teaches us to feed the hungry and give water to the thirsty, the new Georgia law actually makes it illegal — think of this — I mean, it's 2020, and now '22, going into that election — it makes it illegal to bring your neighbors, your fellow voters food or water while they wait in line to vote. What in the hell — heck are we talking about? (Laughter and

applause.)

I mean, think about it. (Applause.) That's not America. That's what it looks like when they suppress the right to vote.

And here's how they plan to subvert the election: The Georgia Republican Party, the state legislature has now given itself the power to make it easier for partisan actors — their cronies — to remove local election officials.

Think about that. What happened in the last election? The former president and allies pursued, threatened, and intimidated state and local election officials.

Election workers — ordinary citizens — were subject to death threats, menacing phone calls, people stalking them in their homes.

Remember what the defeated former president said to the highest-ranking election official — a Republican — in this state? He said, quote, "I just want to find 11,780 votes."

Pray God. (Laughter.) He didn't say that part. (Laughter.)

He didn't say, "Count the votes." He said, "find votes" that he needed to win.

He failed because of the courageous officials — Democrats, Republicans — who did their duty and upheld the law. (Applause.)

But with this new law in Georgia, his loyal- — his loyalists will be placed in charge of state elections. (Laughs.) What is that going to mean? Well, the chances for chaos and subversion are even greater as partisans seek the result they want — no matter what the voters have said, no matter what the count. The votes of nearly 5 million Georgians will be up for grabs if that law holds.

It's not just here in Georgia. Last year alone, 19 states not proposed but enacted 34 laws attacking voting rights. There were nearly 400 additional bills Republican members of state

legislatures tried to pass. And now, Republican legislators in several states have already announced plans to escalate the onslaught this year.

Their endgame? To turn the will of the voters into a mere suggestion — something states can respect or ignore.

Jim Crow 2.0 is about two insidious things: voter suppression and election subversion. It's no longer about who gets to vote; it's about making it harder to vote. It's about who gets to count the vote and whether your vote counts at all.

It's not hyperbole; this is a fact.

Look, this matters to all of us. The goal of the former president and his allies is to disenfranchise anyone who votes against them. Simple as that. The facts won't matter; your vote won't matter. They'll just decide what they want and then do it.

That's the kind of power you see in totalitarian states, not in democracies.

We must be vigilant.

And the world is watching. I know the majority of the world leaders — the good and the bad ones, adversaries and allies alike. They're watching American democracy and seeing whether we can meet this moment. And that's not hyperbole.

When I showed up at the G7 with seven other world leaders — there were a total of nine present — Vice President Harris and I have spent our careers doing this work — I said, "America is back." And the response was, "For how long?" "For how long?"

As someone who's worked in foreign policy my whole life, I never thought I would ever hear our allies say something like that.

Over the past year, we've directed federal agencies to promote access to voting, led by the Vice President. We've appointed top civil rights advocates to help the U.S. Department of

Justice, which has doubled its voting rights enforcement staff.

And today, we call on Congress to get done what history will judge: Pass the Freedom to Vote Act. (Applause.) Pass it now — (applause) — which would prevent voter suppression so that here in Georgia there's full access to voting by mail, there are enough drop boxes during enough hours so that you can bring food and water as well to people waiting in line.

The Freedom to Vote Act takes on election subversion to protect nonpartisan ~~electors~~ [election] officials, who are doing their job, from intimidation and interference.

It would get dark money out of politics, create fairer district maps and ending partisan gerrymandering. (Applause.)

Look, it's also time to pass the John Lewis Voting Rights Advancement Act. (Applause.)

I've been having these quiet conversations with the members of Congress for the last two months. I'm tired of being quiet! (Applause.)

Folks, it'll restore the strength of the Voting Rights Act of '65 — the one President Johnson signed after John Lewis was beaten, nearly killed on Bloody Sunday, only to have the Supreme Court weaken it multiple times over the past decade.

Restoring the Voting Rights Act would mean the Justice Department can stop discriminatory laws before they go into effect — before they go into effect. (Applause.)

The Vice President and I have supported voting rights bills since day one of this administration. But each and every time, Senate Republicans have blocked the way. Republicans oppose even debating the issue. You hear me?

I've been around the Senate a long time. I was Vice President for eight years. I've never seen a circumstance where not one single Republican has a voice that's ready to speak for justice now.

When I was a senator, including when I headed up the Judiciary Committee, I helped reauthorize the Voting [Rights] Act three times. We held hearings. We debated. We voted. I was able to extend the Voting Rights Act for 25 years.

In 2006, the Voting Rights Act passed 390 to 33 in the House of Representatives and 98 to 0 in the Senate with votes from 16 current sitting Republicans in this United States Senate. Sixteen of them voted to extend it.

The last year I was chairman, as some of my friends sitting down here will tell you, Strom Thurmond voted to extend the Voting Rights Act. Strom Thurmond.

AUDIENCE MEMBER: Wow.

THE PRESIDENT: You can say that again: “Wow.” You have no idea how damn ha- — how darn hard I worked on that one. (Laughter and applause.)

But, folks, then it was signed into law, the last time, by President George W. Bush.

You know, when we got voting rights extended in the 1980s, as I’ve said, even Thurmond supported it. Think about that. The man who led the longest filibuster — one of the longest filibusters in history in the United States Senate in 1957 against the ~~Voting Rights Act~~ [Civil Rights Act]. The man who led and sided with the old Southern Bulls in the United States Senate to perpetuate segregation in this nation. Even Strom Thurmond came to support voting rights.

But Republicans today can’t and won’t. Not a single Republican has displayed the courage to stand up to a defeated president to protect America’s right to vote. Not one. Not one.

We have 50-50 in the United States Senate. That means we have 51 presidents. (Laughter.) You all think I’m kidding. (Laughter.)

I’ve been pretty good at working with senators my whole career. But, man, when you got 51 presidents, it gets harder. Any one can change the outcome.

Sadly, the United States Senate — designed to be the world's greatest deliberative body — has been rendered a shell of its former self. It gives me no satisfaction in saying that, as an institutionalist, as a man who was honored to serve in the Senate.

But as an institutionalist, I believe that the threat to our democracy is so grave that we must find a way to pass these voting rights bills, debate them, vote.

Let the majority prevail. (Applause.) And if that bare minimum is blocked, we have no option but to change the Senate rules, including getting rid of the filibuster for this. (Applause.)

You know, last year, if I'm not mistaken, the filibuster was used 154 times. The filibuster has been used to generate compromise in the past and promote some bipartisanship. But it's also been used to obstruct — including and especially obstruct civil rights and voting rights.

And when it was used, senators traditionally used to have to stand and speak at their desks for however long it took, and sometimes it took hours. And when they sat down, if no one immediately stood up, anyone could call for a vote or the debate ended.

But that doesn't happen today. Senators no longer even have to speak one word. The filibuster is not used by Republicans to bring the Senate together but to pull it further apart.

The filibuster has been weaponized and abused.

While the state legislatures' assault on voting rights is simple — all you need in your House and Senate is a pure majority — in the United States Senate, it takes a supermajority: 60 votes, even to get a vote — instead of 50 — to protect the right to vote.

State legislatures can pass anti-voting laws with simple majorities. If they can do that, then the United States Senate should be able to protect voting rights by a simple majority. (Applause.)

Today I'm making it clear: To protect our democracy, I support changing the Senate rules, whichever way they need to be changed — (applause) — to prevent a minority of senators from blocking action on voting rights. (Applause.)

When it comes to protecting majority rule in America, the majority should rule in the United States Senate.

I make this announcement with careful deliberation, recognizing the fundamental right to vote is the right from which all other rights flow.

And I make it with an appeal to my Republican colleagues, to those Republicans who believe in the rule of law: Restore the bipartisan tradition of voting rights.

The people who restored it, who abided by it in the past were Richard Nixon, Gerald Ford, Ronald Reagan, George H.W. Bush, George W. Bush. They all supported the Voting Rights Act.

Don't let the Republican Party morph into something else. Restore the institution of the Senate the way it was designed to be.

Senate rules were just changed to raise the debt ceiling so we wouldn't renege on our debt for the first time in our history and prevent an economic crisis. That was done by a simple majority.

As Senator Warnock said a few weeks ago in a powerful speech: If we change the rules to protect the full faith and credit of the United States, we should be able to change the rules to protect the heart and soul of our democracy. (Applause.) He was right.

In the days that followed John Lewis's death, there was an outpouring of praise and support across the political spectrum.

But as we stand here today, it isn't enough just to praise his memory. We must translate eulogy into action. We need to follow John Lewis's footsteps. We need to support the bill in

his name.

Just a few days ago, we talked about — up in the Congress and in the White House — the event coming up shortly to celebrate Dr. King's birthday. And Americans of all stripes will praise him for the content of his character.

But as Dr. King's family said before, it's not enough to praise their father. They even said: On this holiday, don't celebrate his birthday unless you're willing to support what he lived for and what he died for. (Applause.)

The next few days, when these bills come to a vote, will mark a turning point in this nation's history.

We will choose — the issue is: Will we choose democracy over autocracy, light over shadows, justice over injustice?

I know where I stand. I will not yield. I will not flinch. I will defend the right to vote, our democracy against all enemies — foreign and, yes, domestic. (Applause.)

And the question is: Where will the institution of the United States Senate stand? Every senator — Democrat, Republican, and independent — will have to declare where they stand, not just for the moment, but for the ages.

Will you stand against voter suppression? Yes or no? That's the question they'll answer. Will you stand against election subversion? Yes or no? Will you stand for democracy? Yes or no?

And here's one thing every senator and every American should remember: History has never been kind to those who have sided with voter suppression over voters' rights. And it will be even less kind for those who side with election subversion.

So, I ask every elected official in America: How do you want to be remembered?

At consequential moments in history, they present a choice: Do you want to be the si- — on the side of Dr. King or George Wallace? Do you want to be on the side of John Lewis or Bull Connor? Do you want to be on the side of Abraham Lincoln or Jefferson Davis?

This is the moment to decide to defend our elections, to defend our democracy. (Applause.)

And if you do that, you will not be alone. That's because the struggle to protect voting rights has never been borne by one group alone.

We saw Freedom Riders of every race. Leaders of every faith marching arm in arm. And, yes, Democrats and Republicans in Congress of the United States and in the presidency.

I did not live the struggle of Douglass, Tubman, King, Lewis, Goodman, Chaney, and Schwerner, and countless others — known and unknown.

I did not walk in the shoes of generations of students who walked these grounds. But I walked other grounds. Because I'm so damn old, I was there as well. (Laughter.)

You think I'm kidding, man. (Laughter.) It seems like yesterday the first time I got arrested. Anyway — (laughter).

But their struggles here — they were the ones that opened my eyes as a high school student in the late — in the late '50s and early '60s. They got me more engaged in the work of my life.

And what we're talking about today is rooted in the very idea of America — the idea that Annell Ponder, who graduated from Clark Atlanta, captured in a single word. She was a teacher and librarian who was also an unyielding champion of voting rights.

In 1963 — when I was just starting college at university — after registering voters in Mississippi, she was pulled off a bus, arrested, and jailed, where she was brutally beaten.

In her cell, next to her, was Fannie Lou Hamer, who described the beating this way, and I

quote: “I could hear the sounds of [the] licks and [the] horrible screams...They beat her, I don’t know [for] how long. And after a while, she began to pray, and asked God to have mercy on those people.”

Annell Ponder’s friends visited her the next day. Her face was badly swollen. She could hardly talk.

But she managed to whi- — whisper one word: “Freedom.” “Freedom” — the only word she whispered.

After nearly 250 years since our founding, that singular idea still echoes. But it’s up to all of us to make sure it never fades, especially the students here — your generation that just started voting — as there are those who are trying to take away that vi- — vote you just started to be able to exercise.

But the giants we honor today were your age when they made clear who we must be as a nation. Not a joke. Think about it. In the early ’60s, they were sitting where you’re sitting. They were you. And like them, you give me much hope for the future.

Before and after in our lives — and in the life of the nation — democracy is who we are, who we must be — now and forever. So, let’s stand in this breach together. Let’s love good, establish justice in the gate.

And remember, as I said, there is one — this is one of those defining moments in American history: Each of those who vote will be remembered by class after class, in the ’50s and ’60s — the 2050s and ’60s. Each one of the members of the Senate is going to be judged by history on where they stood before the vote and where they stood after the vote.

There’s no escape. So, let’s get back to work.

As my fath- — my grandfather Finnegan used to say every time I walked out the door in Scranton, he’d say, “Joey, keep the faith.” Then he’d say, “No, Joey, spread it.”

Let's spread the faith and get this done. (Applause.)

May God bless you all. And may God protect the sacred right to vote. (Applause.) Thank you. I mean it. Let's go get this done. Thank you. (Applause.)

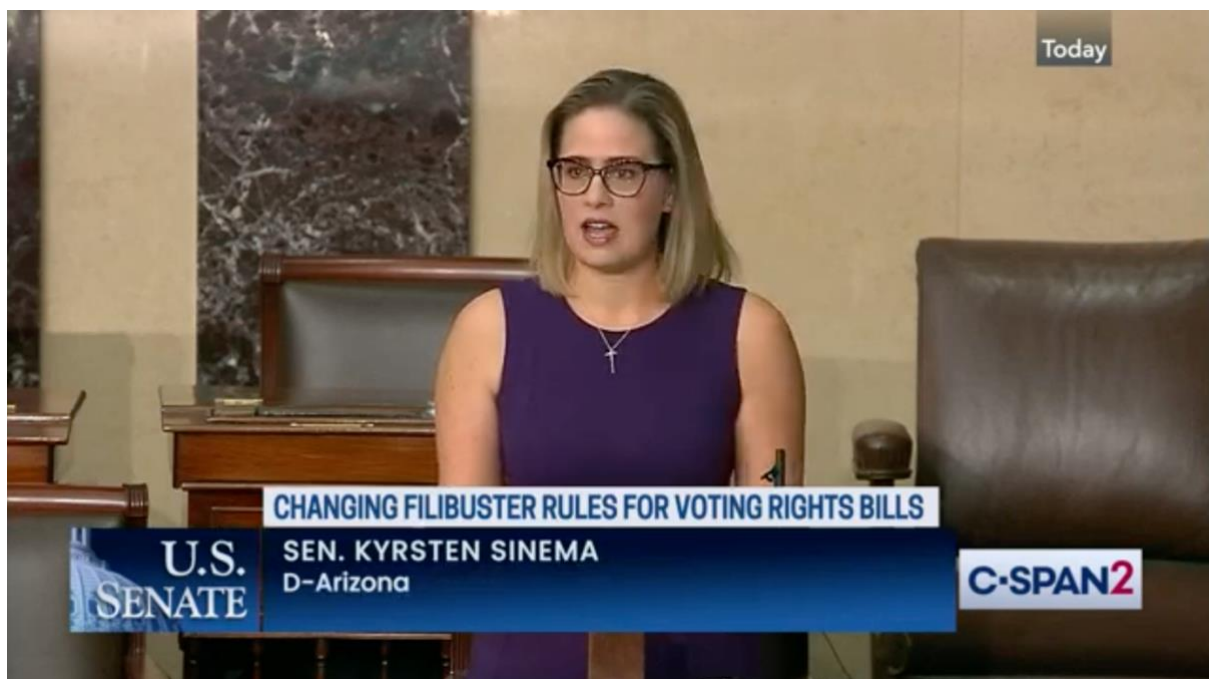
3.

Senator Kyrsten Sinemas tale fra 13. januar 2022.

Tekst hentet fra Congressional Record:

<https://www.congress.gov/117/crec/2022/01/13/168/9/CREC-2022-01-13-senate.pdf>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?517228-6/senator-sinema-opposes-changing-filibuster-rules>

Mr. President, I rise at a challenging, divisive time for our Nation. For years, America's politics have spiraled steadily downward into increasingly bitter, tribal partisanship, and our democracy has been strained.

While that may sound abstract, it is a problem that hurts Americans in real, tangible ways. These deepening divisions hurt our ability to work together, to create new job opportunities,

to protect the health and safety of our communities and country, and to ensure everyday families get ahead. Americans across the country know this. They see it every day, not only on social media and cable news but at their jobs and around their dinner tables. We are divided.

It is more likely today that we look at other Americans who have different views and see the other or even see them as enemies instead of as fellow country men and women who share our core values. It is more common today to demonize someone who thinks differently than us, rather than to seek to understand their views.

Our politics reflect and exacerbate these divisions, making it more and more difficult to find lasting, broadly supported solutions to safeguard our freedoms, keep our country safe, and expand opportunity for all our citizens.

So two questions face us as a nation: Where does this descending spiral of division lead, and how can we stop it?

Our country's divisions have now fueled efforts in several States that will make it more difficult for Americans to vote and undermine faith that all Americans should have in our elections and our democracy. These State laws have no place in a nation whose government is formed by free, fair, and open elections.

We must also acknowledge a painful fact:

The State laws we seek to address are symptoms of a larger, more deeply rooted problem facing our democracy—the divisions themselves, which have hardened in recent years and have combined with rampant disinformation to push too many Americans away from our basic constitutional values.

In the spring of 2017, after Trump took office, I wrote an opinion piece in the Arizona Republic highlighting my concerns about the strains on our constitutional boundaries and the shrinking respect for our founding constitutional principles. In the years that followed, my colleagues and I in this body were called upon to participate in two separate impeachment trials for crimes against our Constitution.

And on January 6, last year, I was standing in this very spot, speaking in this very Chamber, defending Arizona's fair and valid election against disinformation, when violent insurrectionists halted the Presidential certification.

Threats to American democracy are real.

I share the concerns of civil right advocates and others I have heard from in recent months about these State laws. I strongly support those efforts to contest these laws in court and to invest significant resources into these States to better organize and stop efforts to restrict access at the ballot box.

And I strongly support and will continue to vote for legislative responses to address these State laws—including the Freedom to Vote Act and the John Lewis Voting Rights Advancement Act that the Senate is currently considering.

I support these bills because they strengthen Americans' access to the ballot box, and they better ensure that Americans' votes are counted fairly. It is through elections that Americans make their voices heard, select their representatives, and guide the future of our country and our communities.

These bills help treat the symptoms of the disease, but they do not fully address the disease itself. And while I continue to support these bills, I will not support separate actions that worsen the underlying disease of division infecting our country.

The debate over the Senate's 60-vote threshold shines a light on our broader challenges. There is no need for me to restate my longstanding support for the 60-vote threshold to pass legislation.

There is no need for me to restate its role: protecting our country from wild reversals in Federal policy. It is a view I have held during my years serving in both the U.S. House and the Senate, and it is the view I continue to hold. It is the belief that I have shared many times in public settings and in private settings.

Senators of both parties have offered ideas, including some that would earn my support to make this body more productive, more deliberative, more responsive to Americans' needs, and a place of genuine debate about our country's pressing issues.

And while this week's harried discussions about Senate rules are but a poor substitute for what I believe could have—and should have—been a thoughtful public debate at any time over the past year, such a discussion is still a worthy goal.

But a discussion of rules falls short of what is required. American politics are cyclical, and the granting of power in Washington, DC, is exchanged regularly by the voters from one party to another.

This shift of power back and forth means the Senate 60-vote threshold has proved maddening to Members of both political parties in recent years—viewed either as a weapon of obstruction or a safety net to save the country from radical policies, depending on whether you serve in the majority or the minority.

But what is the legislative filibuster other than a tool that requires new Federal policy to be broadly supported by Senators representing a broader cross section of Americans—a guardrail inevitably viewed as an obstacle by whoever holds the Senate majority but which, in reality, ensures that millions of Americans, represented by the minority party, have a voice in the process?

Demands to eliminate this threshold—from whichever party holds the fleeting majority—amount to a group of people separated on two sides of a canyon, shouting that solution to their colleagues, and that makes the rift both wider and deeper.

Consider this: In recent years, nearly every party-line response to the problems we face in this body, every partisan action taken to protect a cherished value has led us to more division, not less.

The impact is clear for all to see: the steady escalation of tit for tat, in which each new majority weakens the guardrails of the Senate and excludes input from the other party, furthering resentment and anger amongst this body and our constituents at home.

Democrats' increased use of requiring cloture for traditional nominees under President George W. Bush led to similar tactics by Republicans under President Barack Obama. The 2013 decision by Senate Democrats to eliminate the 60-vote threshold for most judicial and Presidential nominations led directly to a response in 2017 by Senate Republicans who eliminated the threshold for Supreme Court nominees.

These shortsighted actions by both parties have led to our current American judiciary and Supreme Court which, as I stand here today, is considering questions regarding fundamental rights Americans have enjoyed for decades.

Eliminating the 60-vote threshold— on a party line with the thinnest of possible majorities—to pass these bills that I support will not guarantee that we prevent demagogues from winning office.

Indeed, some who undermine the principles of democracy have already been elected. Rather, eliminating the 60-vote threshold will simply guarantee that we lose a critical tool that we need to safeguard our democracy from threats in the years to come.

It is clear that the two parties' strategies are not working—not for either side and especially not for the country.

I know it is comfortable for Members of each party, particularly those who spent their career in party politics, to think that their respective party alone can move the country forward. Party control becomes a goal in and of itself, instead of prioritizing a healthy, appropriate balance in which Americans' diverse views and shared values are represented.

But when one party needs only to negotiate with itself, policy will inextricably be pushed from the middle toward the extremes.

And I understand, there are some on both sides of the aisle that prefer that outcome, but I do not. And I know that Arizonans do not either. Our country's first President, George Washington, a leader whose wisdom I borrowed at the conclusion of the 2020 impeachment

trial—he warned against political factions more than 200 years ago, saying that extreme partisanship could lead to the “ruins of public liberty.”

“I was no party man myself,” Washington wrote, “and the first wish of my heart was, if parties did exist, to reconcile them.”

Today, we serve in an equally divided Senate, and today marks the longest time in history that the Senate has been equally divided. The House of Representatives is nearly equally divided as well.

Our mandate? It seems evident to me: work together and get stuff done for America.

And the past years have shown when a party in control pushes party-line changes exceeding their electoral mandate, the bitterness within our politics is exacerbated, tensions are raised within the country, and traditionally nonpartisan issues are transformed into partisan wedges.

We must address the disease itself—the disease of division—to protect our democracy. And it cannot be achieved by one party alone. It cannot be achieved solely by the Federal Government. The response requires something greater and, yes, more difficult, than what the Senate is discussing today.

We need robust, sustained strategies that put aside party labels and focus on our democracy because these challenges are bigger than party affiliation.

We must commit to a long-term approach as serious as the problems we seek to solve—one that prioritizes listening and understanding, one that embraces making progress on shared priorities and finding common ground on issues where we hold differing and diverse views.

This work requires all Americans everywhere. Efforts to fix these problems on a bare-majority party line will only succeed in exacerbating the root causes that gave way to these State laws in the first place, extending our dissent into a more fragmented America.

This work is our shared responsibility as Americans. I share the disappointment of many that we have not found more support on the other side of the aisle for legislative responses to

State-level voting restrictions. I wish that were not the case, just as I wish there had been a more serious effort on the part of Democratic Party leaders to sit down with the other party and genuinely discuss how to reforge common ground on these issues.

My Republican colleagues have a duty to meet their shared responsibility to protect access to voting and the integrity of our electoral process.

We need a sustained, robust effort to defend American democracy, an effort on the part of Democrats, Republicans, Independents, and all Americans in communities across this country. So we ask, What must we do to protect our democracy?

We should invest heavily in recruiting and supporting State and local candidates for office—in both parties—who represent the values enshrined in our Constitution.

We should ensure we have a judiciary that is less lopsided in its political leanings and that we can all depend on to uphold the Constitution.

We must confront and combat the rise of rampant disinformation and ensure that all Americans have the tools to see fact from fiction. This will be particularly difficult work since some in power have used disinformation to manipulate our differences and pull Americans apart, pressuring us to see our fellow Americans as enemies.

The dangers facing our democracy took years to metastasize, and they will take years of sustained, focused effort to effectively reverse. There are steps that we can take today to fix our politics and better set the stage for repairing our democracy.

Many of you know I began my career as a social worker. And in our social work training, our first necessary skill is the ability to listen to others—listening not to argue or rebut but listening to understand. I ran for the U.S. Senate rejecting partisanship, willing to work with anyone to help Arizonans build better and more secure lives.

And throughout my time serving Arizona, I have listened to Arizonans expressing diverse views on inflation, economic competitiveness, climate, and social priorities, and the role of the Federal government itself.

I find myself grateful, time and time again, to learn from Arizonans who share the same core values but differ in position on issues and policies. Their similarities and their differences are surely representative of the complexity of Americans nationwide.

So I find this question answers itself: Can two Americans of sharp intellect and good faith reach different conclusions to the same question? Yes. Yes, of course they can.

It is easy for elected officials to give speeches about what they believe. It is harder to listen and acknowledge that there are a whole lot of Americans with different ideas about what is important in our country and how to solve those problems.

And yet it is important to recognize that disagreements are OK. They are normal. And honest disagreements matched with a willingness to listen and learn can help us forge sturdy and enduring solutions.

You know, Congress was designed to bring together Americans of diverse views, representing different interests and, as a collective, to find compromise and common ground to serve our country as a whole.

We face serious challenges, and meeting them must start with a willingness to be honest, to listen to one another, to lower the political temperature, and to seek lasting solutions.

Some have given up on the goal of easing our divisions and uniting Americans; I have not.

I have worked hard to demonstrate in my public service the value of working with unlikely allies to get results, helping others see our common humanity and finding our common ground, and I remain stubbornly optimistic because this is America. We have overcome every challenge we have ever faced.

I am committed to doing my part to avoid toxic political rhetoric, to build bridges, to forge common ground, and to achieve lasting results for Arizona and this country. But we are in desperate need of more—more people who are willing to listen, to seek understanding, to stitch together the fabric of our country that has been ripping around the edges; more people

who are willing to put down the sticks sharpened for battle and instead pick up their neighbors to learn why they are angry or upset or left behind.

So I call on each of us as Americans: Let us be those people. We are but one country. We have but one democracy. We can only survive, we can only keep her, if we do so together.

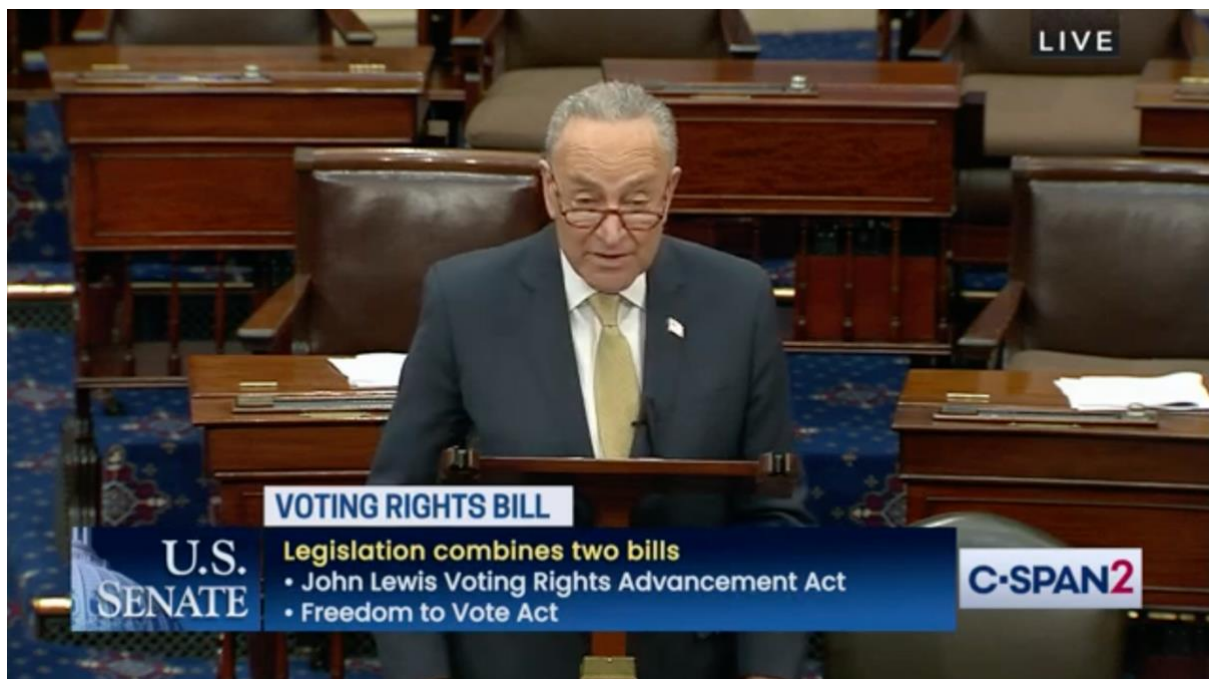
4.

Senator og majoritetsleder Chuck Schumers tale fra 18. januar 2022.

Tekst hentet fra Congressional Record:

<https://www.congress.gov/117/crec/2022/01/18/168/11/CREC-2022-01-18-senate.pdf>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?517278-1/senate-debates-voting-rights-legislation>

Mr. President, this is on defending democracy. The eyes of the Nation will be watching what happens this week in the U.S. Senate.

Just a few days removed from what would have been Dr. Martin Luther King, Jr.'s 93rd birthday, the Senate has begun debate on the Freedom to Vote Act and the John Lewis Voting Rights Advancement Act—for the first time, the first time in this Congress.

Democrats have tried for months to hold a voting rights debate on the floor, but we have been blocked each time by Republicans. We brought commonsense proposals four times on the floor of the Senate and only once did one Senator—LISA MURKOWSKI, to her credit—agree to even begin debate on voting rights. On all three other votes, not a single Republican joined us. Every one of them voted to block even a debate on voting rights.

So, today, we are taking this step by using a message from the House. Now, it is just a step, but an important step moving forward, in that we will finally debate this one issue that is so central to the American people, to our history, and to our democracy.

As we debate these measures, the Senate will confront a critical question: Shall the Members of this Chamber do what is necessary to pass these bills and bring them closer to the President's desk?

Today, we have just taken the first steps that will put everyone—everyone—on the record. Much has been said over the past few days about the prospects of passing voting rights legislation in this Chamber. Senate Democrats are under no illusion that we face difficult odds, especially when virtually every Senate Republican—every Senate Republican—is staunchly against legislation protecting the right to vote.

But I want to be clear. When this Chamber confronts a question this important—one so vital to our country, so vital to our ideals, so vital to the future of our democracy—you don't slide it off the table and say, "Never mind." Win, lose, or draw, Members of this Chamber were elected to debate and to vote, especially on an issue as vital to the beating heart of our democracy as voting rights. The public is entitled to know where each Senator stands on an issue as sacrosanct as defending our democracy. The American people deserve to see their Senators go on record on whether they will support these bills or oppose them. Indeed, that may be the only way to make progress on this issue now, for the public to see where each of us in this Chamber stands. The public deserves to see it, and that is exactly, precisely, what the Senate is going to do this week.

Make no mistake about it. Using Dr. King as an inspiration, Democrats will continue to fight on this issue until we succeed, and I believe history will vindicate us.

Mr. President, the fight over voting rights is as old as the Republic itself. Recently—well, let me say, when the Republic was founded, in many States you had to be a White male Protestant property owner to vote. As is obvious by who is in this Chamber, we have made progress—inexorable progress—in expanding that franchise.

History does not regard those restrictions that occurred early on as worthy, but we must continue the fight. We have not reached the place where every person can vote easily and openly and honestly. So we have to keep it up.

I have been reading the biography of Ulysses S. Grant by Ron Chernow. The No. 1 thing the southern segregationists wanted to take away from the newly freed slaves was the right to vote. Segregationists back then knew that if recently freed Black slaves didn't have the right to vote in the South, they would have no power at all: no power over laws, over resources, over the future of the country. And that was the No. 1 thing segregationists wanted to prevent: the right of the newly freed slaves to vote.

It is why, a century later, Dr. King made a direct appeal to Congress for acting on voting rights: “Give us the ballot,” he said in 1957, “and we will no longer have to worry the federal government about our basic rights.” “Give us the ballot” and all other rights will follow. With the ballot, he argued, voters could end the worst of racial segregation. They could elect good men and good women to government. They could subdue the dangers of the mob and keep democracy alive. But the ballot had to come first. The ballot had to come first.

Dr. King might as well have been speaking to us, because across the United States, in 2022, ballot access is not being expanded; it is being repressed. And our democracy is not safe; it is under attack.

A year ago, a violent mob incited by the President and his Big Lie attacked this very building in order to reverse the results of a free and fair election. Last week, for the first time, the

Department of Justice announced sedition charges against a number of the rioters who were here that day.

A year later, at least 19 States have passed 33 laws that make it harder for people to vote, using the Big Lie—the Big Lie, as false as it is—as a justification. Those States together are home to 55 million Americans, and new laws are certainly coming once the State legislatures return to session this year. And the kind of violence—the threats of violence—we saw on January 6 by that insurrectionist mob is now being threatened increasingly against countless election workers across the country.

Just this weekend, the Houston Chronicle reported that “County officials in urban areas across the State [of Texas] say they’ve been forced to reject an unprecedented number of mail ballot applications [thanks to the new Republican voter suppression law.]

And this past Saturday, Donald Trump once again repeated the same conspiracy theories about the 2020 election that have paved the way for voter suppression at the State level.

So, unfortunately, the dangers that face our democracy are alive and well, and the laws that suppress the vote at the State level are being enacted on a partisan basis.

We have seen periods of regression, in terms of voting rights and equality and fairness to people of color. We have seen regression occur. And this seems to be a period of regression in what the legislatures are doing, and fight it we must.

So the Senate must act. We must step in and act. We must do everything to pass voting rights legislation, just as this Chamber has done in the past, just as the Constitution permits us to do. That is why we will vote this week on the Freedom to Vote Act and the John Lewis Voting Rights Advancement Act. And if Republicans choose to continue their filibuster of voting rights legislation, we must consider and vote on the rule changes that are appropriate and necessary to restore the Senate and make voting legislation possible.

As I have recounted already, these laws are urgently needed. We must not—we cannot—allow another period of that regression, which we have seen throughout American history.

Here is what some of the laws would do—our two laws would do:

They would set basic commonsense standards for all Americans for access to the ballot as well as restore preclearance provisions that were passed by this Chamber for decades on a bipartisan basis. They would establish clear and consistent standards for early voting across the country and make it easier for voters to access absentee ballots. They would protect election workers from unlawful intimidation. We are seeing so much of that now. It is disgraceful—disgraceful. They would end the toxic practice of partisan gerrymandering, and they would take new steps to fight the power of dark money corroding our elections. Senate Democrats repeatedly tried, over the last year, to bring Republicans to the table to debate these issues.

I will remind my colleagues that this is not the old Republican Party. I would remind the American people how dramatically the Republican Party has regressed. The Republican Party used to be one that supported voting rights. Presidents Reagan, George H. W. Bush, and George W. Bush worked to renew voting rights bills.

No, sadly, unfortunately, this is Donald Trump's Republican Party. And it is the one now trying to take away the vote from younger Black and Brown, elderly, minority, and low-income voters.

And yet every time we try to engage our Senate Republican colleagues, they resist it. So we have no choice. We are moving ahead on our own.

Once again, no one denies the path ahead is an uphill struggle. Republicans have been clear, they will entertain no bipartisan compromise on voting rights, but long odds are no excuse for this Chamber to avoid this important issue.

Again, Members of this Chamber were elected to debate and to vote. We are going to vote. We are all going to go on the record. And Republicans will have to choose which side they stand on—protecting democracy or offering their implicit endorsement of Donald Trump's Big Lie.

For months, Senate Republicans have come up with excuses and subterfuges to avoid doing what they know is the right thing, just like so many others have come up with similar lame excuses and subterfuges in the past. But as history shows, doing the right thing will eventually prevail. Justice will flow like mighty waters, as the Prophet Amos has said.

The direction of voting rights in America is enough to have shaken the faith of even the most optimistic champion of America—of democracy. Sometimes it seems like for each step forward, the country takes two steps back, but fights like this are not unusual in American history.

The story of our country has been a long, arduous march toward expanding the promise of freedom for all Americans. We find ourselves in such a struggle today.

Dr. King had simple, powerful advice for his followers during moments like this: Keep moving. Keep fighting. The road to justice is often painful and full of setback, but we must keep moving. We must keep moving, he said, against every obstacle and prodigious hilltop and mountain of opposition. Let nothing slow you down. And even after you cross the Red Sea only to find yourself in the desert, just keep moving forward through the wilderness. “And if you will do that with dignity,” he said, “when the history books are written in the future, the historians will have to look back and say, ‘There lived a great people.’”

We will keep fighting in the same spirit to protect our democracy in this day and age. And if we do that, I have faith that one day the history books will likewise look back at this generation of Americans and conclude, “There lived a great people,” too.

I yield the floor.

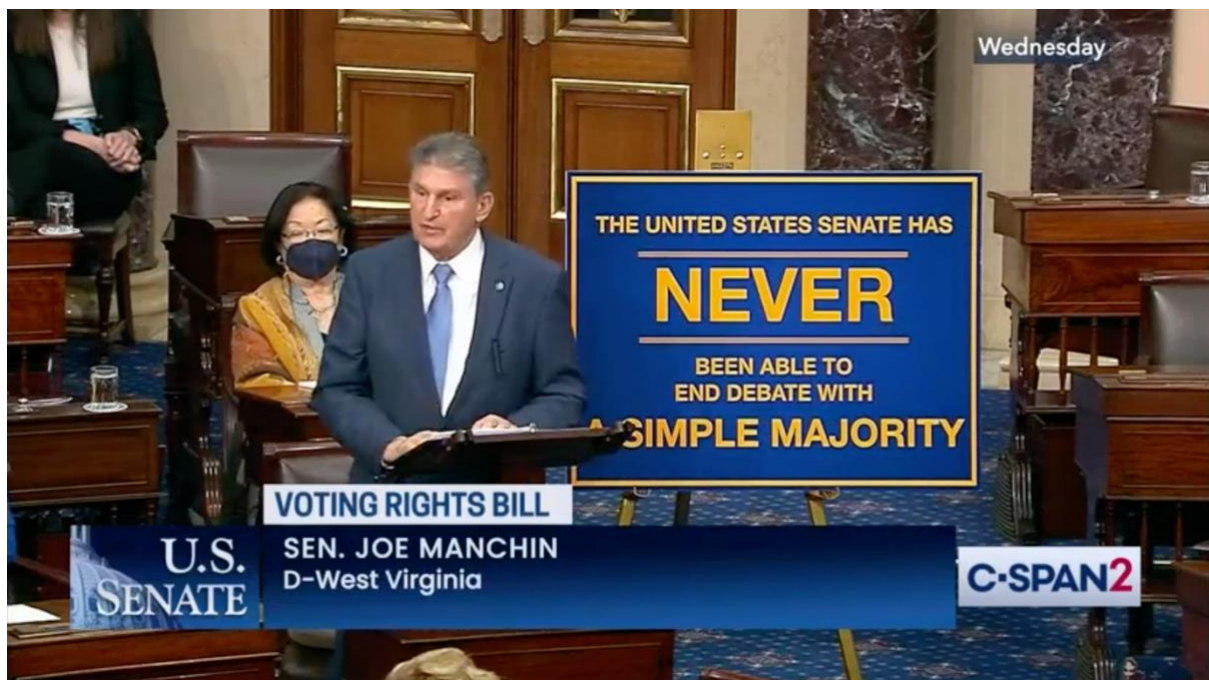
5.

Senator Joe Manchin's tale fra 19. januar 2022.

Tekst hentet fra Congressional Record:

<https://www.congress.gov/117/crec/2022/01/19/168/12/CREC-2022-01-19-senate.pdf>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?517308-11/senator-manchin-filibuster-rule>

Mr. President, first of all, I want to congratulate all of these speakers. It has been wonderful hearing all of my colleagues on both sides of the aisle state their positions, as they have done so eloquently. We have all learned a lot. I am not sure it has changed anything, but we sure have learned a lot in this process.

But I rise today to rebut what I believe is a great misleading of the American people.

Before I get into the details, let me tell you a little bit about where I come from and my political background. I have been involved in public service in my State of West Virginia for over 40 years, in one capacity or another. I have been in the house of delegates. I have been in the State senate for 10 years. I have been secretary of state. I have been Governor for two terms. And now I have been here in the Senate for going on 11 years.

When I served in the legislature, I could put a bill on the floor or I could put a bill in committee, and it would go through committee. It would go to the floor if it came out. I could get amendments on it. Sometimes it passed; sometimes it didn't.

But, at the end of the day, we had a place we called "Junior Rules." It was behind the senate chamber. You would go behind the door, and there would be "Junior Rules." After it was

over, after we had our debates and discussions— whether it be in committee or whether it be on the floor—we would all gather, Democrats and Republicans. We ate together. We had some refreshments together. We spoke about what happened today and what we could do to make it better tomorrow. I never could understand, when I got here, how divided we were. How did this happen?

So I kept thinking, when I first got here they said: Well, you know, the Republicans are over there, and we are the Democrats here, and it is nice. We all get along and everything. But now, when they run, we have to be against them.

I have to be against you, no matter how close you may be, no matter if I sat beside you, no matter if we have dinner at night. If it is your election cycle, I have to be against you. Not only that I am supposed to be against you, I am supposed to basically write a check to whoever is running against you—to whoever is running against you. And maybe, even, they want me to maybe go to your State and campaign against you.

And I am thinking: You know something, where I come from in West Virginia, if I went to work during the day and you did that to me, we are going to go outside and have a little conversation. That ain't going to happen back where I come from. And I wasn't going to do it here.

Now, if we can change some things, that is what we should be changing. Why should we do this? How are we expected to sit down at the end of the day or the end of a session or at the end of anything and come back on Monday and say, “OK, now, Senator THUNE, would you go on this amendment with me and help me with this bill,” after I just came out and basically worked for your opponent that the Democrats have recruited and basically given them money.

That is not going to happen. It is not going to happen.

So I keep thinking, we keep thinking: What is wrong with the place? That is what is wrong. I tried to get just a little oath that we could all sign that we wouldn't do that to each other. I guess there used to be a gentlemen and ladies' agreement that you just didn't do those things, but not anymore, not anymore.

I heard about the good old days. I don't know what happened to the good old days, but I can tell you they are not here now.

We can talk about a lot of things and the way we want to change, but I still really believe we should talk about how we treat each other and how we approach each other in a body that this 330 million people are depending upon.

But rules—what little bit we have left that maybe makes us take pause before we jump off of that bridge—we had better be careful what we are doing.

After the State legislature, I also had the privilege to serve as West Virginia's secretary of state. I never one time, as secretary of state in my official capacity, had anyone ever talk to me: We have got to suppress the vote. Democrat, Republican, Independent, no matter what, no one ever came and said: Joe, we have got to stop this group from voting because that won't help us. No one ever thought that way.

You know where most of my ideas came? I brought in early voting. I had a lot of men working in the mines, shift working and all that, and sometimes on Tuesdays, on our election day, they couldn't get off. They had to work.

So someone says: Do you know what we did in our State? We got early voting. We call it no-excuse voting. You can come any time you want. You have got 7 days, 10 days, 2 weekends, whatever.

So I had a hard time getting people to understand. They think: Oh, maybe something bad is going to happen; something nefarious will happen.

It took a while for me to get 7 days in, just one week in. I fought for that. After I got 7 days, they wanted more.

I understand that Kentucky just has early voting, and that is great. They make those decisions.

That came out of the experiment we call the great experiment, State by State. There are 50 experiments that go on every day in every State. We should learn from them. They should learn from us. We all share together. We have got many former Governors sitting here. We know how this works. And that is what we are talking about.

I also started a program called SHARE. It was the SHARE Program. I had low turnout in West Virginia, and I was trying to get the turnout up. So I am thinking: What can I do? And I always thought this: I can't sometimes teach an old dog new tricks, but I can teach a pup some tricks and maybe get the old dog to follow him. So I thought of a program called SHARE, Saving History and Reaching Every Student— Saving History and Reaching Every Student—because Jennings Randolph, former Senator Jennings Randolph in West Virginia, was the father of the 18- year-old vote. It took him 21 years to get it done. He started back in World War II and didn't get it done until the 1970s—1970. He was the father.

So I had the Jennings Randolph award. I had every high school competing for it, because we went out and educated students that if you are 17 years of age and you turn 18 on election day or before—on general election day or before—you can vote in the primary election at 17 years of age. No one knew that. The kids didn't know that.

We got them all fired up, and, I mean to tell you, we had awards and made a big ceremony, and all of our election counts went up. Everything went up. We did a good job. And they really, really appreciated it.

So we were able to increase the turnouts, but I believe with every fiber in my body that every eligible citizen of voting age should have the right to vote and be protected by law—everyone. And I think everyone in here believes the same thing—I truly do—that we should be able to do that.

Later today, we are going to vote. And I am going to vote, again, to protect that right, and I am going to be proud to cosponsor the Freedom to Vote Act and the John Lewis Voting Rights Amendment Act. We all have different positions on that, but I am proud to be a part of that. But that is not what we are debating right now, and I think we all know that. Right now, we are debating a fundamental change in the Senate rules that will forever alter the way this body functions.

For the last year, my Democratic colleagues have taken to the Senate floor, cable news airwaves, and pages of newspapers across the country to argue that repealing the filibuster is actually restoring the Senate to the vision that the Founding Fathers intended for this deliberative body.

My friends, that is simply not true. It is just not true. The U.S. Senate has never, in 233 years, been able to end debate on legislation with a simple majority vote. With a simple majority vote, they have never been able to end debate. They could not stop the debate.

Robert Byrd used to say that there are two things a Senator can do: A Senator has a right to amend and a right to speak. He always said that.

In fact, prior to 1917, there was no mechanism for ending debate in the Senate whatsoever. You couldn't end it. In that year, the Senate adopted the cloture rule. It required the debate to end when two-thirds of voting Senators willed it.

Since then, the cloture rule has been amended seven times, always by regular order. I hear all of these things that we are talking about, but we forget that a lot of things are done with regular order. Just recently, Senator SCHUMER, Senator MCCONNELL, the debt ceiling—they did that using the rules. You didn't break the rules to do that. You did it. You worked it out, which is the leadership's responsibility.

It means that the Senate has followed its own rule book when making changes that affect legislative debate. We have changed rules. We have all talked about how many times rules have been changed. We changed them, but we changed them with the rules. We didn't break the rules; we changed the rules. But, all of a sudden, now we just can't do it anymore. We just got to blow it up.

The rule book means that the rules changes are done on the basis of broad bipartisan consensus, not imposed on the minority by raw majority power. No matter who is in power, the majority does not have that power to do that in this Senate.

Now my colleagues propose to sidestep this process. They would use the nuclear option to override a rule that we have used ourselves but now seem to find unacceptable.

Unacceptable now.

We are going to break the rules to change the rules. We will make up new rules as we go along and invite ourselves and future majorities to disregard the rule book at will.

No rule of the Senate can withstand the act of a willful majority. No rule will withstand a willful majority—not the cloture rule or any other rule. Let this change happen this way, and the Senate will be a body without rules. There will be no rules.

The Senate's greatest rule is the one that is unwritten. This is an unwritten rule, and it is the greatest one we have. It is the rule of self-restraint, which we have very little of anymore—self-restraint. That rule will be broken along with the cloture rule if the nuclear option is executed, and for that—I cannot be a party to that.

But there is good news. Here is the good news. We don't have to change the rules to make our case to the American people about voting rights, about the John Lewis. We don't have to. We really don't.

Senator SCHUMER didn't have to file cloture to cut off debate. He didn't have to fill the amendment tree to block Republican amendments. We are here. We could have kept voting rights legislation as the pending business for the Senate today, next week, a month from now. This is important. Let's work it out. Let's stay here and go at it. I think you all are here. Everybody is here. We had a lot of good talks today. I am sure you have a lot of amendments you would like to make, and all of us would like to make amendments. If you want to see it work again, let's do it. Let's go for it.

That is exactly what I think should be done. I think the American people really need that. I think that we owe that to them. We wasted a year behind the scenes, partisan negotiations back and forth, talking through each other, around each other, but not to each other.

Let's have the debate, Democrats and Republicans, and let the American people decide. The pressure will come. That is what the filibuster is all about. The pressure is mounting until you have made either a compromise, you have made a decision; you all have decided to go—you know, one way or another, you are going to end that filibuster. And today, we haven't seen that.

Just 4 years ago, 61 of us, 61 Senators—myself being 1—33 of us on the Democrat side, many of whom are sitting in the Chamber today—you have heard this many times. We sent a letter to Senator SCHUMER and to Senator MCCONNELL warning them of the dangers of eliminating the filibuster. That letter presented a united front committed to “preserve the ability of the members to engage in extended debate when bills are on the Senate floor.”

While some of the Senators have changed their positions, I have not. I respect that this is a two-way street, and I would hope you would respect where I am. I respect that you have changed your position on this. I would hope that you would respect that I have not, and I have never wavered on this.

I do not and will not attack the content of the character of anybody who has changed their position, and I would hope you would give me the same opportunity and not attack mine.

Allowing one party to exert complete control in the Senate with only a simple majority will only pour fuel on the fire of political whiplash and dysfunction that is tearing this Nation apart, and you don't have to look very far to see how we are tearing ourselves apart.

I can tell you, in every part of this country, people are divided now. It used to be that we couldn't talk about religion at the supper table; now, you can't talk about politics. It has truly become a blood sport, and it should not be that way.

The rest of the world is looking at us. They are depending on us. They are looking for guidance. They are looking for some stability.

If we do this, there is not going to be any check on the executive branch.

Bob Byrd was scared to death of not having a check on the executive branch, even when the executive branch was part of his own party, being a Democrat. He always said: I do not work for the President; I work for the people of West Virginia. He made very sure of that, he made sure that every President knew that, and he made sure he would hold them accountable, and January 19, 2022 they weren't going to streamroll over him.

The filibuster plays an important role in stabilizing our democracy from the transitory passions of the majority and respecting the input of the minority in the Senate.

Contrary to what some have said, protecting the role of the minority, Democrat or Republican, has protected us from the volatile political swings that we have endured over the last 233 years.

The role of the minority is what ensures the policies of our Nation have input from all corners of the country. We must never forget this is a Senate made up of 50 States, 100 Senators, blue States and red States.

For those who believe that bipartisanship is impossible, we have proven them wrong. In the last several years, we have made historic investments in our Nation's public lands, passed trillions of dollars in COVID-19 relief, and finally invested in rebuilding our Nation's infrastructure. These critical pieces of legislation have had significant impacts on Americans across the country. They were passed with broad bipartisan support.

We can do it again. We truly can. We can make it easier to vote. We must. We can make it harder to cheat. I think we can. We have heard from our Republican colleagues, who basically agree with us on that. We can reform the Electoral Count Act, which is what caused the insurrection. We agree on that. We can fix that. We will never have to witness another January 6, such an absolutely deplorable stain on this great country of ours. And we can protect local election officials from harassment and intimidation by making them Federal crimes. We can do that, and I know we can do that together.

I am going to leave you with this: In May 2010, just a month before Robert C. Byrd died—he died in June of 2010. This was a month before. Senator Byrd was asked by then-chairman Senator CHUCK SCHUMER of the Rules Committee—I believe at that time—to testify

about the filibuster before the Senate Rules Committee because of his unsurpassed knowledge on this subject.

Senator CAPITO knew him well too. She knows how he would pontificate at times with us.

Senator Byrd began by quoting James Madison. He said:

Madison said that the purpose of the Senate was “first, to protect the people against their rulers, secondly, to protect the people against the transient impressions into which they themselves may be led,” and that the Senate serves as a “necessary fence against such danger.”

Senator Byrd testified that “the right to filibuster anchors this necessary fence.” He concluded with, “We must never, ever, ever, ever tear down the only wall, the necessary fence, that this nation has against the excesses of the executive branch and the resultant haste and tyranny of the majority.”

Eliminating the filibuster would be the easy way out. It wasn’t meant to be easy.

I cannot support such a perilous course for this Nation when elected leaders are sent to Washington to unite our country, not to divide our country. We are called the United States, not the Divided States, and putting politics and party aside is what we are supposed to do.

It is time that we do the hard work to forge the difficult compromises that can stand the test of time, and that is why we are here—230 years. Think about it. Wars. Depressions. Think of all the hardships this country has gone through, all the people who have suffered and fought for every right we have. We are not going backwards.

But with that being said, we can do better than what we are doing today. We truly can. We must promise Americans a brighter future. I think we can do that together.

I yield the floor.

6.

Senator Raphael Warnock's tale fra 19. januar 2022.

Tekst hentet fra Congressional Record:

<https://www.congress.gov/117/crec/2022/01/19/168/12/CREC-2022-01-19-senate.pdf>

Bilde hentet fra C-SPAN: <https://www.c-span.org/video/?517308-15/senators-crapo-leahy-sanders-ossoff-warnock-voting-rights>

Madam Vice President, we have been summoned here by history. This is not just another routine day in the Senate. This is a moral moment in America.

I recall the words of that great American patriot and prophet, Martin Luther King, Jr., whose birthday all of us just observed. As he agonized over the difficulty and complexity of that moral moment, Dr. King said: “History has thrust something upon me from which I cannot turn away.” We have been summoned here, all of us. We cannot turn away.

This is no time for politics as usual. The times cry out for moral leadership, for integrity, for empathy, and for care for one another, for deep investment in the covenant that we have with one another as an American people. “E pluribus unum,” out of many, one— what a grand doctrine, what a noble idea, which our country has been striving to reach with fits and starts with setbacks and comebacks since the day of its founding.

This is one of those moments. We cannot turn away. We cannot hide from history. And I am truly honored to stand here with all of you, Democrats, Republicans, and Independents, in this moment. And on this, my 365th day as a Member of the U.S. Senate, the most consequential deliberative body on the planet, striving, again, for greatness.

I was elected from Georgia on January 5—what an honor to represent the people of the State of Georgia and what a great Nation, a kid from the Kayton Homes Housing Projects, the first college graduate in my family of 12. My folks are both preachers. They read the Scriptures: “Be fruitful and multiply.” But this kid who grew up in poverty is now serving in the U.S. Senate, only the 11th Black Senator in the whole history of our Nation. Also during that same time, Georgia also elected its first Jewish Senator, my brother JON OSSOFF.

I believe that somewhere, in glory, Dr. Martin Luther King, Jr., and Rabbi Abraham Joshua Heschel are smiling because they marched together. Rabbi Heschel said that when he marched with Dr. King, he felt like his legs were praying.

So what a moment. I won after a hard-fought election, and the next morning, I was feeling pretty good. My mother, who grew up in Waycross, GA, picking cotton as a teenager, had joined with other Georgians in record voter turnout, and the 82-year-old hands that used to pick somebody else’s cotton helped to pick her youngest son to be a U.S. Senator. Only in America is my story even possible.

I was on several of the morning shows talking about what the people of Georgia had achieved, and I was feeling pretty good that morning. Man, I was on “The View” talking to Whoopi Goldberg. But by lunchtime, the news alerts on my phone began to buzz. Something was happening in the Capitol. And we all know the rest of that sad and tragic story: a violent assault on our Nation’s Capitol driven by the Big Lie, ugly words, signs and symbols of racism and anti-Semitism, an effort to stop the legal certification of an election.

In spite of those who want to hide, sadly, January 6 really did happen, and we must face up to it. We cannot hide from history. January 6 happened. But here is the thing: January 5 also happened. Georgia, a State in the old Confederacy, sent a Black man and a Jewish man to the Senate in one fell swoop.

Our Nation has always had a complicated history, and I submit to you that here is where we are. We are swinging from a moral dilemma. We are caught somewhere between January 5 and January 6, between our hopes and our fears, between bigotry and beloved community. In each moment, we the people have to decide which way are we going to go and what we are willing to sacrifice in order to get there.

The question today is, Are we going to give in to a violent attack whose aim is now being pursued through partisan voter suppression laws in State legislatures?

Sadly, Georgia, the same Georgia that sent me and my brother, OSSOFF, to the Senate—not the people of Georgia; partisan State politicians have decided to punish their own citizens for having the audacity to show up.

It isn't just about the restrictions around water and food distribution. The more fundamental question is, Why are the lines so long in the first place, and why is that the case in certain communities?

I know that some Americans listening to me right now don't know what we mean because that is not your experience, but it is the experience of so many of your fellow Americans. We need empathy, compassion, care for one another.

Why are local election officials working in Lincoln County, GA, to close all but one polling location for a county that is bigger than 250 square miles? Why is the second most powerful legislator in the Georgia State Senate working right now to pass legislation to eliminate all ballot drop boxes in Georgia in the middle of a pandemic? Why are State leaders in Georgia right now working to take over the local elections board in Fulton County, where Ebenezer Baptist Church sits?

There is a woman in Cobb County named Irish. She says she has tried repeatedly over the past 10 years to vote but could not because of long lines and changing polling locations—people playing games. She said that she has often had to decide if she will work or vote.

Another woman, Varana, from Cobb County says that she waited in line for 8 hours in the rain at her local library—8 hours—to vote.

I run into constituents all the time who tell me that they waited for hours to vote for me. I am honored that they voted for me, but I am sad that they should have to wait for 8 hours.

A student in Atlanta named Isabella says that she and many of her friends could not vote in the November 2020 election because they did not want to skip class to stand in line.

Why are State leaders in Georgia behaving as if giving voters these awful choices is normal or that voters like these Georgians don't exist? Those are the facts of the laws that are being passed in Georgia and across our Nation.

So here is the question tonight: America, are we January 5 or are we January 6? Are we going to give in to the forces that seek to divide us by gerrymandering us, suppressing us, and subverting the voices of some of us in pursuit of power at any cost, or are we going to live up to that grand American covenant “e pluribus unum”—“out of many, one”? I choose what Dr. King called “beloved community.” I choose America. I choose a nation that embraces all of us.

We have been summoned here. We cannot turn away. In just a few moments, all 100 of us, blessed with a sacred trust, will let the American people know where we stand on the question of whether the Senate will protect their voices, the voices of the very people who sent us here, or if we will simply surrender to the anti-democratic fervor and polarizing disunity spreading across our Nation.

In the meantime, let me say that I am glad that we are finally actually having a debate on the Senate floor. Imagine that. The Senate—what is that?—the most important deliberative body—is actually having a debate. It took us nearly a year to get to this point, and I want to thank my colleagues who worked with me and others over the last many months to keep this critical issue on the Senate's front burner.

Voting rights are preservative of all other rights. The democracy is the framework in which all other debates take place. We can strengthen our infrastructure and the infrastructure of our

democracy at the same time. If we can change the rules to raise the debt ceiling, we can change the rules to raise and repair the ceiling of our democracy. This is our work.

So we have crafted a strong piece of compromise legislation that will address the rampant voter suppression and election subversion laws we are seeing passed in State after State after State—19 so far and counting. The Freedom to Vote: John R. Lewis Act will restore bedrock voting protections established by the Voting Rights Act of 1965—protections that have been eroded by the Supreme Court and are born from an era where Members of this body used to work together to solve the tough issues of our time. It will also set a Federal baseline for voting standards to ensure every eligible voter has access to the ballot, no matter where they live, and to protect elections from subversion by craven politicians.

Voting rights should be bipartisan; used to be bipartisan; passed this body the last time 98 to 0 and signed into law by George W. Bush, a Republican President.

I know that my colleagues and I have worked in good faith this past year, this entire year. We have worked hard to try to find some common ground with our Republican friends on this issue.

I have said to my colleagues: Let us bring these measures to the floor to debate. Let's reason. Let's deliberate.

I had hoped our friends on the other side would have allowed us to have a debate on voting rights legislation, but until today, that is what they have blocked three times in the Senate. They didn't block the bills; they blocked our ability to even have debate on the bills.

As a pastor, I understand the power and the possibility of coming together with those with whom we disagree to have a robust debate on the issues that are important to families and to our country. I share with many of you, I am sure, a vision of the Senate that collaborates and negotiates on the most important issues of our time.

I believe in bipartisanship, but when it comes to something as fundamental as voting rights, I just have to ask: Bipartisanship at what cost? Who is being asked to foot the bill for this

bipartisanship? And is liberty itself the cost? I submit that that is a cost too high and a bridge too far.

I am deeply saddened that our Republican colleagues chose not to join us in this effort. Democrats would prefer not to act alone, but, by all means, we have to act. Even if we don't get it done tonight, we have to keep working at it until we get it done.

Dr. King's words are as true now as they were back then: "History has thrust something upon me from which I cannot turn away." He said: "Justice delayed is justice denied."

Now, I know that I have been speaking a lot over the course of the last year about voting rights, and it is one of my—one of my—primary passions. But I am thrilled to work for Georgians to close the Medicaid coverage gap in our State; to create new, good-paying jobs in growing and emerging industries; to strengthen broadband across our State; and more. I am thrilled to fight for these priorities for Georgia because that is what Georgians sent me here to do, but they sent me with their votes.

How can we have productive conversations about the many issues affecting the American people—about lowering healthcare costs, about creating good-paying jobs, about fighting climate change, protecting reproductive healthcare—if politicians in States get to cherry-pick their voters and the people's voices are squeezed out of their democracy? How can we achieve real consensus on the issues that matter most if only some voters can be heard?

Taking action to pass voting rights legislation is not a policy argument; it is about the democracy itself. Voting rights is how we address the deepening divides in our country, by ensuring every eligible voter's voice is heard. We, as elected representatives, have an obligation to protect their voice.

So when it comes to the question of procedure and the filibuster, let me be clear: I believe that voting rights are more important than a procedural rule, and if taking action requires a change in the rules, then it is time to change the rules.

When the times changed, we have always changed the rules—160 times.

And as we consider the filibuster, the name of the Senator from West Virginia, Robert Byrd, inevitably comes up. His is an important perspective, but we shouldn't quote him as if he is Scripture. In fact, he didn't always get it right. He said his greatest regret was filibustering the 1964 civil rights bill. Robert Byrd learned from history. Will we?

As I continue on what may feel like a filibuster, some point to Senate procedure, while others recycle excuses we heard before. But as the pastor of Ebenezer Baptist Church, I also know that all of these arguments against taking the moral action we are called to take are distractions.

Consider this. There are some things you can do in this Chamber with just 51 votes: confirm a Supreme Court nominee, 51; pass trillions of dollars in investments for our communities, 51; pass massive tax cuts, mainly for the richest of the rich, 51; confirm Cabinet nominees, 51; raise the debt ceiling—we found a way to do it the other week— 51. But it takes 60 votes to repair the ceiling of our democracy by passing voting rights legislation.

I am left to conclude that if the issue is important enough, the Senate feels compelled to act. Well, let me say that I believe that the democracy is at least as important as the economy. Recently, many of our colleagues have argued that legislation to protect voting rights somehow offends our Federal system of government and amounts, they say, to a Federal takeover of elections.

Some of the same voices, ironically, who have extolled Dr. King's life this week have, at the same time, been working vigorously against the legislation we are debating today to protect the right to vote, and many of them have been channeling old States' rights arguments.

Let the message go out. You cannot remember Martin Luther King, Jr., and dismember his legacy at the same time. You can argue whatever side you want, but you do not get to argue both sides. I will not sit quietly while some make Dr. King a victim of identity theft. You do not get to offer praises and plaudits in memory of Dr. King and then marshal the same kind of States' rights arguments that were used against Dr. King and against the civil rights movement.

Please know that as the pastor of Dr. King's church, this argument evokes, I say really respectfully—it evokes— some of the darkest moments in our country's long struggle for equality.

When the Supreme Court ruled that school segregation was unconstitutional in *Brown v. Board of Education*, after a century of Jim Crow laws, Arkansas Governor Orval Faubus did not argue that he supported segregation at all costs. He, instead, claimed that obeying the *Brown* decision amounted to a “surrender” of “all our rights,” he said, “as citizens to an all powerful Federal autocracy.”

When Senator Strom Thurmond launched the longest filibuster in the United States, against a bill to protect voting rights, he didn't argue explicitly that Black people didn't deserve to vote. He, instead, claimed that it was “unlawful and unconstitutional” for Congress to regulate the elections of the States.

And during the Senate's 60-day debate on the Civil Rights Act of 1964, the closing argument of the bill's opponents—led and articulated by Georgia Senator Richard B. Russell—was that it would “strike down and destroy many rights and powers which, since the foundation of our government have properly belonged to several States.”

Let's be very clear about this legislation. The States will continue to administer their elections. And, of course, States have certain rights. Do we genuinely believe that States have a right to discriminate, to suppress, or to block access to ballot boxes for so many Americans?

Although we are 50 unique States, we are also united as one Republic, and what happens in one State can affect us all. When we elect our U.S. Senators and our U.S. Representatives, and when we elect the President, we must represent all Americans; we need every vote to count to maintain the integrity of our democracy. And so we must do this work.

I support reforming the Electoral Count Act. That said, reforming the Electoral Count Act will do virtually nothing to address the sweeping voter suppression and election subversion efforts taking place in Georgia and in States and localities nationwide. It doesn't matter if your votes are properly counted if you cannot cast your vote in the first place.

And so, as I close, I want to appeal to all of my colleagues on both sides of the aisle, not just as a colleague but as a pastor and as a man of faith. The American people have sent us here, and history has summoned us to this moment. We cannot hide. Whatever the outcome tonight, I still believe in us. I believe in the U.S. I believe in us. I believe that democracy is the political enactment of a spiritual idea, that we are all children of God and therefore we all ought to have a voice in the direction of our country and our destiny within it. I believe that a vote is a kind of prayer for the world we desire for ourselves and for our children and that our prayers are stronger when we pray together.

A young Martin Luther King, Jr., struggled all those years ago, and he said: “History has thrust something upon me from which I cannot turn away.” Those of us who are students of Dr. King—I know I have—often wonder: What would I have done if I were alive during the civil rights movement? I know we would all like to think that we, too, would have had just a small fraction—just a fraction—of the courage that it took for John Lewis to cross that Edmund Pettus Bridge.

Well, for those of us who are fortunate enough to have served in the U.S. Senate in this moment—in this moral moment—we do not have to wonder. My God, he faced troopers on the other side, crossing that bridge. We are talking about a procedural bridge. We don’t have to wonder what we would have done. I submit that what we would have done back then we are doing right now. History is watching us. Our children are counting on us. And I hope that we will have the courage to do what is right for our communities and for our country, the courage to cross this bridge, to do the hard work in this defining moral moment in America for the sake of the communities that sent us here in the first place—for the sake of the planet, for the sake of healthcare, for the sake of jobs, for the sake of being able to argue for the things that we care about—the courage to fight for one another.

I am still praying that we will cross that bridge, but, if not tonight, we will come back again and again and again. I yield the floor.